

MỤC LỤC

Chương 1	2
Chương 2	13
Chương 3	21
Chương 4	35
Chương 5	45
Chương 6	61
Chương 7	77
Chương 8	90
Chương 9	100
Chương 10	110
Chương 11	120

CHƯƠNG 1

Mây trắng bay về núi

Chim bay mỏi cánh rồi

Mắt người tình lạnh xa xôi

Trăm năm hạnh phúc, môi cười vỡ tan...

Khuôn mặt người nam sinh viên trên sân khấu mông lung như phủ một lớp sương. Giọng chàng trầm ấm, dồi dào sinh lực. Đôi mắt đen sâu, mái tóc đen bóng trong một dáng vẻ thanh tao lịch lãm.

Nhìn chàng người ta dễ nhận ra ngay một mẫu người giàu tình cảm, suy tư mà cương quyết, thanh thoát mảnh mai mà nhanh nhẹn. Tất cả những thứ đó đã như một tiếng sét nổ giữa trời làm rung động trái tim Miêu Quán Anh. Như vị hương toát ra từ một bông hoa lạ mà nàng vừa ngửi phải, làm cho tâm trí rối loạn và con tim nàng tràn đầy xúc cảm, rạo rực ngất ngây. Tiếng hát của chàng như rót vào tâm tư nàng, cho nàng say sưa uống cạn chẳng khác gì người ta uống cạn một chén rượu nồng say. Và trong men say bông bênh siêu thoát đó, nàng cảm như cả linh hồn thể xác của nàng chìm ngập trong giọng hát, trong đôi mắt sâu đen tuyệt diệu của chàng.

Tất cả đã bắt đầu vào một sự tình cờ, trong đêm văn nghệ tất niên của trường Cao Trung. Một số phụ huynh học sinh và quan khách được mời đến tham dự buổi lễ phát thưởng và chương trình văn nghệ.

Trong số quan khách được cho là quan trọng có thân phụ của Miêu Quán Anh. Nàng đã theo phụ thân đi dự lễ. Khi người nam sinh trên sân khấu dứt tiếng hát thì những tiếng vỗ tay rào rào

nổi lên, những bông hoa từ hàng ghế khán giả tung lên sân khấu tặng chàng. Theo với sự khích động của mọi người, với nỗi khích động của chính lòng nàng, Miêu Quán Anh gỡ bông hoa lan tím nàng gài trên mái tóc tung lên sân khấu. Người nam sinh ca sĩ cúi đầu chào khán giả. Chàng cúi xuống lượm một trong những đóa hoa mà khán giả đã tung lên thưởng chàng.

Tim Miêu Quán Anh muốn ngừng đập, hai chân nàng đứng không muốn vững vì chợt nhận ra trong cả chục đóa hoa tung lên sân khấu, chàng đã nhặt lên bông lan tím nhỏ của nàng. Đó là đêm thứ nhất, của những đêm dài trong cuộc đời vô tư con gái của Miêu Quán Anh.

Nàng không thể ngờ được khi theo phụ thân dự khán đêm văn nghệ, tâm hồn nàng còn nhẹ nhàng như một chiếc thuyền không. Và, khi theo người trở về, chiếc thuyền không đó đã chứa đầy những ước mơ rạo rực...

Đêm lạnh vào khuya, trở về phòng riêng trần trọc, Miêu Quán Anh mơ tới khuôn mặt, giọng hát của chàng nam sinh ca sĩ có cái tên là Đỗ Vương Long. Chẳng biết đó là tên thật hay là biệt hiệu của chàng? Nàng thắc mắc rồi nàng kết luận: chàng còn đang là một nam sinh của trường Cao Trung, chắc chưa có biệt hiệu như những ca sĩ chuyên nghiệp.. Đỗ Vương Long cái tên mới cao ngạo, dễ mê làm sao. Miêu Quán Anh tiếp tục suy nghĩ vẩn vơ. Những tư tưởng hiện về, cuộn cuộn trôi trong tâm trí nàng, như một dòng thác thoát chạy xuống thung lũng, dập dờn và tung toé.

Nàng thả hồn theo cõi mộng lung, nhẹ nhàng phiêu bạt như mây trời trôi lãng đãng bèo bong... Nàng mỉm cười một mình trong bóng tối. Nàng thở dài ái ngại cho những suy tư của nàng. Nàng nhắm mắt lại cố ru giấc ngủ rồi nàng mở mắt ra nhìn qua khung cửa sổ, cho hồn trôi dạt loăng tan vào khoảng trời đêm đen tối. Rồi, nàng lại sợ hãi lo âu, cảm nghe linh hồn mất hút vào khoảng không gian mù mịt, chìm ngập vào cõi hư vô.

Miêu Quán Anh không còn thể tự hiểu được nàng, đang nghĩ gì muốn gì trong nỗi lo sợ mộng lung đó. Nàng sung sướng với những tư tưởng viễn vông rồi nàng lại tự trách mình đã buông thả cho tâm hồn say đắm bởi những sự viễn vông đó. Nàng xao xuyến chới bỏ nhưng rồi nàng lại muốn duy trì tiếp tục, nàng tự mâu thuẫn với chính những ý nghĩ chợt hiện, chợt tan trong tâm trí nàng.

Cuối cùng giấc ngủ rồi cũng đến với Miêu Quán Anh, một giấc ngủ đầy chập chờn, xao động và mộng mi. Miêu Quán Anh mơ thấy trên một đỉnh núi cao với vợ, le lói ánh hồng nhạt của một buổi bình minh. Mặt trời hiện ra, lấp lánh nhu từ lòng biển cả, làm hồng cả mặt nước trước mặt. Sóng biển ì ầm từ chân núi đá vọng lên.

Bên cạnh nàng là chàng trai trẻ Đỗ Vương Long, chàng cất tiếng hát, riêng một bản tình ca tặng nàng. Tiếng hát của Đỗ Vương Long vươn cao, trầm ấm. Hát cho riêng nàng mà âm thanh tiếng hát của chàng tưởng như tràn ngập hoà tan vào trời đất, tràn vào sóng biển. Vừa hát chàng vừa nhìn nàng với ánh mắt long lanh tình tứ mà thanh khiết, ánh mắt đó như được phủ bởi một màn sương, mơ hồ, diệu vợi mà huyền ảo. Miêu Quán Anh thu mình, nằm gọn trong đôi mắt chàng. Như một cánh hoa nằm gọn trong lòng bàn tay. Như chiếc thuyền nhỏ, thả chèo trong lòng hồ êm không sóng. Như vạt vật cảnh sắc thế gian, thu gọn vào bầu trời. Mặt trời càng lên cao, tiếng hát của chàng càng thanh thoát. Và rồi, tiếng hát đó như mây, bồng lảng bay đi, bay vút lên cao, bay xa mịt mù... Nàng nhìn lại, chàng không có ở bên. Nàng hoảng hốt đưa mắt tìm kiếm, chỉ thấy biển cả mênh mông, bầu trời ứng một màu hồng...

Miêu Quán Anh thức giấc bởi tiếng chim hót bên song cửa và ánh sáng chan hòa của một buổi bình minh tràn ngập căn phòng. Miêu Quán Anh tung mền ngồi dậy, thân thể có hơi uể oải và tâm trí có hơi băng khuâng. Nàng đứng trước cửa sổ, quay mặt về phía mặt trời, làm những động tác thể dục của một buổi sớm mai. Trong chiếc áo ngủ mỏng manh màu xanh da trời, những động tác mềm mại, nhịp nhàng của nàng toát ra một vẻ thanh xuân dồi dào sức sống. Khi Miêu Quán Anh xuống phòng khách, một quang cảnh hơi lạ làm nàng lưu tâm: Muối An với mớ dẻ trong tay, đang khom lưng lau bóng nền nhà. Mẹ nàng, đang cúi húi cắm bông. Những bông hồng nhung đỏ thắm, to như những chiếc chén còn đọng nước tươi.

- Mẹ mua bông đẹp quá!

Bà Miêu Tôn ngừng lên nhìn con gái. Mỉm cười ánh mắt long lanh.

- Con gái cưng của mẹ bây giờ mới dậy à? Thật là tệ quá, con có biết hôm nay là ngày gì không?

Quán Anh liếc nhìn tấm lịch, nghĩ ngợi một chút rồi reo lên:

- Là ngày sinh nhật của con! Mẹ .. Mẹ thương con quá!

Quán Anh chạy ủa lại ôm chầm, hôn lên má mẹ. Bà Miêu Tôn vuốt ve con gái rồi đẩy nàng ngồi xuống ghế.

- Ngồi đây để mẹ ngắm con, xem con đã thật lớn chưa! Ủ, mà con của mẹ lớn rồi, có thể nói chuyện chồng con được rồi!

Quán Anh co rút đôi chân lên ghế, hai tay ôm gối chân cho người thu nhỏ lại. Giọng nàng nũng nịu:

- Không đâu, con còn nhỏ lắm. Mẹ coi nè con chỉ nhỏ bằng một đứa trẻ lên ba, bằng một con búp bê thôi!

Bà Miêu Tôn bật cười:

- Thôi đi, cô thử đếm xem, có bao nhiêu đóa hồng ở trong bình này rồi? Cầm đến mỗi cả tay và mẹ biết rằng người ta sẽ chê mẹ là cầm hoa dở vì tham lam cầm nhiều! Nhưng dù có bị chê, mẹ cũng không muốn bớt đi một bông nào, vì con gái cưng của mẹ năm nay tròn mười bảy tuổi.

- Và mẹ đã cho con mười bảy bông hồng?

- Thì phải thế mới có ý nghĩa! Nhưng mẹ có thể đoán chắc với con là tối nay, trong bình này sẽ chỉ còn có mười sáu bông.

Quán Anh ngạc nhiên:

- Tại sao vậy mẹ?

- Vì, tối nay nhà ta có khách. Và, ba mẹ đều muốn con sẽ tặng một bông hồng cho một người.

- Tại sao con lại phải tặng một bông hồng cho một người?

Con quên mất ngày sinh nhật của con, nên không mời một người bạn nào cả, mà nếu như có nhớ, con cũng không thích tổ chức to lớn rườm rà, làm ba mẹ bận tâm...

Đôi mắt bà Miêu Tôn nhìn con đầy trù mien

- Ba mẹ đã bàn với nhau, lễ sinh nhật của con năm nay phải là một lễ sinh nhật đặc biệt

Bà Miêu Tôn ngừng nói, chăm chú nhìn con, giọng bà trở nên nghiêm trọng:

- Ba con đã nhờ mẹ giải thích cho con hiểu một chuyện quan trọng, có thể liên hệ đến cả đời con. Và, mẹ nghĩ ngày hôm nay là thích hợp nhất để nói chuyện đó...

Bà lại ngừng nói, ngồi xuống cạnh Miêu Quán Anh. Choàng tay ôm ghì vai con vào lòng, giọng bà càng nhỏ nhẹ âu yếm:

- Ngày xưa, khi ba mẹ còn trẻ, ba con có một người bạn thân, cả hai cùng quyến luyến với nhau, cùng muốn tăng thêm tình quyến luyến đó bằng một dây liên kết tình cảm gì đó, ràng buộc với nhau suốt đời.

Bà Miêu Tôn ngừng lời, đôi mắt xa xôi như chợt nhớ về những ngày vui tươi trẻ.

- Một hôm, ba mẹ hay tin người bạn đó vừa sinh được một quý nam, đến thăm và nhân câu chuyện ngẫu hứng, ba con đã nói với mẹ. "Anh mong mình có con gái đầu lòng, để anh có cậu bé kháu khỉnh này làm rể", Câu nói vui đó đã khơi đầu cho một lời hứa. Và, một năm sau khi mẹ sinh con, trong bữa tiệc ăn mừng đầy tháng, lời hứa đó đã được nhắc lại giữa hai gia đình.

Nghe mẹ nói, Miêu Quán Anh cảm thấy bối rối, lo âu. Một ý nghĩ chợt đến với nàng và mặc dù đang được mẹ âu yếm, ôm vào lòng, đang được nương tựa vào một nơi êm ái, triu mến nhất đời, nàng cũng đang rung mình lo sợ.

- Thưa mẹ, vậy ra con đã được đính hôn?

Bà Miêu Tôn gật đầu, mỉm cười âu yếm.

- Chưa hẳn như thế, con à. Nhưng, đó là niềm ao ước của Ba mẹ, mẹ tin rằng cậu Trương Tú là người khá.

- Tên cậu ta là Trương Tú hả mẹ? Sao không bao giờ con nghe ba mẹ nhắc đến tên đó?

- Vì đã từ lâu, từ ngày xảy ra nội chiến, hai gia đình bị mất liên lạc với nhau. Sáu tháng trước, trong một dịp tình cờ, ba con đã gặp lại người bạn cũ. Ông ta cho biết là vợ của ông đã mất, nhưng cậu Trương Tú thì vẫn bình thường, năm nay học hết chương trình Cao Trung, sắp soạn thi vào đại học. Ngừng lại một chút như nghĩ ngợi, bà Miêu Tôn lại tiếp:

- Mẹ chưa gặp lại cha con cậu Trương Tú nhưng theo lời ba con nói thì họ khá lắm. Ông Trương Hồng có cơ sở lớn, giàu có và

có địa vị vững chắc trên thương trường. Còn cậu Trương Tú là một thanh niên có tương lai.

Miêu Quán Anh gục đầu vào vai mẹ, giọng nàng vẫn không dấu được vẻ lo âu:

- Nhưng thưa mẹ, con chưa gặp Trương Tú, cũng chưa gặp con. Nếu như gặp nhau rồi mà chúng con không thể bằng lòng nhau thì sao hả mẹ?

Bà Miêu Tôn cười:

- Mẹ không hy vọng chuyện đó có thể xảy ra. Vì, con gái của mẹ thì đẹp, cậu Trương Tú lại là người khá.. Tuy nhiên, nếu như các con thật sự không ưa thích nhau thì con cũng đừng quên rằng ba mẹ không phải là người cổ hủ, có quan niệm sai lạc, khắt khe về hôn nhân. Khi lấy mẹ, ba con đã phải tranh đấu và cầu xin với ông bà nội. con sanh ra là bởi tình yêu chứ không phải là một cuộc hôn nhân ép buộc.

Ánh mắt Miêu Quán Anh long lanh nhìn mẹ:

- Con biết, con là đứa con của hạnh phúc sinh ra!

Bà Miêu Tôn cũng cười, nụ cười đầy sung sướng

- Ủ, cô bé hạnh phúc của mẹ. Con dự hiểu rằng ba mẹ mong sao suốt đời, con vẫn là một cô bé tràn đầy hạnh phúc. Nếu như con và Trương Tú hợp nhau thì ước mong của ba mẹ đạt thành. Bằng không ba mẹ sẽ dành cho con quyền tự chọn ...

3

Bàn tiệc được bày nơi phòng khách trong khung cảnh ấm cúng thân mật. Cả nhà đã biết mục đích bữa tiệc tối nay vào bữa cơm trưa do ông Miêu Tôn tiết lộ. Hai cô em gái của Miêu Quán Anh bắt đầu ghẹo chị, Miêu Quán Lâm, cô bé xíu xon nhất nhà khai hoả trước:

- Ba bí mật ghê bữa nay mới tiết lộ cho chúng con biết. Chắc chị Quán Anh đã biết cả mười mấy năm rồi để mà mơ mộng phải không ba?

Miêu Quán Vi, cô em nhỏ tiếp lời Quán Lâm:

- Em cá rằng chị Quán Anh đã biết từ ngày chập chững biết đi. Vì, ba mẹ phải nói sớm như thế để khuyến khích chị Quán Anh mau lớn.

- Ừ, cũng có thể lắm. Cặp dò của chị Quán Anh cao nhất nhà mà. Chắc tại hồi nhỏ chị Quán Anh hay kiêng chân để đi cho mau lớn.

Bà Miêu Tôn cười dễ dãi khi nghe các con chọc ghẹo lẫn nhau. Nhưng bà giải thích để bênh vực cô gái lớn:

- Quán Anh chỉ mới biết sáng nay, do mẹ kể mà thôi.

Quán Vi tròn xoe đôi mắt nhìn mẹ, làm ra vẻ ngạc nhiên:

- Vậy sao hả mẹ? Sao mẹ không nói sớm hơn để chị Quán Anh sửa soạn tinh thần, lời ăn tiếng nói cho ngọt ngào đầm thắm?

- Hoi ba con đó. Ông chưa cho phép mẹ đâu dám nói.

Ông Miêu Tôn giải thích:

- Cái gì bất ngờ, tự nhiên mới quý. Vả lại ba muốn nói trước với các con trong bữa tiệc tối nay tuy có mục đích đề? Quán Anh và Trương Tú làm quen với nhau nhưng chưa chắc đã nên chuyện. Vậy các con không được làm ồn, chọc ghẹo Quán Anh lỡ nó mắc cỡ, ứng mà nói là không thì hỏng.

Bà Miêu tiếp lời:

- Và nhất là không phải chỉ mình Quán Anh, mà tất cả các con đều phải xử sự cho đàng hoàng, ăn nói cho thận trọng, đừng có như là một lũ quý, ai tới nhà cũng phải sợ.

Quán Lâm le lưỡi:

- Mẹ sắp thành bà sui có khác, nghiêm khắc hẳn ra. Chắc tối nay con phải xuống bếp ăn không dám ngồi ăn chung đâu. Quán Vi tiếp lời:

- Mẹ à, mẹ cho con hỏi một điều, chẳng biết mẹ có ưng tiết lộ không?

- Điều gì?

- Hồi sáng khi mẹ tiết lộ cho chị Quán Anh biết chuyện, chị Quán Anh có cảm động nhiều không hả mẹ?

- Lỡm hỏi để làm gì? Để rút kinh nghiệm tới phiên con à? Quán Vi dẩy nẩy:

- Không đâu, con đã tự nguyện suốt đời ở với mẹ, không thèm lấy chồng. Cái mộng của con là sau này trở thành một nữ giáo sư

tâm lý. Mẹ trả lời điều con vừa hỏi là để giúp cho sự học của con chóng tấn tới.

Mặc cho những lời đối đáp có ý trêu ghẹo của mấy em, Quán Anh ăn vội chén cơm rồi bỏ lên phòng riêng. Nằm suy nghĩ vẫn vợ, Quán Anh tưởng tới buổi gặp gỡ tối nay, với cái anh chàng Trương Tú xa lạ mà ba mẹ hy vọng sẽ là con rể của gia đình. Chẳng biết mặt mũi của anh chàng sẽ ra sao, ăn nói thế nào? Cứ như ý kiến của mẹ thì chàng phải là một thanh niên khá lắm. Nhưng mà....

Quán Anh chợt nghĩ tới khuôn mặt, giọng hát của chàng nam sinh ca sĩ của trường Cao Trung mà nàng đã được nghe, được thấy đêm qua. Và, ánh mắt đen sâu diệu vợi của chàng nhìn nàng trong giấc mơ.. Tâm hồn Quán Anh lại băng khuâng xao xuyên... Nàng tự xấu hổ với lòng vì những ý nghĩ băng khuâng xao động đó. Nàng tự nhủ:

- Mình phải xua đuổi hình bóng của chàng nam sinh đó ra khỏi tâm trí ngay. Chàng ta chỉ là một người xa lạ chưa hề quen biết. Cũng chẳng có hy vọng gì sẽ được gặp lại chàng. Mà, có gặp lại chẳng nữa, biết chàng nghĩ gì về mình, biết chàng coi mình ra gì mà cứ nghĩ vẫn vợ?

Nhưng, dù lòng đã quyết nhủ lòng, hình ảnh chàng trai vẫn phản phát chờn vờn trong tâm trí Quán Anh. Miêu Quán Anh đâm bực lấy sách ra học. Nhưng tâm trí nàng trong lúc đó, còn đâu sự thanh thản để nghĩ tới chữ nghĩa. Miêu Quán Anh nhủ thầm:

- Học bài không được thì mình làm bài vậy.

Rồi nàng lấy toán học ra làm. Nhưng nàng đụng phải một bài toán khó quá, không sao giải nổi. Miêu Quán Anh ngồi cắn bút nghĩ ngợi, lúc đầu nàng còn nghĩ cách giải bài toán. Rồi tư tưởng nàng lại vơ vẩn vẩn vơ ... Cây viết trên tay nàng đứng đậy, vẽ nhăng vẽ nhít trên tờ giấy nháp, đề lên những con số đã giải hỏng bài toán. Một lúc lâu Miêu Quán Anh giật mình, trở về với thực tại, nhìn xuống tờ giấy nháp, ý muốn giải tiếp bài toán khó khăn. Nhưng nàng giật mình:

- Mình vẽ quái quỷ gì thế này? Ô những nốt nhạc và ... Miêu Quán Anh ngừng lại và bẽn lẽn, mắc cỡ với chính nàng. Trên trang giấy nháp ngoài những con số, những nốt nhạc, những hình vuông, hình tròn, nàng còn thấy tên nàng và tên chàng nam sinh ca sĩ Đỗ Vương Long! Miêu Quán Anh vò nát tờ giấy, xé ra từng

mảnh vụn vút vào xọt rác. Rồi, tưởng như sẽ có người nào đó tò mò, sẽ lượm những mảnh vụn đó lên để coi. Miêu Quán Anh cúi xuống lượm lại, xé vụn thêm cho tới nỗi mỗi mảnh giấy lá tả rơi xuống sọt rác chỉ nhỏ bằng đầu cây tăm. Rồi Quán Anh đứng dậy bực tức với chính năng.

- Hư thiệt! Cũng may là không có ai ở bên cạnh nếu không mắc cỡ đến chết được!

Miêu Quán Anh ra đứng bên cạnh cửa sổ, vươn vai hít một hơi dài. Buổi trưa trời thanh vắng và tĩnh mịch. Bầu trời xanh những mây. Những con chim sẻ ríu rít tình tự trên mái hiên nhà. Miêu Quán Anh lắng nghe tiếng chim tình tự, tiếng chim ca hót và rồi nàng thử phân tích xem nó giống như tiếng đàn gì. Nhưng nó chẳng giống bất cứ một tiếng đàn nào mà nàng đã đư?c nghe. Miêu Quán Anh thấy tiếc.

Khu vườn ở dưới đủ các thứ hoa, màu sắc tươi xinh. Miêu Quán Anh nhìn xuống màu vàng rực rỡ của hoa hướng dương, màu đỏ nhung của hồng, tím than của hương sa, và nhất là, một thứ hoa mỏng manh, xinh xinh, sắc hoa dịu dàng mà nàng thích nhất là những bông lan tím... Thứ hoa mà Miêu Quán Anh đã gài đầu trang điểm, đã tung lên sân khấu và đã thấy chàng nam sinh ca sĩ nhặt lên. Miêu Quán Anh gửi xuống khu vườn một nụ hôn thân ái. Và, dù là trời trưa đứng gió, Miêu Quán Anh có cảm tưởng như những bông hoa nghiêng mình lay động, đón nhận nụ hôn của nàng.

Men theo dãy tường trắng là những cây bạch dương. Con đường nhỏ chạy dài hun hút. Con đường và những hàng bạch dương như dính liền với nhau. Miêu Quán Anh tự hỏi, nó có tự bao giờ? Nó đã được chứng kiến bao nhiêu cuộc đổi thay, thay đổi của trời đất, của con người?

Trong ý tưởng nhẹ nhàng và những thắc mắc thơ ngây đó, Quán Anh tưởng như cùng với tháng ngày, hàng bạch dương với con đường đã là một sinh vật, áp ủ gắn bó lấy nhau. Buổi trưa nhẹ nhàng trôi qua và buổi chiều cũng thế. Và, cho dù thờ ơ với bữa tiệc gặp mặt buổi tối Miêu Quán Anh cũng vẫn có một chút gì vui vui chờ đợi, hồi hộp một cảm giác hiếu kỳ về những sự việc sắp xảy ra.

Miêu Quán Anh xuống nhà dưới Để che dấu những xúc động của tâm tư, nàng cố tạo ra cho nàng một dáng vẻ mệt mỏi thông

minh của một người vừa chăm chú dành hết cả buổi chiều cho sự học hành chăm chỉ. Như tất cả những bữa tiệc khác trong gia đình, bà Miêu Tôn xuống bếp và tự tay làm món ăn. Quán Anh có ý tiếp tay với mẹ, nhưng bà Miêu đuổi nàng lên:

- Con gái cưng của mẹ, mẹ không muốn là tối nay người trai đó ngồi cạnh con, sẽ không bị nhăn mũi vì mùi dầu mỡ. Con nên về phòng sửa soạn mái tóc cho thật đẹp và suy nghĩ xem chiếc áo nào sẽ làm con duyên dáng nhất.

Miêu Quán Anh cười bẽn lễn:

- Không đâu mẹ ạ, con sẽ chẳng sửa soạn một chút gì, và con sẽ chọn một chiếc áo xấu nhất để mặc

Tuy nói thế, nhưng tối hôm đó, Miêu Quán Anh cũng đã lựa chọn một chiếc áo ưng ý nhất để mặc cho mẹ hài lòng.

Đúng tám giờ tiếng chuông ngoài cổng reo vang. Miêu Quán Anh giật mình, hồi hộp. Nàng lắng nghe tiếng chào hỏi của ba mẹ, tiếng cười vang ồn ào, vui vẻ của người khách. Hình như chỉ có đàn ông ...Tiếng mẹ mời trà và sai Quán Vi lên gọi nàng.

Khi Miêu Quán Anh nhẹ nhàng bước xuống khỏi cầu thang ra phòng khách, nàng thấy cha đang ngồi tiếp chuyện với hai người đàn ông. Một người cỡ tuổi cha nàng và một người còn trẻ. Miêu Quán Anh muốn khựng lại khi hai người khách cùng ngừng lên, nhìn về phía nàng. Ông Miêu Tôn vẫy tay

- Lại đây con, lại đây chào bác và anh.

Miêu Quán Anh rụt rè lại ngồi bên cha. Nàng có cảm tưởng như muốn nghẹt thở. Trong bữa tiệc thân ái gần như gia đình đó, ông Trương Hồng ngồi giữa ông bà Miêu Tôn. Miêu Quán Anh ngồi bên cạnh Trương Tú. Ông Trương Hồng là một người tự nhiên cởi mở. Giọng nói ông oang oang. Ông Miêu Tôn trầm tĩnh hơn, nhưng trong ánh mắt của ông biểu lộ ra chan chứa cảm tình với người bạn cũ.

Trái với cha Trương Tú tỏ ra ít nói, trầm tĩnh. Chàng tự nhiên và lễ độ, những câu trả lời chính xác của chàng làm ông bà Miêu Tôn hài lòng. Bà Miêu Tôn tỏ ra âu yếm và săn sóc cho Trương Tú. Bà thường gấp thức ăn cho chàng. Mỗi lần như thế, Trương Tú lại có vẻ bối rối ngượng ngùng. Ngồi bên cạnh Trương Tú, Miêu Quán Anh cũng mất hết cả tự nhiên. Nàng sợ ánh mắt mọi người nhìn nàng. Nàng sợ cả tiếng đôi đũa ngà đụng nhẹ vào

miệng chén do nàng tạo ra. Miêu Quán Anh mong cho bữa tiệc kết thúc mau hơn, nhưng bữa tiệc vẫn kéo dài, tự nhiên cởi mở. Đêm dần vào khuya, bữa tiệc rồi cũng phải chấm dứt. Không muốn làm mẹ thất vọng, Miêu Quán Anh đã ngắt một bông hồng tặng cho Trương Tú.

CHƯƠNG 2

Hình ảnh và giọng hát của chàng nam sinh ca sĩ thoáng vương trong tâm hồn Miêu Quán Anh như hình ảnh của một cơn mộng. Và, cho dù hình ảnh đó có đẹp tới đâu thì cũng chẳng có ai lại đi hy vọng sẽ được gặp lại một lần nữa. Chẳng có ai điên dại tới độ đi ôm giấc mộng thoáng qua mà sống suốt đời. Miêu Quán Anh đã không thể nào hy vọng rằng trong cuộc đời của nàng, sẽ có một dịp tương ngộ lại chàng nam sinh ca sĩ đó.

Nàng cũng chẳng thể nào kỳ vọng rằng cuộc đời sẽ dành cho nàng nhiều thuận tiện may mắn hơn, để những tình cảm vừa mới nhen nhúm mơ hồ trong tim nàng, nó sẽ có thể nảy nở rõ ràng hơn. Thế nên, sự viếng thăm của cha con Trương Tú đã đến thật vừa đúng lúc. Nó cắt đi cho Miêu Quán Anh sự thiếu vắng cô đơn. Nó đem đến cho Miêu Quán Anh một bông hoa mà nàng đang muốn có. Sợi giây liên kết giữa hai gia đình, sau một thời gian bị mất liên lạc, nay trở nên thân thiết hơn bao giờ.

Ông Trương Hồng và Miêu Tôn gặp nhau thường như mỗi ngày, như để bù đắp lại mười mấy năm hai người xa cách nhau vì hoàn cảnh. Trương Tú cũng thường theo cha đến nhà ông bà Miêu Tôn. Do đó chàng cũng thường gặp được Miêu Quán Anh. Qua vài tuần tiếp xúc, một tình bạn chân thành đã nảy nở giữa hai người. Quả như lời ông Miêu Tôn đã nói, Trương Tú là một thanh niên có tương lai.

Chàng đẹp trai, tươi trẻ mà điềm đạm. Chàng học giỏi và nhất là chàng sẽ là người duy nhất được thừa hưởng gia tài sự nghiệp to lớn của cha, nếu như sau này ông Trương Hồng không còn hoạt động hoặc qua đời. Nhưng trên hết tất cả danh vọng, tiền tài mà cuộc đời đã dành sẵn cho tương lai Trương Tú, Quán Anh

nhận thấy, chàng cũng là một thanh niên đáng mến. Trương Tú có một bản lĩnh riêng và trong những câu chuyện trao đổi, Quán Anh nhận thấy chàng là một con người có nhiều khoan dung độ lượng, hiểu biết và nhân từ. Đó là một thanh niên lý tưởng, để cho những thiếu nữ chưa chồng vào tuổi Miêu Quán Anh phải mơ ước.

Ông Trương Hồng và Miêu Tôn, nhất là bà Miêu Tôn nhận thấy tình cảm giữa Trương Tú và Miêu Quán Anh nẩy nở tương đồng rất hài lòng. Và, cho dù chưa có một buổi lễ chính thức, bà Miêu Tôn đã coi Trương Tú như con rể trong gia đình.

Cả Trương Tú và Miêu Quán Anh đã biết lời giao kết của cha mẹ khi xưa. Điều biết được những sắp đặt dự trù, mong ước của cha mẹ, thế nên, họ trao đổi tâm tình, tìm hiểu lẫn nhau trong niềm tương kính. Cả hai như đã cùng nhìn thấy tương lai của nhau, thấy con đường mà họ sẽ đi. Cả hai cùng như cảm thấy hài lòng. Một buổi tối ông Trương Hồng đề nghị.

- Tôi thấy hai cháu nó có vẻ tương đắc với nhau, tôi muốn tiến hành một lễ hỏi chính thức trước. Chờ ba năm nữa, cháu Trương Tú đỗ xong đại học, ra trường rồi sẽ làm đám cưới, anh chị nghĩ sao?

Ông Miêu Tôn cười

- Anh tính thế nào cũng được. Tôi thấy tui nó không phản đối là tôi mừng rồi. Cái mộng mười bảy năm trước, mong được làm ông sui của tôi với anh đã thành.

Ông Trương Hồng cũng cười đắc chí

- Anh mừng nhưng chắc không mừng bằng tôi đâu. Tất cả hy vọng cuộc đời của tôi sau này đều kỳ vọng vào cháu Trương Tú. Tôi không may phải sống cảnh gà trống nuôi con, chỉ có mình nó để nối dõi tổ tiên, sự nghiệp sau này. Nó không bị anh chị và cháu Quán Anh chê bỏ là tôi thấy toại nguyện rồi.

Bà Miêu Tôn góp lời

- Bác Trương cứ nói quá lời. Chứ, cháu Quán Anh nó được cậu Trương Tú để ý tới và bác không nỡ chê là may mắn cho phần nó rồi.

Ông Trương Hồng cười vang

- Những lời chị nói khiến tôi cảm động. Nhưng thôi, bao giờ thì anh chị cho phép tôi đem đồ sính lễ lại đây?

- Tùy anh ..

Bà Miêu Tôn ngắt lời chồng

- Minh nên coi ngày đàng hoàng

- Vâng, mình phải coi ngày cẩn thận. Ở nhà có sẵn tấm lịch nào không hở chị?

Thế rồi, ngày đám hỏi được chọn lựa kỹ lưỡng. Những cánh thiệp hồng được gửi đi, đẹp như những cánh bướm, chính thức liên kết sợi giây cầm sắc giữa hai dòng họ. Trương - Miêu.

5

Vì có một giọng ca thiên phú, nên Đỗ Vương Long được bạn bè yêu mến, được các giáo sư khuyến khích và giúp đỡ. Họ nói rằng nếu như chàng thích và cố gắng trao luyện tài nghệ, sau này chàng có thể trở thành một danh ca.

Trở thành một danh ca đối với Vương Long đó không phải là niềm mơ ước tối cao của chàng. Chàng thích trở thành một văn sĩ hoặc một thi sĩ hơn. Nhưng dù sao, sự việc được tự do ra vào phòng âm nhạc, được phép sử dụng hết cả mọi nhạc khí của nhà trường, từ cây dương cầm cổ quý giá đến những cây vĩ cầm, tây ban cầm đã làm cho chàng thích thú và cũng lưu tâm tới việc trao đổi âm nhạc. Vương Long trở thành một ca sĩ hát hay nhất của trường. Và, trong mọi sinh hoạt văn nghệ, chàng đều góp mặt, bảo đảm tài năng và sự xuất sắc.

Tổ tiên Vương Long vốn là những danh gia giàu có. Nhưng tới đời cha của Vương Long thì sự may mắn không còn. Sau một biến cố thời cuộc, sự nghiệp tan tành. Cha Vương Long lại không phải là một người có tài sáng nghiệp. Thế nên, bất cứ một chuyện làm ăn nào mà ông tính toán, nhúng tay vào đều thất bại. Chán nản và phần chí, ông quay ra say sưa tới ngày rồi bỏ đi mất biệt. Vương Long được mẹ sinh ra trong tình cảnh không biết người cha phiêu bạt phương nào, còn sống hay đã chết. Và, sau này lớn lên, chắc chắn là chàng không thể biết được mặt mũi của cha.

Năm lên sáu thì bà mẹ qua đời trong một cơn bạo bệnh. Vương Long được một người chú không con, có một xưởng mộc đem về nuôi. Người chú hy vọng là sau này Vương Long sẽ thay ông nối nghiệp, sẽ là người nhan đền thờ phụng ông sau khi vợ chồng ông đã qua đời. Sống trong tình thương của chú thím, tuy được đối xử tử tế như con, được cấp sách đến trường đi học như những đứa trẻ

khác, Vương Long vẫn mang một nỗi buồn, một mặc cảm của đứa trẻ mồ côi. Ngoài những giờ học, những khi tập nhạc và giúp đỡ cho chú trông coi xưởng mộc một chút, Vương Long thường tìm an ủi trong những đoạn văn, vần thơ mà tự chàng sáng tác ra. Chàng mơ tới một khung trời mà ở đó, chàng sẽ trở thành một con người nổi danh, một thi sĩ được quý chuộng.

Những bài thơ Vương Long sáng tác, chàng thường gửi đăng vào những số báo đặc biệt của nhà trường. Nhiều bài thơ được bạn bè thích, các vị giáo sư cũng hài lòng và khuyến khích. Họ cùng nhận ra khả năng sáng tác thi văn của Vương Long, cũng đáng khuyến khích như giọng ca của chàng. Có thể một tương lai tươi sáng đang chờ đợi Vương Long. Cho chàng thoát được hoàn cảnh tầm thường, thoát ra khỏi cái xưởng mộc của ông chú.

Vương Long hăng say làm việc theo với những dự tính của chàng. Nhưng Vương Long cũng sống thật cô đơn. Chàng có nhiều người quý mến, yêu thích giọng hát của chàng nhưng không hiểu được tâm tư, cuộc sống của chàng. Vương Long chỉ có một người bạn thân, một người bạn hết mình với chàng. Một người bạn mà theo Vương Long, là một con người hoà nhã, quảng đại với bạn bè, có tấm lòng vị tha và đôi mắt nhiệt tình. Người ấy không ai xa lạ chính là Trương Tú.

Trương Tú và Vương Long cùng học chung một lớp. Trong niên học cuối cùng vừa qua, cả hai đều đỗ? Cao Trung, sửa soạn thi vào đại học. Là bạn thiết với nhau, Trương Tú thấy Vương Long nhà nghèo lại có khiếu về văn chương nên có lòng giúp đỡ. Chàng bỏ tiền ra mua những sách hay, những tác phẩm giá trị của các danh nhân thi sĩ về cho Vương Long mượn đọc.

Tuy tiếng là cho mượn, nhưng thật ra Trương Tú mua những sách đó là chỉ vì Vương Long. Cũng vì thế, Trương Tú vừa là bạn, vừa là người gợi khởi mà cũng là nguồn cung cấp kiến thức cho Vương Long. Trong sự giao tiếp chung của xã hội, người ta thường lựa chọn, phân chia giữa kẻ giàu với người nghèo, giữa giai cấp nọ với giai cấp kia. Nhưng trong tình bạn Vương Long và Trương Tú, họ đã gạt bỏ được những thứ tầm thường đó ra ngoài. Thời gian còn học năm cuối cùng của chương trình Cao Trung, ngoài những lúc bận việc riêng tư, hai người thường gặp nhau, cùng nhau đi dạo, vui đùa.

Tương lai của Trương Tú thì đã rõ ràng và được bảo đảm vì nhà chàng giàu, có thừa phương tiện để sửa soạn cho tương lai. Còn Vương Long trái lại, sự học của chàng không biết có thể kéo dài được tới đâu. Bước đường còn quá dài và nhiều gian truân. Ông chủ của Vương Long tuy có lòng nhưng nghèo. Có thể là ông sẽ không còn cung cấp phương tiện cho Vương Long được học vào bất cứ lúc nào, để bắt chàng ở nhà, phụ những công việc trong xưởng mộc của ông.

Theo đuổi sự học hành trong nỗi lo âu hồi hộp đó, đôi khi Vương Long không tránh được sự chán nản, ngã lòng. Những lúc đó, Trương Tú lại lựa lời an ủi bạn.

- Anh Vương Long ạ, anh chẳng nên ngã lòng. Thật ra, tương lai của anh sẽ sáng sủa hơn hết tất cả những bạn bè cùng lớp của chúng ta. Anh có khiếu về văn chương, về âm nhạc. Một triệu người chưa chắc đã có một người có năng khiếu như anh. Chỉ cần anh cố gắng trau dồi kiến thức một chút, trao luyện thêm về sự sáng tác là anh có thể đạt được sự thành công.

Wương Long cảm động nắm chặt lấy tay bạn

- Cám ơn những lời khích lệ của anh, anh Trương Tú ạ. Nhưng anh biết đó, dù đã quyết tâm đeo đuổi sự nghiệp văn chương, nhưng tôi chưa chắc đã có phương tiện hay thời giờ đủ để đeo đuổi được. Ngoài vấn đề phải có tiền để theo đuổi sự học, có khi tôi còn phải kiếm một việc làm để kiếm miếng ăn nếu như chú tôi thôi không thể cung cấp hoặc nuôi tôi được nữa. Anh biết đó, chú tôi quá nghèo lại đã già. Gần như ông không thể xốc vác những công việc nặng nhọc trong xưởng mộc được nữa. Ông thường than vãn với tôi là công việc vì thiếu người trông coi, rất kém.

Trương Tú vẫn cố gây niềm tin cho bạn

- Nhưng dù sao thì anh cũng không được ngã lòng. Sự thể tới đâu sẽ tính tới đó. Ngoài chú anh ra, anh cũng còn bạn bè và các thầy của chúng ta nữa chứ.

Wương Long cười buồn

- Các thầy rất tốt với tôi, còn bạn bè thì có anh là người thân thiết hơn cả. Nhưng chẳng lẽ tôi lại chịu nhận sự nhờ vả sao, nếu thật như có người muốn giúp đỡ?

- Anh ngại gì mà không nhận?

- Tư cách tự lập cho đời mình, anh Trương Tú a. Nếu như chú tôi là người thân thiết ruột thịt không thể giúp tôi được nữa, thì tôi sẽ làm việc trong xưởng mộc, và sẽ không nhận bất cứ một ân huệ nào của bất cứ ai. Dầu sao thì cũng chưa phải là lúc để nói tới chuyện này.

Thế rồi niên học dần qua. Và, đã tới ngày bãi trường ...

6

Nhà trường tổ chức lễ phát giải thưởng cuối năm, có chương trình trình diễn văn nghệ. Mọi thứ đã được sắp đặt chu đáo. Vì có giọng hát phong phú nhất trường, nên Vương Long được sắp xếp cho một màn trình diễn đơn ca.

Buổi tối trước giờ trình diễn, các quan khách, phụ huynh học sinh đến thật đông, đầy cả sân trường. Trong số nữ tân khách, Vương Long đã bị dung mạo tuyệt vời của một giai nhân thu hút. Nàng chừng mười bảy mười tám tuổi, với bộ y phục trắng, nàng đứng tựa lưng vào một cột trụ gần sân khấu, đôi tay duỗi xuôi ra đằng trước, với vẻ thoải mái, tự nhiên mà thơ ngây tươi trẻ. Chiếc mũ vành to, cũng mang sắc trắng cùng với màu áo của nàng, hồ hững che trên những lọn tóc đen bỏ xõa ngang vai. Khuôn mặt trái xoan, thanh tú và cao cả như dung nhan của các vị tiên nữ trong truyện cổ tích. Hai mắt nàng to đen, lấp lánh mà trầm mặc, huyền ảo mà trong sáng, dịu dàng mà đoan trang. Giữa cảnh sắc huyền ảo và rực rỡ của một đêm liên hoan, nàng đứng chung mà tưởng như đứng riêng biệt một mình. Nàng ở giữa mà tưởng như trên cao hết cả. Vẻ thanh tú cao sang của nàng, hầu như chẳng có cái gì có thể làm cho lu mờ tan biến. Vì chỉ có một số ít ghế ngồi dự khán dành cho những quan khách quan trọng, nàng cũng như một số đông khán giả, phải đứng coi trình diễn từ đầu tới chót chương trình.

Vương Long đứng ngây người trước sắc đẹp diễm tuyệt của cô gái. Trong ý nghĩ, trong tâm trí chàng, Vương Long tự nhủ chưa bao giờ chàng được nhìn thấy, được chiêm ngưỡng một dung nhan tuyệt vời như thế. Sắc đẹp của nàng đã thu hút mắt hồn Vương Long. Chàng đứng ngây người sững sờ, chết lặng như tượng gỗ. Quên hết mọi sự chung quanh, để chỉ còn nhìn thấy có nàng trong không khí từng bừng nhộn nhịp của cả một đêm văn nghệ. Cho tới khi một bàn tay đập mạnh lên vai chàng tiếng vị giáo sư sắp xếp giới thiệu chương trình thúc dục

- Sửa soạn đi, tới phiên anh rồi đó, Vương Long.

Vương Long giật mình, trở về với công việc của chàng. Rồi chàng được giới thiệu với khán giả. Chàng bước ra sân khấu mà tưởng như đi trong mơ. Vẫn với tâm trạng tuyệt vời do dung nhan của người thiếu nữ áo trắng tạo ra, Vương Long đứng trước diễn đàn mà tưởng như vắng vát, khán giả như lu mờ chẳng còn thấy ai. Vì mọi sự chú ý của chàng đều dành cả vào người thiếu nữ áo trắng. Vương Long cảm thấy chàng cất tiếng hát lên là để dành riêng tặng nàng, để riêng một mình nàng nghe. Chàng hát hay tới nỗi ngoài cả sự tưởng tượng của chính chàng. Dứt bản nhạc tiếng vỗ tay rào rào nổi lên.

Khán giả yêu cầu Vương Long trình diễn thêm một nhạc phẩm nữa. Vương Long tiếp tục và khi bài hát thứ hai được ngân dài, cao vút ở câu cuối, tiếng vỗ tay và những lời tán thưởng lại vang lên. Rồi, những bông hoa từ dưới khán đài tới tấp tung lên. Trong số những người tung hoa tặng chàng, Vương Long nhận ra người thiếu nữ đưa tay lên đầu, gỡ khỏi mái tóc của nàng ra một bông lan tím. Nàng tung lên tặng chàng. Trái tim Vương Long đập nhịp muốn nhảy bung ra ngoài. Mạch máu chàng muốn vỡ tung! Trong ý nghĩ xôn xao ngây ngất, niềm phấn khởi say mê nung đốt lòng chàng.

- Nàng tặng hoa cho mình! Nàng tán thưởng tiếng hát của mình!

Ôi nếu như cuộc đời có thể thành tựu, nếu như những giấc mơ có thể trở thành sự thật, thì suốt đời mình sẽ chỉ hát cho riêng nàng nghe.

Vương Long cúi đầu cảm ơn khán giả. Rồi, giữa những màu sắc rực rỡ của các bông hoa, Vương Long lượm lên bông hoa lan tím. Thật, chẳng biết làm sao diễn tả bằng những lời gì để có thể nói lên cho được sự sung sướng, niềm phấn khởi trong lòng Vương Long khi chàng ấp ủ đóa hoa mỏng manh, xinh xắn trong lòng bàn tay. Mùi hương thoảng nhẹ làm chàng ngây ngất, tưởng như mùi hương đó chính là hương thơm vương vát từ mái tóc đen huyền, bỏ xỏa của nàng mà ra. Trong niềm ngây ngất vui sướng đó, Vương Long chỉ có được một điều rõ ràng: lòng chàng tràn ngập hân hoan. Và, niềm hân hoan đó, lại là một niềm hân hoan mới mẻ chưa bao giờ chàng có.

Trở về nhà, Vương Long nâng niu, để bông lan tím trên kệ sách đầu giường. Chàng có cảm tưởng như tất cả phòng chàng đều toả ngát hương thơm của đóa hoa lan nhỏ bé. Phút chốc chàng thấy căn phòng nhỏ, nghèo nàn của chàng trở thành giá trị đáng yêu. Đó mới chỉ là dư hương của một đóa hoa cài trên mái tóc! Ôi đó chỉ là một cơn mộng thoáng qua!

Nghĩ tới đêm văn nghệ trình diễn, nghĩ tới hương sắc của người con gái áo trắng vô tình chàng được chiêm ngưỡng, Vương Long nghĩ tới nó như là một cơn mộng. Một cơn gió mát thoáng qua trong một buổi trưa hè khô cằn của tâm hồn. Có thật chăng, chỉ còn lại đóa hoa lan tím mỏng manh, qua ngày thứ hai đã bắt đầu héo úa. Quả thật, cuộc đời đã có những cuộc tương ngộ lạ lùng, những lần gặp gỡ định mệnh mà nổi éo le, trở trêu nhất đã dành cho tình cảnh của Vương Long. Nó đã đem đến cho chàng đầy đủ cả sự ngát ngát, rạo rức, băng khuâng và tuyệt vọng cho tâm hồn.

- Nàng là ai? Tên nàng là gì? Vương Long nào có biết!

- Nàng là người hay là tiên nữ giáng trần? Chàng tưởng như không thể biết chắc được?

- Nàng đến từ đâu và sau buổi dự khán văn nghệ đó, nàng đi đâu? Ôi nếu như mà chàng biết được chỗ ở của nàng! Nếu như mà chàng được gặp lại nàng, nếu như chàng được quen nàng!

Một tuần lễ trôi qua, tâm hồn chàng mỗi ngày mỗi thêm nặng trĩu vì những suy tư về nàng. Nỗi nhớ thương, vọng tưởng và tuyệt vọng dần vất tâm tư, tưởng như càng lúc càng chông chênh, chơi vơi không thể nào khuây khoả được, thì một đêm hồn thơ trở giấc, chàng ngồi vào bàn, nhìn cảnh hoa tím nhỏ héo tàn mà tưởng như còn ngợp ngát hương. Chàng sáng tác ra một bài thơ, với tựa đề "Lan Tím Tình Sầu. Suốt đêm, chàng rạo rức say mê với bài thơ không ngủ. Sáng hôm sau, Vương Long chép lại bài thơ gửi cho một tuần báo văn nghệ với hy vọng được chọn đăng.

Sau khi gửi bài thơ đi rồi, tâm hồn Vương Long mới bớt đi một phần nào suy tư dằn vặt, nhưng không phải vì thế mà chàng đã bớt vương vấn ngát ngát.

CHƯƠNG 3

Thế là, một tháng rưỡi hè đã trôi qua. Đối với trời đất, một tháng rưỡi hay bốn mươi ngày thật chẳng có ý nghĩa gì. Đối với một đời, một tháng rưỡi cũng có thể như là một chấm nhỏ trên một trang giấy lớn không đáng kể vào đâu. Nhưng đôi khi, cái thời gian quá ngắn ngủi một ngày, một tháng không đáng kể đó, lại có thể là một đoạn đời quan trọng nhất của một người. Sự quan trọng ít nhất cũng đã xảy ra cho hai người đó là Trương Tú và Miêu Quán Anh.

Lễ hỏi đã chính thức được cử hành. Trước khi hết hè, đi Đài Bắc để theo học đại học, hầu như ngày nào Trương Tú và Miêu Quán Anh cũng gặp nhau. Tình cảm của họ đối xử với nhau thật khăng khít, tinh khiết chân thành, tương thân tương kính.

Buổi sáng hôm đó nắng trong và đẹp, chiếu sáng lấp lánh trên tàn những cây bạch dương. Như thường lệ. Trương Tú đến nhà Quán Anh, rủ nàng đi dạo. Trương Tú gặp Quán Anh nơi hoa viên. Nàng ngồi trên một băng ghế đá, vẻ mặt rạng rỡ. Quanh nàng là những khóm lan tím ngát hương. Miêu Quán Anh đang đọc một tờ tuần báo văn nghệ, thấy Trương Tú, Quán Anh mỉm cười. Nụ cười của nàng đẹp hơn cả những đóa hoa chung quanh, rạng rỡ hơn cả nắng trong buổi sớm.

- Quán Anh!

- Anh Trương Tú!

- Anh đến mời em đi dạo. Em có rảnh không?

- Anh dư biết rằng bây giờ là tháng hè, cả anh và em đều có nhiều thì giờ rảnh rồi. Em đang coi một tờ báo văn nghệ.

Trương Tú coi tờ báo, nói với Quán Anh

- Tờ Văn Nghệ. Mới mỗi ngày một giá trị. Anh nghe nhiều người nhận định nó là một tờ báo tiêu biểu cho phong trào văn học trẻ ngày nay.

Miêu Quán Anh gật đầu:

- Em cũng nghĩ thế, em mới đọc qua và thấy có nhiều bài hay lắm. Em là một trong những độc giả trung thành của tờ báo

Trương Tú mỉm cười

- Đó là dấu hiệu đáng mừng, một niềm khích lệ thật sự dành cho những người hoạt động văn nghệ thật sự trong xứ.

Vừa nói chuyện với qua những tựa đề chính. Chàng ngừng lại một bài thơ và khẽ reo lên.

- À, có một bài thơ của bạn anh, bài thơ "Lan Tím Tình Sầu Miêu Quán Anh nhìn Trương Tú

- Tác giả bài thơ này là bạn anh, anh Trương Tú?

Trương Tú gật đầu

- Anh Vương Long là bạn thân nhất của anh. Cùng học với anh một lớp. Anh ta là một người có tài làm thơ và hát hay nhất trường. Ánh mắt của Miêu Quán Anh rực sáng trong khi đưa mắt xem vội bài thơ

- Bài thơ hay lắm, Quán Anh, em đã đọc chưa?

Miêu Quán Anh gật đầu

- Em đã đọc và còn đọc kỹ hơn nữa là khác, anh Trương Tú ạ. Đúng như lời anh vừa nhận định, "Lan Tím Tình Sầu" là một bài thơ hay. Thấy anh tiết lộ là bạn thân với tác giả, em vừa chợt có ý nghĩ là một hôm nào đó, anh mời anh ta lại đây chơi. Chẳng biết có gì bất tiện không? Và anh ta có chịu nhận lời mời không anh Trương Tú nhỉ

Trương Tú phân khởi?

- Anh tin là anh Vương Long sẽ nhận lời mời đến đây. Anh cũng đang mừng mà chợt nhận thấy anh Vương Long đang dấn tới ước nguyện thành công của anh ta. Bằng chứng là thơ của anh Vương Long đã được tờ Văn Nghệ. Mới chọn đăng và được một nư độc giả khá ái như em khen ngợi.

Miêu Quán Anh mỉm cười

- Nếu như anh Vương Long nhận lời mời, thì anh ta là một thi sĩ đầu tiên đến nhà này..

- Anh bảo đảm là anh Vương Long sẽ lại, với anh, Vương Long ít khi từ chối một điều gì.

Quán Anh tỏ ra chú ý về tình bạn giữa Vương Long và Trương Tú.

- Anh và anh Đỗ Vương Long quen biết nhau lâu chưa?

- Từ ngày cùng học chương trình Cao Trung. Nhưng tình bạn giữa anh và Vương Long chỉ thân thiết từ hơn năm nay thôi. Anh ta nghèo nhưng là một người có tài và có chí. Quen biết anh Vương Long dễ chịu lắm. Anh ta tế nhị và có lòng.

Miêu Quán Anh cười

- Anh Trương Tú ạ, cứ nghe anh nói thì Vương Long là một người rất đáng để ta quen biết. Là một người có đầy đủ mọi đức tính để anh cảm mến phải không?

Trương Tú gật đầu

- Em nói không sai đâu Quán Anh ạ! Sau này quen biết với Vương Long rồi em sẽ thấy lời anh nói là đúng. Miêu Quán Anh đưa tay vuốt nhẹ một bông lan tím, đôi mắt nàng mơ mộng

- Chắc loại hoa lan tím mà anh Vương Long tả trong bài thơ là loại lan này.

Rồi nàng khẽ ngâm

Nhìn hoa như thể nhìn người

Sắc lan tím đỏ như ngời máu tim

Quán Anh ngược mặt nhìn Trương Tú, nàng tiếp lời

- Màu hoa lan này đỏ tím, anh Đỗ Vương Long tưởng như màu máu của tim. Chắc anh Vương Long có một kỷ niệm gì buồn về loại hoa lan này.

Trương Tú thở dài

- Anh Vương Long ít khi giấu anh một chuyện gì. Nhưng chuyện này thì chưa thấy anh ta nói tới. Cũng có thể là Vương Long muốn giữ riêng tư nên không nói cho anh nghe. Nhưng trong thâm tâm thì anh tin rằng đây chỉ là chuyện tưởng tượng của

Vương Long. Anh ta còn có nhiều chuyện phải lo nghĩ hơn là một chuyện thất tình.

Miêu Quán Anh lắc đầu

- Em lại nghĩ khác anh, bài thơ rất tha thiết chân thành, không thể là chuyện tưởng tượng đâu.

Bất chợt, Quán Anh đứng dậy

- Mình vào nhà đi anh. Nắng đã lên cao rồi ...

8

- Mừng cho anh đã thành công anh Vương Long

Theo với câu nói là cái xiếc tay thật mạnh của Trương Tú, Vương Long ngỡ ngàng nhìn bạn

- Anh Trương Tú, anh nói chuyện gì thế? Tôi có gì đáng mừng đâu?

Trương Tú mỉm cười

- Để tôi nói lý do cho anh nghe. Này nhé, thơ anh được chọn đăng trong tờ Văn Nghệ. Mới là thành công nhất. Bây giờ, có người đọc thơ của anh, thích được gặp mặt làm quen với anh, đó là thành công thứ hai. Cả hai sự kiện xảy ra đều đáng khích lệ cho sự nghiệp văn chương của anh sau này. Điều đó không đáng mừng à?

Vương Long mỉm cười

- Bài thơ của tôi được chọn đăng trên báo là một khích lệ thì là đúng rồi. Nhưng còn chuyện có độc giả muốn gặp tôi thì làm gì có.

- Vậy mà có đấy. Một nữ độc giả sau khi đọc bài thơ của anh, muốn được diện kiến với anh, anh có bằng lòng cho người đó gặp không?

Vương Long ngần người vì ngạc nhiên, chàng hỏi bạn

- Thật có người muốn gặp tôi vì bài thơ đó hả anh?

Giọng Trương Tú đầy nhiệt tình

- Đúng vậy, cô gái rất mong được gặp anh. Và vì tôi đã hứa là cố gắng mời anh, nên cô ta hy vọng lắm.

Nghe Trương Tú nói, Vương Long đâm ra ngần ngại

- Nhưng, quả thật đây là một sự bất ngờ và đáng lo cho tôi. Anh cũng dư hiểu rằng tôi không có kinh nghiệm cho những lần tiếp xúc như thế này. Tôi ngại rằng với sự vụng về của tôi sẽ làm anh mang tiếng.

Trương Tú mỉm cười

- Không đâu, cô gái đó là một thiếu nữ đáng mến, chân thật cởi mở và tự nhiên. Cô ta là ... bạn thân nhất của tôi mà, anh đừng có ngại

Sau một phút suy nghĩ Vương Long nhận lời

- Tôi nhận lời vì muốn chịu theo ý anh. Cô ta muốn gặp tôi vào lúc nào?

- Ngay bây giờ tôi sửa soạn đến cô ta đây. Anh bằng lòng đi ngay với tôi chứ?

- Cũng được anh ngồi chơi chờ tôi một chút nhé

Vương Long thay chiếc áo mà chàng cho là sạch sẽ thơm tát nhất. Hai người bạn nắm tay nhau ra cổng.

Ba mươi phút sau, họ ngừng lại trước cổng một toà biệt thự khang trang, sang trọng. Bức tường nguy nga màu trắng ẩn mình dưới hàng bạch dương xanh lá.

- Mình đến rồi đây

Vương Long tặc lưỡi lắc đầu

- Nhà sang trọng quá. Chưa bao giờ tôi bước vào một ngôi nhà sang trọng như thế này

Trương Tú không trả lời bạn, chàng tự nhiên đẩy cổng bước vào. Qua lối mòn sỏi trắng, đến hoa viên nơi tận cuối vườn, hai người cùng thấy một thiếu nữ mặc áo trắng, đang lui cui chăm sóc những khóm lan có màu tím đỏ, Trương Tú gọi

- Quán Anh ... Quán Anh ...

Cô gái ngừng đầu lên nhìn

- Ô, anh Trương Tú

Nàng có vẻ bối rối, tay vuốt lại mái tóc xõa vai. Mất liếc xuống chiếc áo ngủ mỏng manh đang mặc, gót chân đỏ hồng vì đi đất, má nàng ửng đỏ. Không để cho Trương Tú giới thiệu hay Vương Long chào hỏi, nàng nói ngay

- Mời hai anh vào nhà chơi, chờ Quán Anh một chút nhé
Rồi Quán Anh chạy vụt vào nhà, Trương Tú nói với Vương Long

- Mình vào phòng khách

Vương Long bước theo bạn mà hồn phách như lạc ở trên mây. Quả thật chàng không thể nào ngờ, không biết là chàng đang tỉnh hay mơ. Quán Anh đúng là người con gái áo trắng mà chàng đã gặp trong đêm văn nghệ. Và suốt cả hơn một tháng qua, tâm trí chàng đã hằn tưởng nhớ. Đã tưởng như nàng chỉ là mây trắng xuất hiện trên nền trời xanh, thoáng qua rồi bay đi mất biệt. Ấy thế mà bây giờ chàng được gặp lại nàng. Được gặp vì nàng đã đọc bài thơ tưởng nhớ của chàng do chính nàng là nguồn rung cảm! Vương Long tưởng như bước đi theo Trương Tú mà không muốn vững.

Chàng bị rúng động toàn thân. Bước vào phòng khách, ngồi xuống chiếc ghế salon sang trọng, rộng rãi và êm thấm, tâm trí Vương Long vẫn còn xao động bàng hoàng. Chàng phải cố gắng lắm để giữ cho vẻ mặt bề ngoài một sự thản nhiên không xúc động.

Hai phút sau Quán Anh trở ra phòng khách

- Quán Anh, đây là anh Vương Long mà em mong muốn được làm quen

Chỉ Quán Anh, Trương Tú tiếp

- Còn đây là Quán Anh, Miêu tiểu thư, một nữ độc giả yêu thơ của anh.

Hai người cúi đầu tương ngộ, bốn mắt gặp nhau, Vương Long bỗng rùng mình chột da. Chàng nghĩ tới bài thơ và tự hỏi, không hiểu thật sự nàng mời chàng đến đây vì cảm thích bài thơ hay nàng có một ý khác. Liệu nàng có biết rằng bài thơ đó chàng làm ra chỉ vì nàng? Liệu trong những câu thơ đó, đã có một câu nào lỡ xúc phạm đến nàng và hôm nay nàng mời chàng đến đây là để nói vài lời nghiêm khắc. Nhưng rồi khi giọng nói của Miêu Quán Anh cất lên, đã đánh tan tất cả những thắc mắc lo âu trong lòng Vương Long

- Mời hai anh ngồi. Có anh Trương Tú làm chứng cho lời nói của em. Sự viếng thăm của anh bữa nay thật là một vinh hạnh cho tệt trang này.

Trương Tú cười

- Quán Anh nói rằng anh là thi sĩ đầu tiên bước vào nhà nay
Vương Long xua tay

- Anh và cô Quán Anh đừng gọi tôi là thi sĩ. Tôi đang tập làm
thi sĩ thì đúng hơn.

Giọng Quán Anh đầy nghiêm khắc khích lệ.

- Anh đã là thi sĩ rồi. Và theo ý riêng của Quán Anh thì anh
là người có chân tri thật sự mới đúng. Quán Anh đã đọc bài thơ
"Lan Tim Tình Sầu" của anh, nó làm Quán Anh xúc động bồi hồi.
Trái tim Vương Long lại đập nhịp. Chàng không hiểu nàng nói câu
đó là tình ngay hay còn một ẩn ý gì khác.

Quán Anh tiếp lời và câu nói của nàng càng làm cho Vương
Long bồi hồi thêm

- Mặc dù bữa nay mới được diện kiến cùng anh, nhưng nhờ đã
được đọc bài thơ, nên Quán Anh cảm tưởng đã được quen biết anh
cả mấy tuần lễ nay rồi. Có lẽ, sự đồng điệu, cảm tưởng quen thuộc
của Quán Anh là do ý thơ của anh, gợi ra tình yêu thích loài hoa
lan tím. Một thứ hoa mà Quán Anh thích nhất trong những loài
hoa.

Trương Tú tiếp lời

- Hẳn nào mỗi lần gặp em ở ngoài vườn là mỗi lần thấy em
quanh quẩn bên những khóm hoa lan. Hồi nãy khi anh và Vương
Long đến đây hình em đang săn sóc những cành hoa lan thì phải?

Quán Anh gật đầu

- Đúng vậy, anh có thấy không, những khóm lan lúc nào
cũng tươi tốt, chăm sóc cẩn thận là do sự thích thú chăm sóc của
em mà ra. Đúng ra, ba mẹ giao cho em chăm sóc cho cả khu vườn,
nhưng vì mê hoa lan tím, nên em bỏ bê những khóm hoa khác.

Người hầu gái bưng nước trà ra mời khách. Trương Tú chợt
hoi? Quán Anh

- Quán Lâm, Quán Vi và hai bác đầu rồi sao không thấy hử
Quán Anh?

- Ba mẹ và hai em của em đã đáp xe lửa về Đài Bắc từ chiều
hôm qua, chiều nay mới về, ở nhà chỉ còn có em và Muối An thôi.
Mời hai anh dùng nước.

Câu chuyện tiếp tục vui vẻ tự nhiên. Có một lúc Quán Anh và Trương Tú trao đổi những mẩu chuyện riêng. Hai người có vẻ tương đắc với nhau lắm. Tự nhiên, Vương Long thấy như đau nhói nơi tim. Tới lúc đó chàng mới chợt nhớ ra là chàng chưa biết một chút gì về sự liên hệ tình cảm giữa Trương Tú và Quán Anh. Hai người là gì với nhau?

Họ quen biết nhau với tư cách gì? Bất ngờ Trương Tú quay qua phía Vương Long

- Anh Vương Long, Quán Anh yêu cầu anh hát một bài, anh không nỡ từ chối chứ?

Wương Long bối rối

- Hát ngay bây giờ và ở đây sao?

- Có sao đâu? Anh coi đây như là nhà anh, đừng có khách sáo mà

Quán Anh buồn .

Quán Anh gật đầu tán thành ý kiến của Trương Tú

- Anh Trương Tú nói đúng đó

Nhưng Vương Long vẫn lưỡng lự.

- Tôi thấy ngại quá... Vả lại, thật tình thì tôi hát cũng chẳng hay gì.

Quán Anh mỉm cười

- Trương Tú nói rằng anh có giọng ca hay nhất trường. Chẳng mấy khi may mắn được gặp anh như thế này, nên Quán Anh mong được thưởng thức tài nghệ của anh.

Quán Anh không hề nhắc tới đêm văn nghệ chính nàng cũng đã từng g được thưởng thức giọng ca của chàng. Chính nàng cũng đã xúc động vì giọng ca đó, và đã từng tung hoa lên tán thưởng chàng. Sự làm lơ của Quán Anh, làm như thật sự chưa bao giờ được nghe chàng hát khiến Vương Long thắc mắc khó hiểu. Nàng đã quên hay cố tình không muốn nhắc tới?

Thấy Vương Long ngồi ngẩn ra nghĩ ngợi, Quán Anh tiếp lời

- Quán Anh vừa có ý nghĩ này chắc anh sẽ thích thú hát mà không còn ngần ngại nữa.

Nàng đứng dậy hỏi? Trương Tú

- Anh Trương Tú, anh có chơi vĩ cầm được không?
- Cũng tạm tạm được ...
- Vậy thì hay lắm, anh kéo vĩ cầm, em đánh dương cầm, còn anh Vương Long thì hát

Quán Anh đi lại phía chiếc dương cầm để nơi phòng khách. Nàng lấy cây vĩ cầm đưa cho Trương Tú rồi ngồi xuống trước đàn, không cần hỏi ý kiến, dạo ngay khúc nhạc đầu của nhạc phẩm "Bản tình ca muôn thưở?", nhạc phẩm mà Vương Long đã trình diễn trong đêm văn nghệ.

Trương Tú lựa nhịp và bắt tiếng vĩ cầm theo, Vương Long cũng cất tiếng hát. Giọng chàng trầm âm ngọt ngào. Chan hòa với tiếng dương cầm lạnh lốt của Quán Anh, tiếng vĩ cầm réo rắt của Trương Tú.

Mộng khó bin

Ngàn năm vương vấn

Mắt thăm mông lung

Vì em vĩnh viễn

Sương tuyết đầy hồn, ôm ấp tương tư

Mòn đời lê gót viễn du

Tìm em chẳng gặp hoang vu ngút hồn

Nhạc tình còn vọng

ca khúc xôn xao

Ngập tràn thấu tận trăng sao

Bài ca muôn thưở em nào có hay

Lạc cung sâu khúc

Lạc bước trần gian

Mòn con mắt thăm ngút ngàn

Thoáng bay theo gió lời vàng bật âm

Mây trắng bay về núi

Chim bay mỏi cánh rồi

Mắt người tình lạnh xa xôi

Trăm năm hạnh phúc môi cười vỡ tan

Lạnh lòng em bước sang ngang

Còn anh châu ngọc, hai hàng lệ rơi

Dứt bản nhạc cả ba nhìn nhau, sung sướng trong dư âm náo nê của nhạc khúc. Quán Anh phát biểu ý kiến

- Chúng mình quả thật là ba tay kỳ phùng địch thủ, có thể thành lập một ban tam ca.

Đôi mắt long lanh, Quán Anh nhìn Vương Long nói tiếp

- Em mong rằng từ nay anh sẽ năng cùng anh Trương Tú đến đây.

Sau bài hát, tình cảm giữa ba người càng trở nên tự nhiên thân mật hơn. Quán Anh mời hai chàng ra coi vườn hoa, xem cách nuôi chim bồ câu của nàng. Bằng một giọng líu lo như chim oanh buổi sáng, Quán Anh giải thích cho hai chàng nghe, cẩn thận như nữ hướng dẫn viên nói với du khách. Nàng thao thao kể tên các thứ hoa, mỗi thứ mang một ý nghĩa, một đặc tính riêng.

Thứ hoa này có mùi thơm dịu dàng mà lâu tàn, thứ khác có mùi hương ngậy ngát nhưng một năm chỉ nở bông một lần... Nàng kể ra từng mùa của mỗi loại hoa ... Nàng nói cách dễ giống, nàng nhớ từng thời gian của mỗi loại hoa mấy ngày thì nở, bao lâu thì tàn. Nàng nói thao thao, duyên dáng, dễ dàng hấp dẫn.

Càng nghe Quán Anh nói, Trương Tú, Vương Long càng ngạc nhiên. Cả hai chàng cùng không thể ngờ được Quán Anh lại có kiến thức hiểu biết tường tận các loại hoa như thế. Nàng quá sành sỏi, thông minh và có trí nhớ hơn người.

Vừa dạo vườn vừa nghe Quán Anh nói, Vương Long có cảm tưởng như chàng đang lạc bước vào bồng lai tiên cảnh, có hoa thơm cỏ lạ, có đàn nhạc du dương và nhất là có nàng tiên nữ Quán Anh thập phần duyên dáng dịu dàng.

Trọn cả buổi sáng chàng như nhấp phải men say, chàng say hương thơm của hoa, của lá, say trời xanh, nắng đẹp, say tiếng nói líu lo như chim hót của Quán Anh. Chàng say, say ngất ngây, say hết cả. Và, nếu như không có Trương Tú ở bên, chàng dám nghĩ chàng đang nằm mộng giữa ban ngày..

Trên đường trở về, tâm tình chàng khác hẳn với lúc đi. Một nỗi hạnh phúc, thỏa nguyện tràn ngập hồn chàng. Sự gặp lại bất ngờ người thiếu nữ tuyệt vời mà chàng hằng say mê tưởng nhớ từ mấy tuần qua đã đặt vào hồn chàng biết bao nhiêu hứng thú. Vương Long nghĩ thầm trong trí

- Thật là một mối duyên tao ngộ, tưởng như là ở trong giấc mộng. Nhưng nó đã xảy ra thật sự, chắc chắn không phải là mình đang ngủ mơ.

Tiếng Trương Tú đi bên cạnh hỏi

- Anh Vương Long, theo sự nhận xét của anh thì Quán Anh có phải là một cô gái dễ mến không?

Vương Long mỉm cười

- Anh nói chưa đúng, Quán Anh phải là một cô gái tuyệt vời!

Nụ cười cũng nở trên môi Trương Tú

- Câu nói của anh khiến tôi hài lòng sung sướng, bởi vì không có gì sung sướng cho bằng khi nghe những người thân thiết của mình ca ngợi lẫn nhau.

Hồi sáng khi mới đến nhà Quán Anh, đã có lúc Vương Long thắc mắc không hiểu cương vị tình cam? giữa Quán Anh và Trương Tú là gì? Lúc đó chàng đã muốn lựa lời hỏi thăm Trương Tú nhưng thấy không tiện ... Và sau đó, mãi vui với nỗi đắm say rạo rực trong lòng mình do sự gặp gỡ nàng gây ra, chàng đã quên mất sự thắc mắc đó. Bây giờ chợt nghe Trương Tú nhắc đến tình thân, chàng mới chợt nhớ ra. Chàng hỏi bạn

- Nay anh Tú, câu nói của tôi nếu như có thể gọi là tò mò, thì anh cũng bỏ qua cho nhé. Tôi mong được biết sự quen biết giữa anh và Quán Anh là gì?

Trương Tú ngừng lại, nhìn thẳng Vương Long, nụ cười trên môi chàng rạng rỡ

- Tôi quên chưa nói ra để anh mừng cho tôi. Quán Anh là vị hôn thê của tôi đó, chúng tôi vừa làm lễ hỏi được nửa tháng nay.

Nếu như có sự việc gì ghê gớm nhất xảy đến cho cuộc đời chàng thì phải nói rằng đó chính là lời tiết lộ vừa rồi của Trương Tú. Chàng có cam? tưởng như ngang đầu có một tiếng sét nổ tung trời làm cho tâm trí chàng u mê váng vất, trái tim chàng ngừng đập. Trong một thoáng thật nhanh, chàng mê đi, trời đất quay

cuồng tối sầm. Nhưng chàng kịp tỉnh lại ngay để mà đứng vững, để cho khỏi té quỵ, để nhìn thấy đôi môi của Trương Tú còn đang mấp máy, như tiếp tục giải thích một điều gì.. Nhưng chàng chỉ nhìn thấy đôi môi Trương Tú mấp máy mà không thể nghe được gì. Lại một điều là chàng vẫn còn có thể đứng vững và Trương Tú không nhận ra nỗi kinh hoàng tuyệt vọng đang xâm chiếm hồn chàng.

Trương Tú quay gót, tiếp tục đi. Như một cái máy chàng bước theo bạn, nhưng đầu óc chàng vẫn còn quay cuồng, tâm trí u mê. Những lời Trương Tú nói chàng không hiểu gì nữa. Cho tới một lúc Trương Tú chợt dừng lại, hốt hoảng

- Anh làm sao thế?

Hai tay chàng ôm lấy ngực mặt tái xanh

- Tự nhiên tôi thấy choáng váng mặt mày..

Trương Tú đưa tay đỡ ngang vai bạn

- Anh thấy thế nào, có cần tôi đưa anh đi bác sĩ không?

Vương Long xua tay

-Không cần. Tôi chắc là mấy đêm rồi tôi thức khuya, sáng giờ đi bộ nhiều nên mệt. Để ngồi nghỉ một chút sẽ đỡ ngay.

Trương Tú dìu bạn đến một gốc cây, họ cùng ngồi xuống. Chàng dựa mình vào thân cây, cố giữ cho tinh thần được sáng suốt, hầu kềm hãm niềm tuyệt vọng trong lòng.

Trương Tú lo lắng săn sóc cho bạn, trong khi Vương Long nhắm mắt lại định thần. Một lúc sau đầu óc chàng đã bớt quay cuồng, chàng đứng dậy

- Mình về thôi

- Ngồi nghỉ một chút nữa đi, anh đã đỡ mệt chưa?

- Tôi khỏi hẳn rồi

- Vậy thì mình về, để tôi cùng đi với anh tới nhà, mình nên đi thong thả tốt hơn

- Khoảnh cần, tới ngã ba kia mình có thể chia tay. Anh cũng nên về nhà nghỉ trưa một chút, trời nắng quá.

- Không tôi sẽ chẳng an tâm nếu không đưa anh về tới nhà

Trầm ngâm một chút Trương Tú hỏi bạn bằng giọng lo âu

- Anh có thường bị như vậy không?
- Anh hỏi tôi bị như vậy là bị cái gì?
- Thì cái bịnh choáng váng của anh đó. Tôi thấy ngại cho anh quá.

- Tôi chỉ bị một một chút thôi, anh thấy rằng tôi ngồi nghỉ có năm phút là khỏi rồi, có gì đâu mà ngại

Trương Tú hỏi lại

- Nhưng anh có thường bị như vậy không?

Vương Long lắc đầu

- Không, đây là lần đầu tiên tôi bị như vậy

Trương Tú thở dài

- Dù là lần đầu tiên, anh cũng phải lưu tâm tới sức khoẻ, tôi thấy ngại cho anh là vì tôi nghe các y sĩ nói, những người tự nhiên bị choáng váng xây xẩm mặt mày là những người không thiếu máu thì cũng bị đau tim. Hồi nãy thấy mặt anh xanh nhợt, có lẽ anh phải đi bác sĩ để người ta khám bệnh cho anh.

Vương Long mỉm cười, nụ cười thiếu náo. Chàng không trả lời Trương Tú, lặng lẽ bước đi. Quả thật chàng bị đau tim. Trái tim chàng vừa bị thương tổn nặng nề. Trương Tú nào hiểu, các y sĩ nào hiểu, nào có tài năng chữa được căn bệnh âm thầm đau đớn này cho chàng.

Trương Tú tiếp tục nói

- Dù đây là lần đầu tiên anh cũng phải lưu tâm, sức khoẻ là cần thiết nhất, sức khoẻ bảo đảm cho tương lai. Nếu như anh bị đau ốm, sức khoẻ bị yếu kém, anh sẽ không còn làm được gì.

Hai người đã về tới cổng nhà Vương Long, Trương Tú nhìn thẳng vào mắt bạn

- Anh đừng xem thường triệu chứng bị đau vừa rồi, bây giờ anh nên vào nhà nghỉ ngơi, đừng làm chuyện gì cả, sáng mai tôi sẽ lại thăm anh, nếu tiện tôi sẽ cùng đi với anh tới y sĩ. Nếu như anh chưa có sẵn tiền, tôi sẽ đem theo cho anh mượn. Nhưng anh phải đi y sĩ khám bệnh để yên lòng theo đuổi sự học và sự nghiệp trong những ngày sắp tới. Chỉ còn một tháng nữa là hết hè, chúng mình sẽ lên Đài Bắc.

Vương Long ngập ngừng

- Anh đừng quá lo cho tôi như thế, lòng tốt của anh làm tôi ái ngại

- Nếu như anh ái ngại thì anh đã coi thường tình bạn của chúng mình

- Không, chẳng bao giờ tôi dám coi thường tình bạn, nhưng mà anh bận tâm vì tôi quá là một điều không nên. Anh có công việc riêng của anh chứ? Vả lại chuyện lên Đài Bắc để tiếp tục theo đuổi việc học, chú tôi chưa trả lời dứt khoát là có thể giúp tôi được nữa hay không, tuần sau ông mới trả lời.

Trương Tú lắc đầu

- Tôi đã nói là anh cứ yên tâm lên Đài Bắc, đừng ngại gì cả. Vấn đề ăn ở, đằng nào tôi cũng phải mượn phòng, anh sẽ ở chung với tôi. Sách vở anh khỏi cần mua, tôi có sách và anh em mình dùng chung cũng được. Về ăn uống tôi dùng gì anh dùng đó, anh em có san sẻ cùng nhau mới quý. Anh chỉ phải lo có tiền đóng học phí mà thôi.

Vương Long thở dài

- Anh tốt lắm. Tôi chưa thấy một người bạn nào tốt như anh, nhưng mà đành bận tâm mà anh dành cho tôi, anh để tôi suy nghĩ đã. Từ nay tới ngày lên Đài Bắc cũng còn cả tháng nữa mà.

Tuy nói thế, Vương Long biết trước là chẳng bao giờ chàng chịu mang ơn Trương Tú nhiều như thế...

CHƯƠNG 4

Thế là hết! Niềm vui, niềm hy vọng vừa le lói lên một chút vào buổi sáng, đã tắt chết ngay vào buổi trưa. Chia tay với Trương Tú ở ngoài ngõ, lui thủ trở về phòng riêng, chàng có cảm tưởng như sự sống, linh hồn của chàng vừa đổi mới, một nỗi đổi mới đầy tuyệt vọng đắng cay.

Quả thật, trong câu chuyện tình cảm của chàng, như có một định mệnh đã an bài. Tại sao? Cả trăm ngàn người con gái mà chàng đã nhìn thấy, đã tiếp xúc, chàng lại không để ý, không đem lòng vương vấn tương tư, mà với Quán Anh chàng chỉ thoáng gặp vào một buổi chiều, chỉ thoáng thấy phong dáng của nàng thôi, chàng đã đem lòng thương yêu? Tại sao có biết bao nhiêu người con gái không là hôn thê của Trương Tú, mà lại là Quán Anh? Ý tưởng đó lớn vồn ray rút tâm tư chàng suốt cả buổi chiều. Dầu sao thì tự thâm tâm chàng cũng biết được hai điều thật rõ: chàng đã say mê Quán Anh. Và, Quán Anh là hôn thê của Trương Tú, một người bạn thân nhất, tốt nhất của chàng. Vậy thì chàng sẽ phải cố quên Quán Anh. Nhưng quên bằng cách nào? Đó là câu hỏi mà chàng không tìm được câu trả lời. Tự cổ chí kim, cũng không có ai có thể tìm được một câu trả lời cho dứt khoát. Ngay khi nghe Trương Tú tiết lộ, niềm hân hoan hy vọng trong lòng chàng vụt tắt. Chàng có ngay một cảm giác mong manh, cuộc đời chàng đang đứng tự trên cao, đang đầy hy vọng đột nhiên bị rớt xuống một vực thẳm tối đen. Tương lai của chàng rồi sẽ ra sao? Chàng không dám nghĩ tới nữa. Chàng cũng có một cảm giác mất hết cả hăng say, mơ mộng để phấn đấu xây dựng tương lai. Chàng thấy cuộc đời của chàng như là một canh bạc mà chàng đã dồn tất cả vốn liếng để

đánh một ván to và ván bạc đó đã thua. Ôi chàng mất hết tất cả, chàng chẳng còn gì. Tình yêu thật là kỳ lạ, thật là quái gỡ.

Từ sáng tới trưa, từ trưa tới chiều chỉ trong một ngày thôi, đã đưa dắt tâm trí chàng đi từ thái cực này đến thái cực kia. Đã cách biệt như từ Nam cực đến bắc cực. Nó đã làm thay đổi tâm hồn chàng, làm biến đổi thể xác chàng.

Suốt cả buổi chiều, tâm tư chàng như rơi vào một khoảng hư không, thể xác chàng mệt mỏi chán chường. Nỗi buồn như thiêu như đốt tâm can. Chàng đi ra đi vào, muốn làm một cái gì cho khuây khoả. Nhưng tâm trí chàng trở nên nóng nảy bức bối chẳng có thể còn làm được cái gì. Chàng lấy sách ra đọc, những hàng chữ như nhảy múa, trí óc chàng mờ mịt. Có lúc trên trang sách chàng như nhìn thấy nụ cười, ánh mắt của Quán Anh. Như nhìn thấy phong dáng nụ cười đầy tin tưởng vào tương lai của Trương Tú. Một mặc cảm thua xúc kém cỏi khiến chàng vừa buồn phiền não ruột vừa oán hận đắng cay. Số phận, tư cách chàng quả thật không có được một phần ngàn may mắn so với Trương Tú.

Mặt trời dần khuất phương tây. Ngọn đèn nhỏ thấp sáng căn phòng chàng như một yếu điểm? sáng lên trong đêm tối, như nổi cô đơn nổi bật trong lòng chàng.

Thế rồi suốt cả tuần lễ, chàng như một kẻ mất hồn khiến cho mọi người phải ngạc nhiên. Nhất là Trương Tú. Chàng lo ngại nhìn thấy Vương Long tỏ ra sa sút cả về thể xác lẫn tinh thần.

Trương Tú hoàn toàn không biết gì về nỗi thất vọng cay đắng trong lòng Vương Long. Chàng tưởng rằng Vương Long bị đau, thêm vào sự lo âu về tài chánh nên càng thúc dục và an ủi trấn an bạn. Nhưng mà Trương Tú càng lo âu bao nhiêu, càng khiến cho Vương Long áy ngại buồn khổ bấy nhiêu. Tâm sự đó làm sao chàng có thể thổ lộ cho Trương Tú hay? Nên chàng càng ngậm đắng nuốt cay trong lòng thì Trương Tú lại càng lo âu ái ngại cho bạn.

Vào sáng chủ nhật, nghĩa là vừa đúng một tuần sau ngày hai người đến nhà Quán Anh, Trương Tú muốn giúp Vương Long tìm vui khuây khoả? Nên đến rủ Vương Long

- Tôi thấy cả tuần lễ nay hình như anh không chịu ra ngoài. Lần nào đến thăm anh, cũng thấy anh nằm trong phòng. Anh nên đi dạo cho tâm trí được thanh thoi. Sự sút kém của anh khiến tôi lo sợ.

- Cám ơn anh, nhưng tôi đã xin anh đừng bận tâm về tôi quá như vậy. Lòng tốt của anh càng khiến tôi ái ngại không biết lấy gì đền đáp lại tình cảm của anh.

- Anh hiểu sai rồi, những câu nói của anh đã đụng chạm tới tình bạn của chúng ta. Những lời tôi nói với anh, những công việc nếu như tôi có làm được cho anh, đó không phải là lòng tốt mà là bôn? phận của tình bạn bè. Sáng nay tôi muốn mời anh đi dạo với tôi anh có bằng lòng không?

Vương Long gật đầu

- Tôi vui thích được đi với anh, nhưng mình đi đâu bây giờ?

Không cần suy nghĩ Trương Tú nói ngay

- Đến nhà Quán Anh, tôi đã hẹn nàng là sáng nay tôi sẽ đến. Nếu như có anh nữa sẽ vui như chủ nhật tuần trước

Vương Long bối rối

- Ồ, đến nhà Quán Anh, đến nhà Quán Anh...

- Sao? Anh không thích?

Không muốn làm bạn phật lòng chàng tìm lời thoái thác

- Không phải vậy đâu Được đến nhà Quán Anh với anh thì thích nhất rồi. Nhưng tôi ngại mình vừa đến tuần trước, tuần này lại đến ngay thì làm phiền Quán Anh quá

- Tôi chắc là nàng sẽ vui thích chứ không phiền hà gì đâu. Hôm qua nàng có nhắc tới anh và nói với tôi là khi nào tiện mời anh lại chơi

Thật ra tự trong tâm thâm, không còn ước muốn gì, không còn điều gì vui thích hơn đối với chàng khi nghĩ tới được nhìn nàng cười, được nghe nàng nói. Dù là những câu nói giọng cười vô tư không mấy may hiểu một chút trắc ẩn tâm tư chàng. Chàng vẫn coi đó là một hạnh phúc tuyệt vời. Nhưng chàng vẫn cương quyết từ chối.

- Dù được nàng nhắc nhở, tôi cũng không nên đến thăm nàng vào buổi sáng nay. Tôi không muốn nàng nghĩ tôi lợi dụng lòng tốt của nàng

- Ồ! anh đừng nói vậy chứ. Nàng mà nghe được câu nói vừa rồi của anh, nàng sẽ buồn lắm, nghĩ rằng tình cảm của nàng dành cho anh đã bị tổn thương.

Vương Long khổ sở?

- Quả thật câu nói của tôi quá vụng về, có trời chứng giám tấm lòng của tôi, tôi không hề có một chút nghi ngờ lòng tốt của nàng và của anh dành cho tôi. Dù sao, sáng nay tôi không thể đến nhà nàng được. Anh đã hẹn với nàng thì anh nên đến để nàng mong. Gặp nàng anh hãy cho tôi gởi lời hỏi thăm là đủ

Trương Tú thở dài

- Quả thật tôi buồn vì anh không cùng tôi đến thăm Quán Anh sáng nay. Nhưng thôi, mình đừng tiếp tục chuyện này nữa..

Ngừng lại một chút, Trương Tú tiếp

- Chỉ còn ba tuần lễ nữa là các trường đại học trên Đài Bắc bắt đầu khai giảng. Chú anh đã cho anh biết ý định của chú chưa?

- Rồi, điều tôi nói ra chắc anh sẽ mừng cho tôi..

- Chú đã bằng lòng cho anh lên Đài Bắc tiếp tục sự học?

Vương Long gật đầu

- Vâng , nhưng ông cho biết là không thể hoàn toàn lo hết cho tôi được. Tôi sẽ phải tự túc một phần...Dù sao thì tôi cũng sẽ đi Đài Bắc và tìm cách xoay sở sau.. Tôi sẽ cố gắng kiếm một việc gì đó để làm kiếm tiền thêm. Một việc thích hợp với khả Năng của tôi và tôi còn có thì giờ để đeo đuổi sự học

Niềm vui tràn ngập trong lòng Trương Tú, những lời tiết lộ của Vương Long đã cho chàng cảm tưởng như vừa biết được kết quả của một kỳ thi.

Từ hai tháng qua, chàng vẫn lo cho Vương Long vì hoàn cảnh mà bỏ ngang sự học. Trương Tú quả thật là một người bạn tốt, một người có lòng biết lo cho bạn bè. Trương Tú nắm chặt tay Vương Long, giọng khích động

- Tôi mừng thật! Như vậy là tôi đã yên lòng một phần. Anh em mình sẽ cùng đi Đài Bắc.

Vương Long chớp mắt cảm động vì cử chỉ nhiệt thành của Trương Tú. Chàng muốn nói một câu để biểu lộ lòng cảm kích biết ơn đối với bạn, nhưng chàng nghẹn lời..

Chàng nhìn thẳng vào mắt bạn và nhận ra đôi mắt đó thật sáng, thật nhân ái bao la. Trong đôi mắt đó chàng bỗng thấy như có ẩn chứa không phải là hình ảnh phản chiếu của chàng, mà là

hình ảnh của? Quán Anh. Và hơn lúc nào hết, chàng cảm thấy sự kết hợp giữa hai người mà chàng thương mến nhất đời, quả thật là một sự kết hợp nhiệm màu, một sự kết hợp hoàn toàn tuyệt hảo. Họ thật xứng đôi vừa lứa, mà nếu như đem ra so sánh chàng sẽ chỉ là con số không. Chàng sẽ không thể nào đem lại hạnh phúc cho nàng bằng Trương Tú.

Tự nhiên hai dòng lệ từ từ chảy ra trong khóe mắt Vương Long, chàng vội chớp mắt quay đi

- Tôi tệ quá, đã không cầm được lệ, ngoài những giọt lệ vừa chảy ra, tôi chẳng còn biết lấy gì để biểu lộ tâm tình của tôi, quý mến anh không biết là dường nào...

11

Kể từ hôm đọc được bài thơ, được gặp lại Đỗ Vương Long, Quán Anh cảm thấy tâm hồn nàng lại xao động lạ lùng. Trước kia, lần đầu tiên được nghe chàng hát, cảm xúc vì khuôn mặt lời ca của chàng, nhưng cảm xúc rạo rực đã chỉ thoáng qua, như một cơn gió lạ thoáng qua mặt hồ, gợn sóng rồi lắng chìm khi nàng vâng lời cha mẹ nhận Trương Tú là người chồng tương lai.

Thành thật mà nói, dưới mắt Quán Anh, Trương Tú không phải là một thanh niên tâm thương. Chàng tế nhị, nhân từ, hoạt bát và có tương lai. Nàng cũng có cảm tình không ít đối với Trương Tú, nàng đã tìm được niềm vui, mộng tưởng những lúc bên chàng. Nhưng mà sau buổi sáng chủ nhật gặp lại Vương Long, những lần kế tiếp ở bên Trương Tú, nàng vẫn cảm thấy vui, nhưng niềm vui đó hình như không trọn vẹn. Nàng cảm thấy như thiếu thốn một cái gì, như ân hận hồi tiếc một điều gì.

- Ta có đang xúc phạm một điều gì lắm lần chẳng? Ta có đang xử sự không phải với Trương Tú chẳng?

Đôi lần Quán Anh đã tự hỏi lòng sau những lúc bất chợt nàng tự nhận ra là nàng đã nghĩ quá nhiều tới Vương Long.

- Ô mình tệ quá. Nhất định là mình có lỗi rồi. Mình sẽ không còn xứng đáng với Trương Tú, nếu như mình còn để cho ý tưởng cứ mãi suy nghĩ về Vương Long. Mình phải xóa đi hình ảnh Vương Long ra khỏi tâm trí. Mình không có quyền nghĩ tới nữa.

Tuy biết như thế, mà hình ảnh Vương Long vẫn cứ chập chờn trong tâm trí nàng. Những hình ảnh đó đến thật bất ngờ, và bị xóa

đuôi thật tàn nhẫn. Nhưng rồi nó vẫn đến vẫn hiện ra làm nàng ray rứt khổ sở..

- Mình phải làm gì, phải làm gì đây? Không thể để tình trạng này kéo dài thêm được. Dù một phút một giây.. Mình phải cương quyết phải dứt khoát. Mình phải tìm ra một lối thoát. Nếu không mình sẽ bị rơi xuống vực sâu.. Mình sẽ không còn mặt mũi nào để nhìn Trương Tú nữa.

Thế rồi, Quán Anh tưởng rằng tìm ra lối thoát bằng chính tấm lòng nhiệt thành của nàng được hun đúc vun bồi nhiều hơn đối với Trương Tú.

Nàng hy vọng là nàng chỉ có một trái tim nhỏ bé và khi nàng đã quyết dâng hiến cho ai, người đó sẽ được. Trương Tú đã là hôn phu, là chồng tương lai của nàng. Và đã được hai bên tác thành bằng một lễ hỏi. Nàng chỉ sẽ yêu Trương Tú, trái tim nhỏ bé của nàng sẽ chỉ dâng trọn cho chàng. Trong hai tuần lễ kế tiếp, Quán Anh tìm ra được sự quyết tâm. Nàng vui vẻ thật sự mỗi khi Trương Tú đến. Nàng chân thành vui vẻ ngồi trò chuyện bên chàng. Tự nhiên nàng trở thành liếng thoắng hồn nhiên. Điều đó khiến Trương Tú vui vẻ thêm và chàng đã nói ra điều chàng nhận biết

- Mỗi khi gặp em, được nghe em nói anh có cảm tưởng như được gần gũi, được nghe chim hót buổi sáng đầu xuân. Sự tươi trẻ hồn nhiên của em chắc chắn sẽ là một nguồn hạnh phúc tuyệt vời cho tương lai chúng mình sau này.

Quán Anh đã trả lời Trương Tú

- Nếu như em có thể đem lại nguồn vui cho anh, thì đó là điều mong ước nhất của em trong hiện tại. Cầu trời cho lòng ước nguyện của em đạt thành...

Nàng chân thành như thế, nàng thành thật và quyết tâm xây dựng hạnh phúc tương lai với Trương Tú như thế. Vậy mà nàng vẫn không thoát khỏi hình ảnh của? Vương Long ám ảnh nàng. Và thật là tai hại, mỗi khi gần gũi Trương Tú, vô tình nghe chàng nhắc đến Vương Long, trí tò mò hiếu biết về Vương Long của nàng bỗng nhiên nổi dậy, nàng không thể kềm hãm hỏi về cuộc sống, tâm tình của Vương Long.

Trương Tú đã thành thật tự nhiên kể, bằng một giọng nhiệt thành quý mến, chàng không dấu diếm nàng một điều gì về Vương

Long, kể cả sự túng thiếu. Chàng tin tưởng nàng sẽ như chàng, sẽ quý mến Vương Long hơn trong hoàn cảnh thiếu hụt. Và quả thật như thế, nàng nghe chàng kể về Vương Long bằng một sự chú tâm đặc biệt. Và chàng cũng đã nhận ra nét ái ngại biểu lộ ra trong đôi mắt nàng.

Thật có trời mới biết Trương Tú đã sung sướng biết bao nhiêu khi nhận ra Quán Anh cũng đã như chàng tỏ ra có cảm tình với Vương Long. Thật có trời mới biết, mỗi khi Quán Anh nghe Trương Tú kể về Vương Long, nàng sung sướng biết ngần nào và lo âu sợ hãi cho chính long nàng biết là bao nhiêu.

Thời gian thấm thoát trôi qua, với niềm hân hoan và sợ hãi trong lòng Quán Anh. Ba tháng hè đã sắp hết. Vương Long và Trương Tú sẽ lên Đài Bắc học. Còn nàng cũng sẽ trở lại trường, trở lại với sách vở, với sự bận rộn thường ngày của một nữ sinh, nàng hy vọng trong những ngày sắp tới nhờ sự bận rộn đó, tâm trí nàng sẽ bớt dần vật suy tư hơn... Nhưng thật ra, ngày mai cuộc đời nàng sẽ ra sao? Con đường đã được vạch sẵn, mà nàng vẫn cảm thấy còn mù mịt lo âu.

12

- Anh Vương Long, Quán Anh mời anh chủ nhật này ghé lại nhà nàng chơi, trước khi chúng mình cùng đi Đài Bắc

Vương Long nhíu mày suy nghĩ, từ hôm đến nhà nàng, và sau đó biết nàng là hôn thê của? Trương Tú, chàng đã quyết định là sẽ cố tránh không gặp lại nàng. Nhưng lần này trước khi đi Đài Bắc để đeo đuổi sự học cả năm, nàng lại có lời mời mà trước khi đi không đến từ giả nàng, không có một lý do chính đáng nào để từ chối thì thật là bất tiện bất nhã. Do vậy, dù cho sợ hãi khi gặp lại nàng, dù cho vết thương lòng có đau đớn hơn, chàng cũng phải nhận lời.

Chàng gật đầu trả lời Trương Tú

- Vâng tôi sẽ cùng anh đến tạm biệt nàng

- Gặp lại anh chắc nàng sẽ mừng lắm. Nàng vẫn thường nhắc và hỏi thăm về anh luôn. Trong sự nhắc nhở như có ngầm trách là anh đã không chịu đến thăm nàng.

Ngừng một chút Trương Tú tiếp

- Tôi phải thoát thác rằng dạo này gặp nhiều chuyện bận rộn, nên anh không thể đến thăm nàng được. Nhưng tự trong thâm tâm tôi cũng không khỏi ngạc nhiên về sự dè dặt và thay đổi của anh.

- Anh thấy tôi thay đổi gì?

- Tôi thấy anh dạo này ít nói, ít hăng say bàn tính chuyện tương lai. Anh lại ốm hơn trước. Tôi vẫn không mất sự lo ngại về sức khoẻ của anh. Tuy nhiên, chỉ còn có ít hôm nữa là đến ngày lên đường, hy vọng là khung cảnh mới, sinh hoạt mới sẽ làm anh thay đổi.

- Anh nói đúng đó. Tôi đang mong tới ngày ra đi, để cho tình trạng dễ chịu hơn

- Anh đang gặp chuyện gì không vừa ý ở đây?

Vương Long nhìn bạn ngập ngừng

- Vâng... Nhưng đây là một câu chuyện tôi không thể thổ lộ được với bất cứ ai. Tôi mong rằng sự dấu diếm này sẽ không làm anh phiền lòng, nghĩ là tôi thiếu thành thật với anh.

Trương Tú mỉm cười

- Nếu như anh cảm thấy sự buồn phiền đó cần giữ riêng tư thì anh cứ giữ lại

Sau khi Trương Tú ra về, còn lại một mình chàng lại cảm thấy lo âu. Chàng nghĩ tới chủ nhật này sẽ lại thăm nàng. Chẳng biết gặp nàng tâm trí chàng sẽ ra sao. Có giữ nổi sự bình tĩnh để che dấu sóng gió trong lòng chàng. Chàng sẽ nói gì với nàng, sẽ xử sự ra sao?

Thế rồi ngày chủ nhật đã đến, Trương Tú đến tìm chàng

- Quán Anh đang chờ chúng ta. Tôi đã đề nghị với nàng một chương trình của ngày hôm nay và nàng đã chấp thuận.

- Anh đã đề nghị với nàng những gì?

- Mình đến Bắc Lâm cắm trại

- Ô! như vậy thì tuyệt thú rồi, nhưng làm sao mà đi?

- Mình thuê xe ngựa không chừng giờ này bác phu đã đánh xe đến nhà Quán Anh.

Vừa đi hai người cùng truyện trò vui vẻ. Thật ra Trương Tú vui vẻ nhiều hơn. Còn chàng có vui cũng chỉ là vui gượng. Chàng còn cả trăm ý nghĩ vẫn vơ lo lắng trong lòng.

Đúng như Trương Tú dự đoán. Người phu xe đã đến, yên cương sẵn sàng chờ đợi. Quán Anh cũng đã sửa soạn xong chờ hai chàng nơi phòng khách. Cái phút lo sợ nhất của Vương Long là ánh mắt đầu tiên của chàng sẽ gặp lại ánh mắt Quán Anh. Trước đó chàng cứ lo âu sợ hãi, là trong giây phút đó, chàng có đủ sức để giữ được sự lễ độ tự nhiên không? Nhưng rồi cái giây phút đó đã tới và thật là đáng mừng, chàng thấy lòng chàng chùng xuống, chàng nhìn nàng và không lộ một chút bối rối nào.

- Quán Anh

- Anh Vương Long!

- Quán Anh vẫn mạnh khoẻ chứ?

- Cám ơn anh, Quán Anh vẫn bình thường, còn anh?

Đôi mắt nàng nhìn thẳng vào mắt chàng. Chàng chưa kịp trả lời nàng tiếp ngay

- Quán Anh thấy anh xanh xao và ốm hơn lần gặp trước nhiều. Anh có đau không?

Vương Long bối rối

- Sự thật thì tôi cũng có bị đau mắt mấy hôm

Đôi mày của nàng hơi cau lại như ẩn chứa những ý nghĩ xót thương

- Vậy mà anh Trương Tú không nói cho Quán Anh hay, để Quán Anh đến thăm anh!

Trương Tú và Vương Long nhìn nhau, cả hai cùng bối rối

- Chỉ tại tôi đau mà không ra đau nên Trương Tú không biết đó thôi.

Quán Anh thở dài

- Vậy mà nhìn sắc diện, Quán Anh có cảm tưởng là anh đau nặng lắm chứ. Có phải vậy không anh Trương Tú?

Trương Tú gật đầu

- Tháng trước trên đường ở đây về, Vương Long bị xây xẩm mắt mây ở dọc đường. Đó là một triệu chứng không tốt. Tôi đã khuyên anh đi y sĩ nhưng anh không chịu đi.

- Anh phải biết lo tới sức khỏe chứ. Quán Anh mong rằng nếu như anh thấy trong người không được bình thường anh nên nghe lời anh Trương Tú.

- Cám ơn Quán Anh và Trương Tú. Chỉ tại tôi biết bệnh trạng của tôi không có gì nên tôi mới không đi y sĩ.

Nói xong chàng quay mặt đi nơi khác, cố dấu sự xúc động vì những câu nói ân cần của nàng. Chàng nhủ thầm

- Nàng lưu tâm tới mình như vậy ư? Nàng còn nhớ lần trước gặp nhau, sắc diện của mình khá hơn hôm nay ư? Tại sao nàng lại lưu tâm tới mình như thế? Nàng để ý đặc biệt tới mình hay đó chỉ là thói quen, lòng tốt của nàng đối với hết cả mọi người mà nàng quen biết?

- Thôi mình đi chứ?

Vương Long giật mình thoát ra khỏi cảm xúc suy tư. Chàng trả lời Trương Tú

- Vâng mình đi là vừa

Quán Anh đã sửa soạn sẵn một gói xôi gà, mấy chiếc bánh bao, bình nước để dùng vào bữa trưa. Cả ba cùng ra xe trực chỉ phía rừng Bắc Lâm...

CHƯƠNG 5

Bắc Lâm là một khu rừng phong cảnh hữu tình, được tạo dựng bởi hóa công và bàn tay con người bồi đắp. Một vẻ đẹp hòa hợp giữa thiên nhiên và nhân tạo. Khi chiếc xe của ba người đến địa điểm thì mặt trời đã lên cao Ánh nắng chiếu nghiêng qua những hàng cây cao úa lá, trông đẹp như một bức tranh mùa thu thời cổ. Mà phải đẹp hơn mới đúng, bởi vì Quán Anh đã không kèm hãm được sự cảm xúc, nàng la lên

- Đẹp quá!

Trương Tú cười

- Cảnh sắc đẹp như thế này, hy vọng chúng ta sẽ được nghe một bài thơ diễm tuyệt của thi sĩ Vương Long.

Vương Long mỉm cười

- Anh làm như tôi là đại thi sĩ! Ở đâu thấy gì cũng có thể xuất khẩu thành thơ.

- Đó là ước vọng của anh mà. Anh lại có khả năng, rồi anh sẽ trở thành đại thi sĩ

Vương Long thở dài

- Lúc nào anh cũng khuyến khích tôi. Nếu như sau này ước mộng của tôi thành đạt thì anh là người có công quá nửa. Còn như tôi chẳng ra gì thì thật là có lỗi với anh.

Quán Anh nhìn Vương Long, ánh mắt của nàng đầy tin tưởng

- Không phải là anh Trương Tú khuyến khích mà là nhận định. Trong mấy tuần qua, tôi được anh Trương Tú đem cho

những đặc san của trường Cao Trung trong niên khoá vừa qua. Trong đó có nhiều bài thơ của anh. Thơ anh hay lắm, nếu như anh cứ tiền đều như vậy, chắc chắn là sẽ thành công.

Một niềm hân hoan tràn ngập trong lòng Vương Long. Bạn bè thương chàng quá, họ tin tưởng vào sự thành công của chàng còn hơn cả chính chàng. Nhất là Quán Anh, nàng đã lưu tâm tới chàng gấp mười lần hơn chàng tưởng. "Ta có phúc vậy sao?" Vương Long nghĩ thầm.

Câu chuyện xoay quanh vấn đề thi văn một lúc thì ba người cũng đã tìm ra được một chỗ ưng ý trong khu rừng Bắc Lâm để hạ trại. Đó là một khoảng đất trống vừa phải, bên cạnh một giòng suối đầy lá vàng rơi rụng.

Trời đang là mùa thu. Bầu trời xanh ngắt lơ lửng những đám mây xám bạc, thỉnh thoảng một cơn gió lướt qua, những cành lá vàng rụng lá tả tơi trông như những cánh bướm chập chờn trong gió.

Ba người sắp xếp những đồ dùng mang theo ở dưới gốc cây. Nghỉ ngơi một chút rồi bắt đầu đi dạo dọc theo bờ suối. Suốt cả buổi sáng hạnh phúc vui vẻ trôi qua. Cả ba cùng có cảm tưởng trong lòng ngực của họ đầy khí trời thiên nhiên trong sạch.

Buổi trưa, ba người ngồi quây quần bên nhau ăn hết gói xôi gà và những chiếc bánh bao Quán Anh đem theo. Trương Tú khen

- Ngon quá! Nếu ngày nào cũng được ăn ngon như vậy thì chẳng mấy lúc mà mập ú

Quán Anh cười

- Tại khí trời trong sạch, sự vui thú làm mình ăn ngon chứ không phải tại món ăn ngon. Nếu ngày nào mình cũng ăn như vậy thì chẳng mấy lúc mà ốm như con cá mẩn

Nghe hai người đối đáp thân mật với nhau, tuy ý tưởng khác hẳn mà đầy trêu mếu, trái tim Vương Long tự nhiên nhói đau, chàng có cảm tưởng giữa ba người, chàng là một kẻ dư thừa.. Chàng tưởng tượng tới dăm ba năm nữa, sau khi Trương Tú tốt nghiệp đại học, hai người sẽ cưới nhau, sống bên nhau gần gũi nhau suốt đời. Hạnh phúc biết là ngần nào.

Vương Long để hai người ngồi lại nói chuyện, mình chàng thả bộ ngược theo dòng suối, chàng trèo lên một tảng đá, ngồi trầm

ngâm nhìn dòng nước chảy? Mặt nước chảy siết, bọt nước tung toé. Những chiếc lá vàng rơi rụng bị nước cuốn đi.

- Đời mình rồi sẽ ra sao? Phận mình như chiếc lá vàng trôi theo dòng nước. Nó sẽ trôi dạt về đâu? Hẳn là không thể ra được tới sông lớn hay biển cả mà sẽ mục rữa giữa lòng suối hẹp Vương Long thở dài, lẩm bẩm nói những suy tư

- Tại sao như thế nhỉ? Tại sao ta quá bi quan. Đó chẳng qua vì ta đã mất đi lẽ sống! Ước vọng lớn nhất, say đắm nhất của lòng ta sẽ chẳng bao giờ thành.

Bất giác niềm đau nổi dậy vò xé tâm tư. Hồn thơ lai láng dạt dào.

Vương Long khẽ ngâm

Thân như lá uả rụng rồi

Đời trôi theo mộng, tiếng cười vỡ tan

Mai sau lệ đầm hai hàng

Thì như mây khói mệnh mang đất trời.

- Hay quá!

Vương Long giật mình quay lại, Quán Anh đứng sau lưng chàng tự lúc nào.

- Quán Anh

- Anh Vương Long

Bốn mắt gặp nhau, chàng có cảm tưởng trong ánh mắt của nàng có ngàn vạn tia lửa thiêu đốt lòng chàng! Chàng cúi đầu vội rồi tránh tia nhìn đó. Sự im lặng như làm ngưng lại cả thời gian. Vương Long lẩm bẩm như nói với chính chàng

- Trương Tú, Trương Tú...

- Trương Tú ngủ trưa rồi.

Sự im lặng lại kéo dài. Chàng nghe tiếng chân nàng trên lá. Nàng tiến lại gần và ngồi xuống tảng đá bên cạnh

- Anh Vương Long

- Quán Anh

Ánh mắt hai người lại gặp nhau và chàng lại cảm thấy đất trời như say sưa nghiêng ngả. Chàng phải cố gắng lắm mới kìm

hăm được sự thèm muốn đưa tay ra nắm lấy bàn tay bé nhỏ xinh xắn của nàng.

- Anh Vương Long, từ mấy tháng nay em muốn hỏi anh một điều mà chưa có dịp...

Nàng ngập ngừng. Ánh mắt chàng không rời khuôn mặt nàng, chờ đợi.

- Có phải bài thơ "Lan Tím Tình sâu" anh viết vì em không?

Vương Long bối rối ngập ngừng

- Chắc Quán Anh đọc thấy ở trong đó có gì tôi đã xúc phạm đến Quán Anh chăng?

- Không, nhưng em muốn biết rõ, bài thơ đó có phải anh viết vì em không?

Vương Long lặng lẽ nhìn nàng, chưa bao giờ chàng có dịp, có can đảm nhìn nàng lâu và kỹ như lúc này. Chưa bao giờ bằng lúc này, ý muốn quì xuống dưới chân nàng, nắm lấy tay nàng mà thổ lộ tâm tư trong lòng chàng mãnh liệt bằng lúc này. Nhưng chàng lại nói một câu không phải là câu trả lời cho câu hỏi của nàng

- Tôi cũng có một điều muốn nói với Quán Anh mà chưa có dịp. Điều đó, có thể là Quán Anh cũng đã biết và suy nghĩ. Đó là lòng tốt của Quán Anh và Trương Tú đã đối với tôi. Hai người đã coi tôi là bạn trong khi thật ra tôi không xứng đáng một chút nào.

- Tại sao anh lại nói thế?

- Vì, cả Quán Anh và Trương Tú đều là những kẻ giàu có trong khi tôi chỉ là một kẻ nghèo hèn, hạ tiện. Hai người đã không nghĩ tới điều đó, đã coi tôi như bạn là quý lắm rồi. Tôi chẳng còn dám mong ước gì hơn. Nếu như tôi có điều gì lỡ mạo phạm, mong hai người tha lỗi cho.

Bất ngờ Quán Anh đặt tay nàng lên tay Vương Long. Bàn tay mềm mại mát lạnh nắm chặt lấy bàn tay cứng cáp, nóng hôi.

Giọng nàng xúc động

- Đừng bao giờ anh nghĩ những ý tưởng vừa rồi nữa. Anh chỉ thua Trương Tú về tiền bạc, nhưng anh hơn Trương Tú hết cả mọi thứ

- Không Quán Anh lắm rồi - giọng Vương Long quả quyết gần như trốn chạy - Tôi bằng lòng phần mười của Trương Tú. Tôi thua kém Trương Tú cả về tương lai lẫn tư cách.

- Nhưng với em, anh chỉ thua Trương Tú về tiền bạc trong hiện tại. Còn tương lai? Tài năng của anh sẽ tạo ra tương lai, tiền bạc. Anh có những tài năng mà Trương Tú không thể nào có. Anh hơn hẳn Trương Tú nhiều.

Vương Long cúi đầu. Bàn tay chàng bóp chặt bàn tay Quán Anh. cảm giác tê rần, ngáy ngất xâm chiếm tâm tư, cơ thể hai người. Cả hai cùng lặng lẽ, ngồi im bất động.

Tiếng suối chảy rào rào. Một cơn gió thoảng qua, lá vàng rơi phất phới, trên giòng nước trên bãi khô trên áo trên vai hai người. Vương Long thở dài, buông tay Quán Anh

- Tôi thấy Quán Anh và Trương Tú tin tưởng vào tài năng của tôi còn hơn chính tôi nữa. Điều đó làm tôi sợ tôi biết tôi sẽ không thể nào đem hạnh phúc cho Quán Anh bằng Trương Tú đâu.

- Hạnh phúc là gì hở anh? Nếu không phải là thỏa nguyện lòng mơ ước thương yêu trong lòng mình.

- Nó còn thêm nhiều thứ khác nữa. Mà thôi, chúng ta phải quên chuyện hôm nay đi. Trương Tú là một người bạn tốt, thân nhất của tôi.

Còn Quán Anh, đã là hôn thê của Trương Tú.

Quán Anh thở dài, nhưng giọng nàng cương quyết tin tưởng - Quan trọng nhất là anh. Mọi chuyện có thể giải quyết và em chờ sự thành công của anh

- Nhưng tôi không muốn làm thương tổn trái tim Trương Tú. Nếu như có sự thay đổi xảy ra.

- Trái tim Trương Tú sẽ không bị tổn thương nhiều bằng trái tim của anh và em. Trương Tú có thể yêu một người con gái khác và người con gái đó sẽ đem lại hạnh phúc cho Trương Tú một cách dễ dàng.

Ngưng một chút Quán Anh tiếp

- Để thủng thảng em sẽ giải thích cho Trương Tú hay. Em tin rằng anh ấy sẽ nhìn thấy rõ vấn đề... Em chỉ xin anh cố gắng tin tưởng và giữ gìn sức khỏe

Vương Long cúi đầu không trả lời. Mí mắt cay nhưng chàng cố kềm giữ không cho giòng lệ tràn ra ngoài. Chàng sung sướng quá, hạnh phúc quá. Sự việc xảy ra và chàng đã không thể nào ngờ được. Nhưng trong niềm sung sướng đó, còn vương vất một nỗi ân hận, đắng cay. Một nỗi khó khăn mà chàng sẽ phải lựa chọn, quyết định: phụ bạn hoặc phụ người yêu. Cả hai cùng quá tốt, cùng trọn vẹn và Vương Long tự biết dù chàng chọn lựa cách nào cũng làm cho một người đau khổ và chính con tim chàng nát tan.

14

Ngày vui qua mau.

Chẳng biết vì mệt mỏi, hay vì những suy tư trong lòng, trên đường trở về cả ba cùng trầm lặng. Vó ngựa phi mau, chiếc xe nghiêng ngả, lóc cóc bỏ lại từng đám bụi đằng sau.

Ngồi ở một góc đối diện, Vương Long nhìn Quán Anh và Trương Tú. Trương Tú ngồi dựa lưng vào thành xe, mặt ngửa mắt nhắm lại. Chàng có vẻ mệt mỏi lo âu. Một vẻ mặt chưa bao giờ Vương Long trông thấy ở Trương Tú.

Quán Anh ngồi nghiêng, nhìn về phía trước xe nên không biết chàng đang lặng lẽ nhìn nàng. Vẻ mặt nàng như còn đọng nét xúc động.

- Còn mình thì sao? Vương Long tự nhủ thầm.

Con đường đã được vạch ra: "Em chờ sự thành công của anh" thật là rõ ràng mà chàng tưởng như nằm mộng.

- Bây giờ, chỉ còn sự cố gắng và chọn lựa. Ta đã biết chắc rằng Quán Anh yêu ta!

Niềm vui lại tràn ngập trong lòng chàng. Chàng chăm chú nhìn nàng không chớp mắt. Càng nhìn chàng càng nhận ra là nhận định đầu tiên của chàng về nàng không sai một chút nào. Nàng quá đẹp. Một vẻ đẹp đài các quý phái mê hoặc lòng người. Nàng bỗng quay lại, bắt gặp chàng đang chăm chú nhìn nàng. Cả hai cùng cười lặng lẽ...

Về tới nhà nàng thì mặt trời đã lặn, cả ba cùng xuống xe, họ cùng vào nhà chào tạm biệt ông bà Miêu Tôn vì sáng sớm hôm sau cả hai sẽ cùng đáp chuyến xe lửa sớm để đi Đài Bắc. Đây cũng là lần đầu tiên chàng được diện kiến ông bà Miêu Tôn.

Chàng lễ phép chào hỏi và được ông bà tiếp đãi lịch sự vừa phải. Trong vẻ lịch sự vừa phải đó, chàng cảm như ông bà có ý giữ kẽ với chàng. Hình như trong giờ phút đó, lời tạm biệt của Trương Tú trước khi đi, họ không muốn có sự hiện diện của chàng. Bà Miêu mời Trương Tú ở lại dùng cơm tối. Và để khỏi mất vẻ lịch sự, bà mời luôn cả chàng, nhưng cả hai cùng từ chối viện cớ phải về sớm để sắp xếp hành lý sáng mai lên đường. Khi hai chàng ra cổng chỉ có mình Quán Anh đưa tiễn. Nàng hỏi?

- Sáng mai mấy giờ xe chạy?

Trương Tú trả lời

- Năm giờ sáng, chắc chắn mặt trời chưa mọc

- Như vậy, em khó mà đưa tiễn hai anh được

- Cám ơn Quán Anh, giờ đó còn quá sớm. Em chẳng nên đưa tiễn làm gì.

Mình có thể tạm biệt nhau ngay ở đây.

- Vâng, bao giờ thì mình được gặp lại nhau? Vào những dịp lễ lớn được nghỉ, các anh cũng cần nên về đây chứ?

Trương Tú có vẻ suy nghĩ, nhìn nhanh Vương Long trước khi trả lời

- Có thể vào dịp lễ Giáng Sinh, được nghỉ ba ngày liền, anh và Vương Long sẽ về, Vương Long anh nghĩ sao?

- Tôi chưa biết nghĩ sao cả... Tôi chưa hiểu sinh hoạt của đại học ra sao.

Trương Tú mỉm cười

- Anh cứ yên tâm, thế nào lễ Giáng sinh cũng được nghỉ lâu.

Vương Long trả lời không cần suy nghĩ

- Vậy thì lễ Giáng Sinh này chúng ta sẽ về

Nụ cười rạng rỡ nở trên môi Quán Anh, nàng nói với hai chàng mà như chỉ nhìn có Vương Long.

- Vậy thì trước lễ một ngày, em sẽ chờ hai anh. Có thể là em sẽ mong tới độ, suốt ngày ra đứng ở dưới gốc cây này.

Trương Tú chăm chú nhìn nàng khiến nàng bối rối. Hình như chàng muốn nói một điều gì đó với nàng., hoặc như muốn biểu lộ một cử chỉ nào đó thân mật hơn nhưng rồi chàng nhẹ lắc đầu.

- Thôi chúc em ở lại vui ve?
- Chúc hai anh đi đường bình yên

Trên đường trở về cả hai cùng yên lặng. Hình như Trương Tú có một điều gì suy tư, còn Vương Long mãi nghĩ tới những câu nói hồi trưa ở rừng Bắc Lâm của Quán Anh, với một lo âu dần vạt về một tình bạn có thể bị sút mẻ với Trương Tú nếu như chàng quyết tâm tiến tới với sự ưng ý của Quán Anh.

Tới ngã ba, hai người chia tay nhau, giọng Trương Tú trầm tĩnh

- Sáng mai tôi chờ anh ở nhà ga, ngủ ngon nhé!

Wương Long mỉm cười

- Chắc không thể nào ngủ được đêm nay! Ngày mai mình đã bắt đầu bước qua một cuộc đời mới.

Quả thật đêm đó, Vương Long đã thức trắng đêm. Chàng nằm trên giường gác tay lên trán nghĩ ngợi. Ngoài trời qua khung cửa sổ, ánh trăng khuya huyền ảo qua lớp sương mù dăng lạnh. Nhìn ánh trăng khuya, chàng nhớ lại những ngày còn học Cao trung, những đêm tập nhạc tập kịch về khuya, chàng và Trương Tú thường sánh vai nhau dạo bước, vừa đi vừa chuyện trò vui vẻ vô tư. Tình bạn giữa chàng và Trương Tú trong những ngày đó thật đẹp, quá đẹp. Chàng thở dài.

Liệu khi chàng chấp nhận tình yêu của Quán Anh, chàng có trở thành một kẻ dễ tiện phản bội bạn không? Và, khi Trương Tú hay biết phản ứng của Trương Tú sẽ ra sao? Còn về phần gia đình của Quán Anh, đó cũng là một vấn đề làm chàng lo âu không ít. Gia đình nàng giàu có, lẽ dĩ nhiên ba má của nàng sẽ nhận thấy ở Trương Tú có nhiều bảo đảm tương lai cho con gái của họ hơn là chàng.

Wương Long nhớ lại hồi tối, khi chàng và Trương Tú vào gặp ông bà Miêu Tôn, có bao nhiêu sự quý mến dành cho Trương Tú, thì cũng có bấy nhiêu sự lạnh nhạt đối với chàng. Tuy không nói ra và vẫn đủ phép lịch sự, Vương Long vẫn cảm thấy bà Miêu có vẻ coi thường chàng.

- Họ đã biết mình là một gã nghèo kiết xác!

Đó chỉ mới là những trở ngại đầu. Khi đụng vào thực tế hành động, sẽ còn biết bao nhiêu trở ngại khác. Nhất là hai gia đình đã chính thức làm lễ hỏi cho con gái của họ.

Vô tư mà xét đoán, chàng sẽ chẳng có hy vọng để đoạt được Quán Anh, trừ tình yêu mà nàng thổ lộ với chàng. Liệu tình yêu đó có đủ sức vượt được những khó khăn? Vương Long lại thở dài lo sợ. Tất cả đều chỉ hy vọng vào văn tài của chàng. Nhưng mà cái văn tài đó thật còn xa xăm diệu vợi. Từ nay cho tới khi đạt được thành công còn biết bao nhiêu khó khăn gai góc và may rủi. Liệu nàng có đủ sức, đủ kiên nhẫn chờ đợi tới lúc chàng thành công?

Câu nói hồi trưa của nàng đã như một lời hứa để chàng hăng hái, Vương Long tự an ủi. Trong lo âu và vui mừng hỗn độn, dần dần Vương Long nhìn thấy rõ lòng chàng. "Mình không thể phụ Quán Anh. Nếu như nàng thật yêu mình và chờ đợi, mình sẽ đáp lại tình nàng, nếu nàng ra khỏi vòng tay của Trương Tú, sẽ chỉ có một người đau khổ. Đây nàng vào vòng tay Trương Tú, sẽ có hai người đau khổ."

Có thể câu nói của Quán Anh có lý. Trương Tú sẽ dễ dàng có một người con gái khác, gia đình Trương Tú quá giàu, Tú lại có một tương lai bảo đảm, có phong cách hơn người, Trương Tú sẽ chẳng thiếu gì những người con gái đeo đuôi? Tình cảm giữa Trương Tú và Quán Anh là do cha mẹ đôi bên sắp đặt, nếu như không có lời giao kết trước kia, chắc gì Trương Tú chịu nhận Quán Anh làm vợ? Còn mình ngoài nàng ra có người con gái nào chịu yêu một tên nghèo kiệt xác? Chỉ có nàng với một tâm hồn cao cả mới không chia giai cấp, chỉ có nàng mới có can đảm từ bỏ Trương Tú để lựa chọn mình, mình không thể phụ nàng.

Cứ suy nghĩ như thế mà Vương Long không làm sao ngủ được. Bốn giờ sáng chàng bật đèn sửa soạn hành lý ra ga. Chuyên xe lửa chạy qua vào khoảng năm giờ rưỡi sáng, chàng phải có mặt ở ga vào lúc năm giờ. Vương Long từ biệt chú thím xách vali lên đường. Ánh trăng đã ngả về tây, lập lánh sau những áng mây mờ ảo.

Trời còn qua khuya, tiếng gà gáy sáng vọng âm. Đêm thu lạnh lẽo, sương mờ giăng phủ một mình chàng lảo đảo bước đi. Tới ga, Trương Tú chưa đến, sân ga cũng vắng lạnh không một bóng người, chàng để hành lý một bên rồi ngồi ngay dưới mái hiên chờ đợi.

Một lúc sau, người coi ga từ nhà sau đi ra, tay cầm chiếc đèn đỏ treo lên đầu mái hiên, chắc là sắp tới giờ tàu qua, ông ta sửa soạn sẵn.

Thấy Vương Long ngồi co ro dưới mái hiên, ông ta ngạc nhiên

- Cậu đi đâu đến sớm quá vậy?
- Tôi lên Đài Bắc
- Còn gần một tiếng đồng hồ nữa tàu mới qua đây, cậu coi đã có ai đến đâu.
- Vâng tôi biết. Nhưng vì tôi có chuyện cần phải đúng hẹn, nên không thể để lỡ tàu.
- Vậy thì cậu nên vào trong ngồi. Ngồi ngoài này lạnh lắm.

Ông ta chỉ vào nhà ga đã mở cửa, Vương Long nhìn vào thấy những hàng ghế dài để sát tường, chàng đoán những cái ghế đó là để cho hành khách ngồi khi đợi tàu, nên làm theo câu nói của người coi ga.

Năm giờ mười thì Trương Tú đến, với hai người làm khệ nệ khuân vác hành lý theo sau. Nhìn những chiếc vali to lớn, nặng nề của Trương Tú, rồi nhìn lại chiếc vali xơ xác, nhẹ tênh chỉ có mấy bộ quần áo cũ của mình, chàng không nén được tiếng thở dài, tủi cho số phận

- Tôi tưởng là đã đến sớm hơn anh!
- Tôi đến đây từ bốn rưỡi, nhà ga còn đóng cửa?
- Anh đến đây làm gì sớm quá vậy? Anh quên giờ xe lửa chạy qua đây à?
- Không, chỉ tại suốt đêm tôi không ngủ được, đâm ra nóng lòng nên ra đây sớm.

Hành khách đã lục tục kéo đến, phần nhiều là thương gia buôn bán. Có nhiều người bán hàng rong cất tiếng mời mọc, tiếng ồn ào huyên náo càng lúc càng nhiều. Rồi tàu cũng sắp đến, Trương Tú nói với chàng

- Mình sẽ đi hạng nhất

Vương Long lưỡng lự, đây là bước đầu đi xa khỏi nhà, chàng lại nghèo nên không muốn phí phạm

- Tại sao mình không đi hạng ba? Hạng nào thì cũng là một con tàu, cũng một tốc độ và cũng đưa mình tới Đài Bắc Hiếu ý sự ngăn ngại của chàng Trương Tú đề nghị.

- Đi hạng ba ồn ào lắm, phần nhiều là những người buôn thúng bán bưng, không phải là tôi có ý hoang phí hay chia cách đâu, nhưng ở hạng ba không có ghế ngồi, mình sẽ phải ngồi xuống sàn tàu.

- Mình có thể kê mấy chiếc vali mà ngồi

- Anh nên nghe tôi, chuyển đi này tôi xin bao anh

- Anh Trương Tú

- Anh đừng ngại, tôi không thể ngồi ở hạng ba, mà cũng chẳng muốn ngồi xa anh, nên tôi có bốn phen phải bao anh.

- Không tôi không thể nhận như thế được, vừa mới khởi đầu tôi đã nhờ vả anh

- Cuộc đời còn dài và còn nhiều dịp, nếu thật anh coi tôi là bạn thì không nên để ý tới những chuyện nhỏ nhặt như thế.

Vương Long im lặng chẳng biết trả lời sao.

Tiếng còi hụ từ xa vọng lại, rồi còn tàu từ từ tiếng vào sân ga, hành khách ủa lên, còn tàu rú lên một hồi còi rồi từ từ lặn bánh. Trong toa hạng nhất chỉ lưa thưa vài hành khách, nhiều hàng ghế rộng rãi êm ái bỏ trống không. Không khí trong toa thật là thanh lịch. Bất giác Vương Long thở dài, chàng chợt nhớ tới lời Trương Tú nói về hành khách ở những toa hạng ba. Ở đó người ta không có chỗ để đặt chiếc vali mà ngồi. Trước khi bước chân lên toa hạng nhất, Vương Long đã liếc nhìn vào những toa hạng ba và chàng đã thấy Trương Tú nói đúng.

- Tiền, tất cả chỉ vì tiền!

- Anh nói gì?

Vương Long giật mình

- Tôi đã nhìn thấy những toa hạng ba, thật so với hạng nhất quá ư cách biệt

- Tôi đã nói với anh mà, anh thử tưởng tượng coi nếu giờ này mình ở toa hạng ba, mình đâu được thoải mái như thế này?

Vương Long im lặng không trả lời, chàng nghĩ rằng Trương Tú là con nhà giàu, sẵn tiền nhiều bạc nên không hiểu được như chàng, ai mà chẳng thích đi toa hạng nhất? Nhưng cũng còn tùy hoàn cảnh túi tiền chứ.

Trương Tú cười nói tiếp

- Vả lại, lần đầu tiên xuất hành xa gia đình cũng chẳng nên xập xệ quá, sau này ra đời tranh đấu nó xui đi.

Vương Long không trả lời, đưa mắt nhìn qua khung cửa xe.

Bầu trời đã ứng màu hồng, chàng thì thầm

- Tạm biệt Đài Nam...

15

- Anh Vương Long, anh sống ở đây, tôi ngại là sự học của anh không thể tiến triển được, Ồn quá.

- Tôi biết vậy, tôi đang cố gắng kiếm một việc làm thích hợp với khả năng để có thêm tiền ở một chỗ khác. Nhưng tôi chưa kiếm ra.

- Tại sao anh không về ở chỗ tôi? Có gì làm anh ngại ngần từ chối.

Ánh mắt Vương Long nhìn bạn aý náy khổ tâm

- Tôi không thể về ở với anh được. Tôi phải tự lập lấy chứ, vả lại chỗ anh ở là nhà bà cô đâu phải nhà của anh. Tôi có thể làm phiền anh nhưng không thể làm phiền người thân thích của anh được

- Anh còn bắt tôi phải giải thích làm sao nữa thì anh mới chịu hiểu? Là tôi ở đó hoàn toàn tự do như nhà tôi.

- Tôi biết thế nhưng tôi không thể về đó

Trương Tú thở dài

- Tôi không thể hiểu được anh nữa. Sống ở nơi có đầy đủ tiện nghi, thanh tịnh cần thiết cho sự học hành thì không chịu, anh lại chấp nhận sống ở chỗ này. Một căn phòng thiếu hết mọi thứ, kể cả vệ sinh tối thiểu, thiếu ánh sáng thiếu khí trời

Vừa lúc đó, một mùi khét bay vào phòng và tiếp liền là một làn khói đen mù mịt, Vương Long hốt hoảng

- Tôi quên chưa đóng cửa sổ, đã tới giờ bà chủ nhà thôi cơm cho phu ăn.

Rồi chàng giải thích

- Tôi ở căn phòng này chỉ mất có 30 đồng một tháng. Trước kia, đây dùng để những thứ lặt vặt phế thải. Nhờ một bác phu xe khéo chỉ dẫn, tôi biết được nên đến năn nỉ, bà chủ nhà thấy rằng, dù sao một tháng có được 30 đồng còn hơn là để đựng ba thứ đồ bỏ đi

Trương Tú nhăn mặt hắt hơi mấy cái liền

- Nhưng khói ở đâu nó bay vào phòng anh mù mịt như thế này?

- Ở dưới bếp, xây đúng vào cái cửa sổ thông hơi của phòng, chỉ cần nhớ gần tới giờ thôi cơm đóng cửa sổ lại là xong.

- Thật người ta xông anh như xông chuột, anh tự làm khổ anh

- Có sao đâu, càng khói phải dùng tới đồng hồ vẫn biết được giờ giấc. Buổi sáng khi thấy khói bay lên là tôi biết phải thức dậy sửa soạn đến trường

- Cần gì phải có khói báo anh thức giấc? Tiếng ồn ào như thế kia không làm cho anh thức suốt đêm à?

- Lúc đầu tôi bị mất ngủ mấy đêm, nhưng rồi quen đi.. Vả lại khi tôi đóng cửa phòng thì tiếng ồn đó cũng bớt.

- Cửa sổ bị khói xông mở mắt không được, lại đóng cửa chính, anh không sợ bị chết ngộp à?

- Làm gì đến nỗi đó. Dù sao tôi sống ở đây vẫn thoải mái hơn là làm phiền anh.

- Tôi biết anh có coi tôi ra gì đâu, anh thà chịu khổ chứ không chịu để bạn giúp đỡ. Tôi dám cá với anh là chỉ một tháng nữa anh sẽ ngã bệnh vì sống trong căn phòng này.

- Anh đừng hiểu lầm tôi, lúc nào tôi cũng hiểu và mang ơn lòng tốt của anh, thôi đừng nói chuyện này nữa.

Trương Tú đành thở dài, nhưng chàng vẫn có vẻ bức tức vì sự ngoan cố của bạn. Để vượt giận Trương Tú, Vương Long làm như chợt nhớ ra

- Sáng mai đến trường anh nhớ mang cho tôi mượn cuốn Nhân Bản Luận nhé? Tôi cần trong một tuần lễ, mà không đủ tiền mua

- Được tôi sẽ mang theo cho anh mượn

Trương Tú đứng dậy lấy nón

- Bây giờ tôi phải về, anh nên suy nghĩ lại về chỗ ở này. Khi nào anh hết chịu nổi anh cho tôi hay

- Tôi hy vọng là có thể chịu đựng được

Hai người bạn bắt tay nhau, Trương Tú bỏ ra ngoài, cẩn thận lần bước xuống chiếc cầu thang chật hẹp. Vương Long nhìn theo bạn thở dài.

- Trương Tú đối với mình quá tốt! Tiếc rằng định mệnh đã khắc khe, đã đưa đến sự ngang trái

Cũng chính vì thế mà chàng tự hạn chế không nhận những ơn nghĩa mà Trương Tú muốn làm cho chàng. Bởi vì càng nhận ân huệ bao nhiêu lòng chàng càng áy náy bấy nhiêu về cảm nghĩ đã không thành thật với bạn, đã phản bội bạn

- Chẳng biết rồi sự việc sẽ ra sao? Trương Tú sẽ nghĩ gì, hành động gì khi biết mình và Quán Anh yêu nhau?

Mỗi khi tự hỏi điều đó, lòng chàng vừa bứt rứt, vừa hồi hộp đợi chờ. Có lúc chàng muốn thổ lộ hết cho Trương Tú nghe để bớt mặc cảm lừa dối bạn.

Để xem phản ứng của Trương Tú ra sao không phải vì tò mò mà vì dứt khoát. Chuyện tình giữa ba người đã như một vết thương cần mổ xẻ, tại sao không mổ ngay cho đỡ đau đớn kéo dài.

Nhưng chàng không đủ can đảm, mỗi lần nhìn ánh mắt nhiệt thành, nụ cười niềm nở, nghe những câu thăm hỏi của Trương Tú, ý định thổ lộ lại tiêu tan.

- Dù sao chuyện này nên chờ sự giải quyết của Quán Anh. Có thể là nàng sẽ đổi ý. Biết đâu trong một lúc yếu lòng nàng nói với mình như vậy

Phải biết đâu! chuyện đời mà! Nàng còn có gia đình cha mẹ, ngay khi nàng quyết tâm chưa chắc chuyện tình của hai người đã thành. Huống chi chàng chưa biết được nàng có thật lòng quyết tâm, thật lòng chờ đợi chàng hay không.

Vương Long bị rơi vào tình trạng ray rứt dần vật không nguôi.

Rồi một cảm nghĩ mới lạ khác lại len lỏi vào tâm tư chàng: cảm tưởng sợ mất Quán Anh!

Trước kia, khi biết nàng là hôn thê của Trương Tú, chàng mang một nỗi tuyệt vọng nào nề, nhưng từ cái buổi trưa ở rừng Bắc Lâm, nàng đã kín đáo thổ lộ tâm tư, Vương Long rơi vào trạng thái dần vật nũa muốn chấp nhận nũa muốn chạy trốn vì sợ làm đau lòng Trương Tú.

Thế rồi dần dần chàng đi tới quyết định chấp nhận tình yêu của Quán Anh, chàng lại thấy Trương Tú là một địch thủ đáng sợ, có thể cướp mất Quán Anh của chàng.

Lòng chàng luôn hướng thiện, nhưng tội lỗi luôn rình rập sau lưng.

Tội lỗi như bóng đêm loang dần trước một buổi chiều sắp tắt. Mặt trời rực rỡ phương đông, hừng hực sáng loà tưởng không có gì có thể che lấp được. Tình cảm của chàng đối với Trương Tú khơi đầu cũng rực rỡ như ánh mặt trời để rồi qua chu kỳ sóng gió là sự hiện diện của Quán Anh, chàng bỗng thấy tâm lý chàng biến đổi, không có cách gì ngăn cản?, né tránh được về một sự tị hiềm ganh ghét với Trương Tú. Lòng tị hiềm đó làm chàng đau khổ, còn hơn cả sự đau khô? Khi biết Quán Anh là hôn thê của Trương Tú.

Chàng tự cảm thấy mình trở thành thấp hèn, không xứng đáng với lòng chân thành của Trương Tú. Ấy vậy mà chàng không có cách gì thoát khỏi. Dần dần, chàng tự xô đẩy cuộc sông của mình vào một cái vỏ cô đơn. Xây đắp danh vọng tình yêu cũng trong cái vỏ cô đơn đó.

Mỗi ngày chàng mỗi cảm thấy sự gặp gỡ Trương Tú ngại ngùng thêm.

Mỗi ngày hình ảnh của Trương Tú càng hiện rõ trong tâm hồn chàng là hình ảnh của một tình địch đáng sợ, có thể cướp đi hạnh phúc, nghĩa sống đời chàng một cách dễ dàng.

Còn Trương Tú? Chàng chẳng còn để ý tới nhiều, mặc cảm tội lỗi trong lòng đã khiến chàng không còn đủ sáng suốt để nhận biết Trương Tú có gì thay đổi không. Chắc là không.

Chàng nhủ thầm. Hình như Trương Tú chỉ bớt nói đi và trên vẻ mặt vô tư không lo nghĩ đó, phan? phất một chút buồn vương vẩn..

CHƯƠNG 6

Chỉ còn ba ngày nữa là nghỉ lễ Giáng sinh. Cả Vương Long và Trương Tú đều không quên ngày hẹn với Quán Anh.

Cả nửa tháng trước Vương Long đã nóng lòng muốn biết ý kiến của Trương Tú về buổi hẹn đó. Nhưng không thấy Trương Tú đề cập tới, chàng ngại nên chỉ im lặng đợi chờ. Vả lại chính chàng cũng có điều không thể giải quyết được đó là vấn đề tiền bạc. Cho tới lúc ngày lễ gần kề, ngày hẹn đã tới, chàng chưa biết xoay sở ở đâu cho có tiền trở về. Nghĩ lại từ ngày lên Đài Bắc, đã hơn ba tháng qua, chàng chỉ nhận được một lần tiền do chú gởi lên, kèm với số tiền đó là một lá thư cho biết ông sẽ gởi tiền lên cho chàng ba tháng một kỳ.

Đọc kỹ lá thư và tính toán số tiền chàng có chi dùng dè xẻn nhất cũng chỉ được hai tháng. Còn một tháng nữa chàng sẽ chi tiêu bằng gì? Đó là một vấn đề mà chàng chưa thể tính toán ra. Chàng cố gắng kiếm việc làm để có tiền chi dụng mà chưa tìm được. Cuối cùng chàng đành chọn lấy giải pháp nhịn ăn. Thay vì một ngày ăn hai bữa chàng chỉ ăn một, vậy mà mới được có hai tháng rưỡi, chàng đã không còn một xu dính túi trừ một số lương khô tích trữ để cầm cự dần.

Thế xác Vương Long sa sút hẳn đi, so với ngày chàng mới lên Đài Bắc. Nhưng tinh thần và sự quyết tâm của chàng vẫn can trường. Chàng mơ tới ngày tốt nghiệp, với mảnh bằng trong tay, chàng sẽ dễ dàng tìm việc, và sau khi có công ăn việc làm, chàng sẽ có thì giờ sáng tác văn thơ, bước dần lên đài danh vọng. Cứ nghĩ tới lúc thành công, nghĩ tới khi Quán Anh ngã mình vào vòng tay chàng, chàng lại cảm thấy tâm hồn háo hức, quên đi những khó khăn khổ cực hiện tại

Sự thiếu thốn và sa sút của Vương Long không qua khỏi mắt Trương Tú. Một hôm Trương Tú nhắc lại chuyện mời Vương Long về ở chung, nhưng Vương Long gạt đi không nhận lời.

Thế rồi chỉ còn một ngày nữa là nghỉ lễ Giáng sinh. Tối hôm đó Trương Tú tới

- Chắc anh chưa quên lời hẹn với Quán Anh chứ?

Wương Long bối rối gật đầu

- Tôi không quên

- Vậy thì ngày mai bắt đầu nghỉ anh nên về Nam thăm nàng để đừng lỡ hẹn

- Còn anh?

Trương Tú lắc đầu

- Tôi không về được tôi bị đau

- Anh đau sao?

- Tôi đau thương thôi, nhưng vì trong người mệt nên không muốn đi xa. Tôi muốn lợi dụng vài ngày nghỉ để dưỡng sức. Gặp Quán Anh, anh cho tôi gửi lời xin lỗi

Wương Long ngập ngừng

- Nhưng nếu anh không về thì sẽ chẳng có ai về, tôi cũng định nói với anh là tôi ở lại

- Tôi hiểu ý anh. Anh không về là vì vấn đề tài chánh, anh đừng lo tôi đã sửa soạn sẵn đây

Trương Tú lấy từ trong túi áo ra một phong thư và một gói tiền, nói với Vương Long

- Tôi đau không về được nhưng anh thì phải về. Một trong hai ta không thể thất hẹn. Đây là số tiền vừa đủ để anh đi về. Tôi mong là anh không nỡ phụ lòng tôi.

Wương Long cúi đầu, chàng có tiền để về thăm Quán Anh, còn gì sung sướng bằng. Nhưng nhận tiền của Trương Tú để về thăm nàng là một điều không nên.

- Tôi không thể nhận số tiền này được

- Tại sao? Vả lại lời hứa về thăm nàng không phải của riêng anh hay tôi mà của hai chúng ta. Tôi đau không thể về được thì

anh phải về. Đó là bốn phận cả hai cùng phải lo. Nhân chuyển về anh giúp tôi gửi cho Quán Anh lá thư này. Như vậy anh giúp tôi nhiều hơn là số tiền nhỏ mọn này tôi đưa anh để làm lộ phí.

Trước câu nói chí tình của Trương Tú, Vương Long đành nhận số tiền. Dù sao thì sự ngại ngùng chỉ có một mà lòng vui thích khi gặp lại Quán Anh lên tới mười. Nhất là khi gặp lại nàng không có Trương Tú ở bên.

Nói chuyện với nhau một lúc, Trương Tú ra về. Nằm lại một mình trong phòng, ý tưởng được gặp lại nàng rạo rực xâm chiếm hồn chàng. Thế là trở ngại duy nhất, khó khăn nhất đã được Trương Tú giải quyết giúp chàng. Nhưng nhớ lại vẻ mặt Trương Tú chàng không khỏi thắc mắc lạ lùng thâm nghĩ

- Trông Trương Tú chẳng có vẻ gì là đau ốm cả, tại sao Trương Tú không về? Còn lá thư nhờ mình chuyển trong đó nói những gì? Một lời xin lỗi vì không thể về? Một câu dặn dò âu yếm hay những lời thương yêu nồng nàn?

Tự nhiên óc tò mò, ghen tương nổi sóng trong lòng, chàng nhòm dậy cầm lá thư ngắm nghía. Trong tình yêu nhiều khi người ta có thể làm những công việc mà bình thường không bao giờ dám nghĩ tới. Trường hợp của Vương Long cũng vậy, chàng là một kẻ có tư cách, nếu như bình thường sẽ chẳng bao giờ chàng dám nghĩ tới trong đời chàng, có một lần nào đó có thể có hành động coi lén thư người khác.

Và nếu như chàng có nghe ai kể lại rằng có một kẻ coi trộm thư tình của bạn, chàng đã cau mày khinh bỉ.

Vậy mà trong lúc u mê, nghĩ rằng trong lá thư của Trương Tú, có trăm ngàn lời yêu thương gắn bó.. Nghĩ rằng biết đâu sau khi đọc lá thư đó Quán Anh chẳng cảm động xiêu lòng trở lại yêu Trương Tú, bỏ rơi chàng. Tự nhiên Vương Long thấy lá thư đó thật nguy hiểm ! Lá thư đó có thể cướp mất hạnh phúc của chàng! Tự nhiên Vương Long nhận thấy trong sự ở lại Đài bắc của Trương Tú chắc là có sự sắp xếp âm mưu gì đây. Mà cái âm mưu đó hẳn không ra ngoài phạm vi chinh phục tình cảm của Quán Anh.

Cẩn thận Vương Long tìm cách bóc lá thư ra mà không rách. Để nếu như trong trường hợp lá thư không có gì chàng có thể dán lại và trao cho Quán Anh. Đôi mắt đỏ lửa bàn tay run run, chàng đọc lá thư của Trương Tú

" Quán Anh thân mến

Trước nhất tôi muốn nói ngay để Quán Anh yên lòng, tôi vẫn mạnh khỏe như thường chẳng đau ốm gì cả. Sở dĩ tôi phải nói với Vương Long như vậy là để Vương Long khỏi thắc mắc nghĩ ngợi.

Sở dĩ tôi không về và đành lờ hẹn với Quán Anh là vì nhiều lý do sau những ngày suy nghĩ. Từ khi nhận được thư của Quán Anh với câu hỏi: Nếu như chuyện hôn nhân của chúng ta gặp một trắc trở gì đó không thành thì tôi nghĩ sao? Tôi có sẵn lòng tha thứ cho Quán Anh, có vui lòng giúp đỡ nếu như có việc Quán Anh cần nhờ tôi hay không? Tuy Quán Anh chưa nói rõ nhưng tôi đã hiểu. Hiểu ngay từ cái hôm chúng ta đi dạo rừng Bắc Lâm.

Cái trở ngại mà Quán Anh nói tới chính là Vương Long, người bạn thân thiết của tôi. Tôi hiểu rằng tâm hồn của hai người đã cùng rung động trong buổi đi chơi hôm đó. Và hai người không thể cản ngăn, tình yêu từ trong tim bộc phát. Hai người đã yêu nhau như một định mệnh không thể né tránh, như truyền kiếp không thể chối từ.

Từ buổi đó tôi đã âm thầm đau khổ chờ đợi một sự thay đổi xảy ra, một lời nói hay một lá thư mà Quán Anh sẽ gửi cho tôi. Thế rồi lá thư đó đã đến, tôi để trong học tủ ba ngày không dám mở ra đọc.

Có trời chứng giám cho tôi, đọc những lời lẽ của Quán Anh trong thư, tôi đã chỉ nhận thêm sự đau khổ trong lòng mà không một chút ngạc nhiên.. Bởi vì sự đau khổ là do tình yêu của tôi dành cho Quán Anh, là do những mơ ước không thành của tôi đã bị tan vỡ. Tôi có thể cả quyết với Quán Anh rằng tình yêu chân thành tha thiết trong lòng tôi đối với Quán Anh không thua kém sự chân thành tha thiết của Vương Long. Nhưng nếu như định mệnh đã an bài, nếu như tình yêu đốt cháy tâm hồn Quán Anh, bắt Quán Anh phải lựa chọn giữa tôi và Vương Long thì lần ở lại Đài Bắc này của tôi là một dịp để Quán Anh lựa chọn.

Tôi chân thành mong ước rằng chẳng thà một mình tôi đau khổ, còn hơn để Quán Anh lưỡng lự phân vân. Và Vương Long phải đau đớn vì tuyệt vọng. Ở trên đời này nếu như có ai nhận là hiểu rõ Vương Long, biết giá trị Vương Long thì kẻ đó phải là tôi. Vương Long là kẻ thật có văn tài, tương lai sẽ chẳng còn đen tối. Nhưng dĩ vãng và hiện tại, Vương Long đã phải chịu nhiều nỗi đắng cay. Chắc là trước khi trao danh vọng và hạnh phúc cho

Vương Long, thượng đế muốn trao cho chàng nếm đủ mùi vị đắng cay của cuộc đời. Vương Long thiếu thốn nhiều thứ quá, từ tiền bạc tới tình thương. Kể từ ngày quen thân với Vương Long, lòng tôi vẫn thầm ước sẽ giúp được một điều gì đó cho Vương Long. Nhưng Vương Long lại là một người quá nhiều tự trọng, quá nhiều tinh thần tự lập nên tôi vẫn chưa thể giúp gì được cho chàng.

Ngay trong giai đoạn này, sống ở Đài Bắc với đủ thứ thiếu thốn, (tôi nghĩ là Vương Long thiếu cả cơm ăn) vậy mà Vương Long vẫn một mực từ chối không chịu về ở chung với tôi, khiến tôi không biết làm sao để có thể giúp đỡ được.

Với lòng can đảm chịu đựng đó, tôi nghĩ, Vương Long xứng đáng để được hạnh phúc sau này. Xứng đáng để nhận lãnh tình yêu, lòng tin tưởng của một người con gái khả ái như Quán Anh. Chúc hai người sớm đi tới quyết định, lướt thắng được mọi khó khăn. Phần tôi, nếu như có lời Quán Anh yêu cầu xin rút hôn lễ lại, tôi sẵn sàng hành động ngay và chịu lỗi trước mặt hai bên cha mẹ.

Trương Tú

Buông rơi lá thư xuống đất, Vương Long ngồi chết lặng. Hai hàng nước mắt từ từ trào ra, lăn dài trên má, rớt xuống lá thư. Ngôn ngữ con người chẳng còn danh từ gì để có thể diễn đạt tâm trạng của Vương Long lúc đó. Một nỗi tuyệt vọng sâu thẳm mệnh mang tràn ngập tâm hồn chàng.

Tâm trí chàng trống rỗng, cuộc đời chàng đang ở trên cao rớt xuống một vực thẳm không đáy. Chàng tiếc hận vì đã đọc lá thư. Và chàng thấy cuộc đời chàng, tư cách chàng như thế là hết. Chàng đã chứng tỏ cái bản ngã của chàng là một kẻ thấp hèn, trong khi Trương Tú là một người vị tha quân tử, đã có một sự độ lượng mệnh mông, thiết tha một lòng vì bạn.

Thế là hết! Vương Long ngồi im chết sống. Chàng sẽ không còn mặt mũi nào để nhìn Trương Tú, Quán Anh. Cả hai cùng cao cả tinh khiết quá. Những tâm hồn đó ở gần nhau, có nhau mới xứng đáng. Còn chàng chỉ là một thứ cặn bã tiêu nhân. Chàng đã lấy cái cặn bã tiêu nhân đó ra suy diễn gán ghép vào sự cao cả của Trương Tú.

- Ôi, nếu như ta có thể chết đi.

Vương Long thẳng thốt kêu lên, chàng đứng dậy như đưng phải lò so, như một kẻ điên cuồng mất trí đi đi lại lại trong phòng.

- Ta phải chết! Ta phải chết! Ta không còn đủ tư cách làm người! Ta chỉ là một loài súc vật, làm nhơ bẩn xã hội, ta không còn xứng đáng để nhìn lại Trương Tú- Quán Anh. Ta phải chết, ta phải chết.

Vương Long thét lên. Bàn tay với ra chụp lấy con dao trên bàn. Chàng đưa lên cao, mắt chăm chăm nhìn vào đầu mũi dao. Chàng cảm thấy từ đầu mũi dao đó, toát ra một sự cao cả, một hình phạt dành cho sự đê tiện của chàng.

Thời gian nặng nề trôi qua, Vương Long vẫn đứng yên bất động. Bỗng nhiên chàng vút mạnh con dao xuống sàn nhà.

- Ta chưa có can đảm để chết. Mà sự chết của ta cũng vô ích.

Vương Long ngồi phịch xuống giường ôm đầu khổ sở?

- Ta không đủ can đảm? chết, nhưng ta sống để làm gì? Để nhìn hạnh phúc của họ xum họp bên nhau. Phải, ta phải sống để chiêm ngưỡng cảnh đó, để cho lòng thêm dần vật khốn khổ mới thôi. Nàng cần Trương Tú, chỉ có Trương Tú mới đem lại hạnh phúc cho nàng. Nàng không thể rơi vào vòng tay một kẻ đê tiện, khốn nạn như ta được. Cho dù ta có sợ chết mà sống thì đối riêng với hai người này ta cũng không thể là một kẻ còn hiện diện trên thế gian này!

Với định tâm, Vương Long ngồi vào bàn viết cho hai người chung một lá thư. Trong đó, Vương Long kể lại từ đầu tới cuối, từ phút say mê đầu tiên khi chàng gặp Quán Anh ở sân trường buổi tối đêm văn nghệ. Chàng kể lại nỗi sung sướng khi gặp lại nàng, và nỗi đau khổ tuyệt vọng khi biết nàng là hôn thê của Trương Tú.

Thế rồi chàng kể tiếp những ghen tương ngấm ngấm đối với Trương Tú, và chàng kể ra những lý do tại sao đã thúc đẩy chàng có hành động điên rồ coi lên bức thư.

Ở đoạn cuối thư, Vương Long cho hai người biết là chàng quyết định đi tìm cái chết, chàng cầu chúc cho hai người suốt đời hạnh phúc bên nhau.

Viết xong lá thư thứ nhất, chàng viết lá thư hai gửi cho chú thím cảm ơn đã dạy dỗ nuôi nấng chàng. Khi viết xong, chàng đọc

lại hai lá thư, chàng tự biết trong sự liêm sĩ của con người, chàng lại bước thêm một bước gian dối nữa.

Khi bỏ hai lá thư vào phong bì thì trời đã hừng sáng. Vương Long bỏ lại hết cả đồ đạc, chàng ra trạm bỏ thư rồi kêu xe đi về phía hải cảng...

17

Một mũi giày đá thốc vào mạng sườn Vương Long kèm theo một câu quát

- Đồ dơ bẩn bẩn tiện, tại sao lại chen vào đây mà ngủ. Định chờ dịp ăn cắp à?

Vương Long ôm lấy cạnh sườn đau nhói, chàng lồm cồm ngồi dậy

- Tôi .. không có ý ngủ lại ở đây. Nhưng vì tôi không có chỗ nào để đi cả, lại cũng không biết ngủ ở chỗ nào nên ngủ ở đây. Nếu ông không bằng lòng cho tôi nằm đây, tôi xin đi nơi khác.

- Cút không ông đá cho vỡ mặt bây giờ. Ở đây đâu phải là chỗ để cho bất cứ ai không nhà không cửa cũng có thể ngủ được đâu. Phải biết đây là kho cát hàng của thương cảng, tuyệt đối cấm phường lưu manh trộm cắp bén mảng lại gần.

Vương Long lồm cồm chui ra khỏi những kiện hàng. Hồi tối khi tàu cập bến chàng theo hành khách xuống khỏi tàu, trong túi chàng chỉ còn có hai đồng, bụng lại đói, Vương Long đã ăn một tô mì mất một đồng ngay ở thương cảng. Khi đã no bụng thì trời đã quá khuya, một nỗi lo khác bắt đầu xâm chiếm, chàng sẽ đi đâu? Kiếm đâu ra chỗ ngủ cho qua đêm. Chàng bắt đầu bước chân lên một vùng đất hoàn toàn xa lạ: Hương Cảng! Chàng đã bỏ Đài Bắc qua đây. Bước chân lên Hương Cảng đúng vào đêm Giáng sinh. Thành phố treo đèn kết hoa, thiên hạ nườm nượp đi về, mọi người đều vui sống, tin tưởng và hạnh phúc, chỉ riêng mình chàng là bơ vơ.

Vương Long co ro rét mướt, đi sâu vào lòng thành phố. Chàng qua hết phố này đến phố khác, nhà cửa chật chội, cao ngất, chen chúc mà không tìm được một chỗ ngủ qua đêm.

Cuối cùng Vương Long trở lại thương cảng. Sự mệt mỏi làm chàng muốn lả đi. Chàng tìm được một chỗ để nghỉ trong kiện hàng, chàng chui vào một lỗ hổng ngủ thiếp. Cho tới khi bị đá vào

mạng sườn chàng choàng thức giấc. Kẻ vừa đá chàng là một người đàn ông râu ria lởm chởm, thô lỗ. Chàng đoán chừng là một trong những người cai phu khuân vác của bến tàu.

Trời đã hừng đông. Ánh thái dương ửng hồng qua lớp sương mù dày đặc đã đủ để chàng nhận thấy da mặt người đàn ông đỏ gay. Và khi chàng đi qua mặt hắn, Vương Long ngửi thấy nồng nặc mùi rượu. Chàng lặng lẽ bước qua mặt gã định bỏ đi. Nhưng gã đã nắm vai giữ chàng lại

- Mày chui vào chỗ hàng hóa tao phải coi để làm gì?

- Tôi đã thưa với ông là tôi không có chỗ ngủ nên vào đó ngủ nhờ.

- Tao không tin nhất định là mày đã ăn cắp được thứ gì rồi. Mày là thằng biết lợi dụng đêm Giáng sinh, mọi người mãi vui say để hành nghề. Mày chưa thể đi được, hãy đứng im đây.

Vương Long cau mày

- Ông giữ tôi lại để làm gì? Tôi đâu phải là thứ người ăn cắp mà nãy giờ ông cứ gán cho tôi.

- Ai biết được! Mày hãy đứng im đây để tao kiểm soát lại. Nếu quả thật mày chưa giở trò gì, tao sẽ tha cho mày đi. Bằng trái lại là mày vào tù.

Vương Long khó chịu đứng im chờ đợi. Một lúc sau gã đàn ông quay lại

- Phúc cho mày chưa dỡ trò gì, thôi cút đi!

Vương Long cắn chặt hai hàm răng lại với nhau, cố nén cơn tức giận. Gã đàn ông cất tiếng cười sặc sụa. Vương Long thở dài bỏ đi. Ra khỏi vòng rào thương cảng chàng mới cảm thấy nhẹ nhõm một phần.

Tuy nhiên tâm trí chàng không ngớt lo buồn tủi hận. Cuộc đời chàng thực sự đã xuống hố thẳm rồi. Vừa bước ra đời đã bị một tên hạ tiện say sưa chửi mắng mà không dám trả lời.

Nắng đã lên cao, một thứ nắng nhạt nhoà sương lạnh. Rét căm căm và bụng bắt đầu cồn cào đói. Chàng bước đi mà chẳng biết đi đâu, làm gì. Chàng suy nghĩ:

- Trước nhất ta phải kiếm cho ra một việc làm, phải kiếm cho ra một chỗ ngủ. Nhưng kiếm bằng cách nào?

Bàn tay thọc túi mân mê đồng bạc cuối cùng, chàng ý thức được tình trạng bi đát của mình. Nếu như trong ngày hôm nay, chàng không tìm ra được một việc làm

Nhưng ba ngày sau, công việc tìm vẫn chưa ra, dù là bất cứ một việc gì, đôi lấy chén cơm ăn cho đỡ đói lòng. Đã hai ngày rồi, chàng chịu đựng, không có thứ gì vào bụng. Ban ngày chàng lang thang qua các phố, lê lét đến các hăng xin việc làm.

Tối khuya chàng trở về mái hiên của một rạp hát nhỏ, ngủ đỡ qua đêm. Hành lang của rạp hát rộng và trống trải. Gió đêm về lạnh buốt thịt da. Hai đêm liền Vương Long chông trãi với cái đói, lạnh không sao ngủ được hoặc có mệt quá thì giấc ngủ cũng chỉ chập chờn. Tuy khổ sở đắng cay nhưng Vương Long vẫn cắn răng chịu đựng. Chàng đã tự coi ở thế gian này không còn chàng nữa. Chàng nghĩ tới hai người bạn. Hẳn là hai người đã đọc thư của chàng rồi.

Phản ứng của họ ra sao? Trong thư Vương Long đã cho hai người biết chàng sẽ nhảy xuống biển tự tử. Nhưng liệu họ có tin chàng chết thật không? Hay là họ sẽ bán tin bán nghi, sẽ cho người đi thăm dò tin tức? Chàng đã rời khỏi đảo Đài Loan, như vậy cũng yên tâm một phần. Nhưng mà trái đất tròn, biết đâu lại chẳng có ngày gặp lại? Biết đâu chẳng có tin tức cho họ hay là chàng vẫn còn sống? Như vậy liệu hạnh phúc của họ có được trọn vẹn không? Muốn giữ cho hoàn toàn bí mật, chàng sẽ phải khai tử cái tên Vương Long. Chàng sẽ chọn một cái tên khác.

Vào khuya đêm thứ ba thì cái đói hành hạ. Vương Long khiến chàng dường như không chịu đựng nổi. Chàng mò về rạp hát ngồi bó gối nơi cuối hành lang nhìn thiên hạ qua lại cười dỡn hạnh phúc. Cuộc đời vô tâm quá!

Tiếng hát từ trong rạp hát vọng ra ồn ào. Hai lỗ tai Vương Long lúng búng nghe không thành tiếng. Phải làm sao cho qua cơn đói đây. Đi ăn xin? Đi ăn cắp? Không, không thể được! Đã một lần chàng để cho cái hèn hạ trong con người ngự trị sự thanh cao nên mới ra nông nổi này. Dù chết cũng không để cho sự uơ hèn chiến thắng lương tâm thêm một lần nữa.

Vương Long ngồi im bất động, đôi mắt lim dim. Chàng nghĩ nếu như cái đói có làm chàng lả hay ngất đi và chết luôn, có lẽ lại là một điều hay.

Vẫn hát thính giả đổ xô ra về. Tiếng còi xe, tiếng rao hàng, tiếng gọi nhau ơi ới. Những âm thanh cùng lòng bùng trong lỗ tai chàng. Nó làm đầu óc chàng nhức buốt. Điều mà chàng không bao giờ có thể ngờ được là cái đói ở dưới bụng lại có thể làm cho đau đớn trong đầu như thế.

Thính giả vừa bỏ ra về, rạp hát bớt tiếng ồn ào thì từ phía sau cửa hậu trường một toán nghệ sĩ đi ra. Họ nói chuyện vui vẻ, rủ nhau qua quán ăn kế bên rạp hát để dùng bữa khuya. Toán nghệ sĩ đi qua chỗ Vương Long ngồi, vài ánh mắt nhìn chàng biểu lộ vẻ ngạc nhiên thắc mắc...

Vương Long vẫn ngồi bất động, chàng mong sẽ ngồi như thế mãi cho đến khi lìa bỏ cõi đời. Nhưng tiếng mời rượu mời ăn của đám nghệ sĩ cùng mùi thơm thức ăn từ quán bay qua càng làm ruột gan Vương Long cồn cào hơn. Nhìn đám người ăn uống vui vẻ, Vương Long chợt nảy ra một ý kiến, chàng cố đề nén cơn đói đi về phía họ. Cố tạo một phong cách tự nhiên, chàng đi về phía đầu bàn ăn của họ, nhìn thẳng vào mặt từng người. Thấy thái độ của chàng, những nghệ sĩ đang ngồi ăn uống cùng ngạc nhiên, một người hỏi chàng

- Ông bạn muốn gì?

Vương Long cố tạo ra cho mình một nụ cười khoáng đạt

- Thưa các ông, tôi biết các ông đây đều là những nghệ sĩ chân chính, yêu nghệ thuật và có nhiều may mắn hơn tôi, một gã lẳng tử không nhà, tứ cố vô thân, một kẻ nghèo bẽ ngoài nhưng giàu có bên trong, một kẻ đi hát dạo để kiếm miếng ăn độ nhật...

Một người trong bọn đứng lên, dơ ly rượu lên cao

- Như vậy ông bạn cũng có thể được gọi là nghệ sĩ như chúng tôi, mời ông bạn một ly này để mừng nếp sống nghệ sĩ của chúng ta.

- Xin cảm ơn ly rượu của ông, tôi có điều muốn trình bày rồi sẽ nhận ly rượu sau

Một người khác lên tiếng

- Chúng tôi sẵn sàng nghe ông bạn nói, vì bản tính nghệ sĩ là luôn luôn cởi mở rộng rãi hơn người, nhưng chúng tôi không để cho kẻ khác qua mặt mà không biết. Ông bạn nói mình là một tay hát

dạo kiếm miếng ăn sao chỉ có hai bàn tay không, chẳng có nổi một cây đàn.

- Tôi là một kẻ hát dạo không có cây đàn. Cây đàn của tôi đã bị kẻ gian lấy trộm mất.

- Ô!

Nhiều chiếc miệng cùng ồ lên một tiếng. Vài người lắc đầu nhìn chàng thương hại. Nở một nụ cười trên môi, chàng cố gắng đóng cho xong màn kịch để họ động lòng giúp chàng qua cơn đói khát

- Tôi có một đề nghị.

- Đề nghị gì? Một người hỏi?

- Tôi xin hát hầu quý vị một bài.

- Được! Nếu bạn hát không quá tệ chúng tôi sẽ đãi bạn một chén cơm.

Chàng mượn một cây vĩ cầm, dạo một nhạc phẩm tình cảm phổ thông ở Đài Loan rồi cất tiếng hát, giọng khàn buồn thiếu hơi vì đói.

Mọi người im lặng ngừng ăn để thưởng thức. Dứt bài hát một người trong số nghệ sĩ ngồi nghe phát biểu ý kiến

- Giọng của ông bạn khàn, thiếu hơi, tiếng vĩ cầm thì khá hơn.

Dù sao tôi nghĩ tài năng của bạn khá hơn bất cứ người hát dạo nào mà tôi đã gặp.

- Xin thú thật rằng, đã ba ngày qua tôi không có một thứ gì vào bụng, chính vì thế mà hơi tôi thiếu, tay tôi bị run.

- Bạn sẽ không còn đói nữa, hãy ngồi xuống đây với chúng tôi, muốn ăn uống gì cứ tự nhiên lựa chọn. Nhưng trước hết tên bạn là gì?

- Tôn Tử Ái

- Tôn Tử Ái? Cái tên nghe hơi lạ.

- Vâng rất lạ. Bởi vì tôi là người họ Tôn đã chết vì yêu.

18

Thế là đã ba tháng.

Kể từ cái đêm Vương Long quá đỗi, tự nhận là kẻ hát dạo hát cho đám người nghệ sĩ nghe để đổi lấy bữa ăn, chàng được người đàn ông đứng tuổi chủ nhân đoàn hát Thiên Nga nhận vào đoàn, cho chàng một chân đệm vĩ cầm ở hậu trường. Đó là một điều may mắn đặc biệt chàng đã xuất hiện đúng lúc đoàn hát đang cần một nhạc đệm vĩ cầm.

Sau ba tháng có công ăn việc làm, cuộc sống được tạm thời coi là no đủ, ổn định. Sắc diện Vương Long trở lại như xưa, biểu lộ ra nét tài hoa son trẻ. Bản tính chàng lại khả ái ý nhị nên rất được cảm tình của mấy người trong đoàn. Nhất là ông Lý Bân chủ nhân đoàn hát rất quý mến coi chàng như một người em, một người bạn vong niên. Những khi rỗi rảnh ông rất thích đàm đạo với Vương Long. Ngoài Lý Bân ra còn một người khác để ý tới chàng, rất thích chàng đó là Lý Liên Liên, con chim họa mi của đoàn hát, con gái độc nhất của Lý Bân.

Lý Liên Liên chỉ mới mười lăm tuổi, nhưng nàng đã trở mã như một cô gái mười bảy vừa chớm vào xuân. Nàng có một phong dáng cao ráo chân dài, vẻ mặt thanh tú, dồi dào sức sống. Nàng có một giọng ca khá ngọt ngào, truyền cảm. Liên Liên thường xuất hiện trên sân khấu vào cái màn đầu tiên của mỗi tối. Và mỗi buổi tối nàng thường đón nhận những tràng pháo tay tán thưởng nồng nhiệt của khán giả.

- Liên Liên sẽ là một danh ca được nhiều người ái mộ, chậm nhất là năm ba năm nữa thôi.

Lý Bân thường nói với mọi người như vậy, bằng một giọng không dấu được sự kiêu hãnh vì có cô con gái tài sắc vẹn toàn, có tương lai, danh vọng sau này. Bản tánh của Liên Liên vốn dịu dàng khả ái, nhưng vì sớm sống dưới ánh đèn màu sân khấu lại được những người chung quanh tâm bộc ngợi khen, nàng lại tự biết mình là một cô gái đẹp thông minh hơn người thế nên đôi lúc nàng đã không khỏi có những cử chỉ, câu nói kiêu căng hờn hĩnh. Như hôm đầu tiên Vương Long nhận việc, ngồi sau cánh gà đệm vĩ cầm, Liên Liên đã nhìn chàng trai gầy ốm xanh xao đó bằng ánh mắt khinh thường và nghi ngờ.

Nàng hỏi Lý Bân

- Cha ơi, bác Lưu không còn đệm vĩ cầm cho đoàn hát của mình nữa à?

- Bác Lưu đã nghỉ rồi con ạ, con gái lớn của bác chết nên bác buồn xin nghỉ về sống với mấy đứa cháu.

- Tội nghiệp bác Lưu quá hả ba? Vậy thì tối nay ai sẽ đệm vĩ cầm cho con hát đây?

Lý Bân chỉ vào Vương Long giới thiệu

- Con khỏi lo, chúng ta đã có anh Tôn Tử Ái đây thay cho bác Lưu. Đây là Liên Liên con gái tôi đó.

Vương Long cúi đầu chào, Liên Liên hơi gật đầu chào lại, cử chỉ của nàng thật là hững hờ, miễn cưỡng phải chào lại Vương Long theo phép xã giao, nàng nói với cha

- Như vậy, thì tốt hơn hết hôm nay con hát không có tiếng đệm vĩ cầm!

- Liên Liên, con đừng nói như thế! Tử Ái kéo vĩ cầm còn hay hơn cả bác Lưu, cha đã nghe hồi sáng rồi nên cha biết.

- Nhưng Tử Ái chưa nghe con hát hồi nào, chưa tập thử với con lần nào thì tốt nhất là đừng có đệm khi con đang trình diễn.

Nói xong Liên Liên bỏ đi nơi khác. Lý Bân có vẻ không bằng lòng ý của con gái. Vương Long chỉ im lặng ngồi nghe, Lý Bân nói như để an ủi Vương Long

- Cậu đừng buồn, Liên Liên nó còn trẻ con lắm. Lúc nữa lúc nó hát cậu đừng đệm đàn kéo nó lại phật ý, kiếm chuyện thêm phiền ra.

Vương Long gật đầu

- Vâng tôi xin theo ý kiến của ông chủ

Khởi đầu gay cấn và nghi kị là thế. Vậy mà chỉ một tuần lễ sau, Liên Liên đã tuyên bố với mọi người trong đoàn hát

- Chưa có ai đệm vĩ cầm hay bằng Tử Ái ! Anh là một nhạc sĩ có chân tài.

Từ đó Liên Liên có cảm tình với cái anh chàng nhạc sĩ gầy ốm mà buổi đầu nàng đã nghi ngờ không tin tưởng. Và trong tâm hồn trong sáng của tuổi mười lăm, Liên Liên mơ hồ cảm thấy, chẳng phải tình cảm của nàng dành cho chàng vì tài kéo đàn mà còn vì một cái gì khác nữa mà nàng chưa thể khám phá ra. Cái gì khác đó là cái dáng vẻ phong thái thanh thoát của chàng. Nhất là

đôi mắt lúc nào cũng như chìm sâu, bí ẩn, u uất vừa mơ mộng mà như vừa chứa ẩn một tâm sự nào nề riêng tư.

- Chàng đã có người yêu chưa? Tại sao tên chàng lại là Tôn Tử Ái? Tên do cha mẹ đặt cho hay tự chàng chọn lấy?

Đã có lúc Liên Liên tự hỏi và từ trong thâm tâm, nàng mong ước sẽ có một dịp nào đó chàng sẽ trả lời cho nàng!

Một buổi tối trước giờ mở màn, bỗng nhiên Liên Liên bị khản tiếng mất giọng. Điều đó làm Lý Bân bối rối, chương trình bị mất một tiết mục, lấy gì để trám vào khoảng trống đây? Thấy Lý Bân có vẻ lo lắng và giải quyết không xong. Vương Long đề nghị.

- Để tôi hát thế Liên Liên

Lý Bân nhìn Vương Long với ánh mắt ngẩn ngại. Vương Long mỉm cười

- Xin ông cứ tin tưởng, tôi hát không đến nỗi tệ quá đâu.

Lý Bân gật đầu

- Được rồi cũng liệu thử thời vận xem sao. Nào mau lên...

Màn sân khấu từ từ kéo lên cùng với lời giới thiệu, Vương Long bước ra sân khấu, và tiếng hát của chàng bắt đầu cất lên, trầm ấm, ngọt ngào mà náo ruột. Chàng đang trình diễn bài ca mà chàng có thể hát hay nhất, bài chàng ưa thích nhất vì có nhiều kỷ niệm "Bản tình ca muôn thuở".

Ngay từ câu hát đầu tiên cất lên, trái tim Vương Long chợt rung động thốn thức, mắt chàng nhoè mờ. Hình ảnh Quán Anh chợt hiện ra lung linh trước mặt. Chàng thấy như khán giả ở phía dưới, những người đứng quanh sân khấu trở thành sương khói biến tan, trước mặt chàng chỉ còn Quán Anh và chàng cất tiếng hát là để dành riêng cho nàng thương thức.

Giọng Vương Long trùng xuống, nghẹn ngào, thiết tha cay đắng. Ôi, bây giờ chàng còn lại được gì? Một đôi mắt đã xa xôi, mơ hồ.

Đôi mắt còn ở Đài Nam, nhưng đối với chàng đã quá xa xôi diệu vợi, đã trở thành đôi mắt kỷ niệm, dĩ vãng của lòng. Và cuộc tình say đắm, hạnh phúc trăm năm còn lại gì đâu? Chàng thấy như dư âm trong tiếng hát của chàng, có pha trộn tiếng cười đắng cay tan vỡ! có pha trộn tiếng cười điên dại ngất ngây!

Khi Vương Long dứt tiếng hát, chàng cúi đầu cảm tạ khán giả, rạp hát bỗng rơi vào một sự im lặng tuyệt đối hoàn toàn.

Tiếng hát xuất thần của Vương Long, đã dẫn dắt mọi người lạc vào ma lực của âm thanh, đến quên cả vỗ tay. Tình trạng đó kéo dài tới cả ba mươi giây.

Khi Vương Long đứng thẳng người lên, quay bước trở vào hậu trường, tiếng vỗ tay mới vang lên cơ hồ như muốn vỡ rạp! Những bông hoa từ dưới tung lên sân khấu tới tấp, như những cánh bướm mùa xuân!

Lý Bân ôm choàng lấy chàng

- Trời ơi! tôi đâu có ngờ!

Liên Liên cũng nắm chặt lấy bàn tay chàng

- Anh Tử Ái, tiếng hát của anh khiến em không cầm được lệ!

Tại sao anh lại có thể hát hay quá như vậy.

Người giới thiệu chương trình cũng chạy lại nắm lấy tay Vương Long

- Anh phải trở ra sân khấu, khán giả đang la hét đòi anh hát thêm cho họ nghe!

Mặt Vương Long tái xanh, chàng bị xúc động không phải vì sự thành công mà vì những kỷ niệm khi hát nghĩ về Quán Anh, chàng xua tay lắc đầu

- Anh cáo lỗi giúp tôi không thể trình diễn tiếp được!

- Tại sao. Đây là một trường hợp đặc biệt, hiếm có anh nên lợi dụng chinh phục tình cảm khán giả

- Nhưng tôi mệt quá, không thể hát tiếp được..

Lý Bân nhìn vẻ mặt tái xanh của Vương Long gật đầu

- Ra cáo lỗi đi, trường hợp này không hát thêm là một điều hay! Một lời quảng cáo tân kỳ cho đoàn hát.

Đêm đó sau khi văn hát, nghệ sĩ trong đoàn kéo nhau ra quán nhậu để mừng tiếng hát Vương Long, còn Liên Liên thì thích nàng và Vương Long sẽ trở thành một đôi song ca đặc biệt.

Nhưng trước những lời chúc tụng vui mừng, Vương Long chỉ cúi đầu thở dài buồn bã, chàng chưa muốn để mọi người thất vọng nên chưa tiện nói ra vì tự trong thâm tâm, chàng biết rằng sẽ

không bao giờ chàng trở thành một danh ca. Chàng phải sống trong tâm tôi, để mọi người quen biết nghĩ rằng chàng đã thực sự chết rồi.

CHƯƠNG 7

Vì ý định cương quyết của Vương Long chỉ muốn là một nhạc sĩ vô danh trong hậu trường chứ không muốn trở thành một danh ca tên tuổi nên mọi người đều ngạc nhiên tiếc cho tài năng của chàng. Người tiếc nhất ngạc nhiên nhất là Liên Liên, không cầm lòng được, nằng đi tìm gặp Vương Long

- Tại sao anh lại có quyết định đáng tiếc như vậy? Danh vọng tiền bạc đang chờ đợi anh không muốn, lại cam sống một đời nghèo khổ vô danh trong bóng tối?

Vương Long nhìn Liên Liên bằng ánh mắt buồn rầu

- Liên Liên chưa hiểu được hoàn cảnh của tôi đâu. Tôi đã tự nguyện với lòng là suốt đời chỉ sống trong tăm tối.

- Nhưng tại sao anh lại tự nguyện với lòng như vậy?

- Tôi không thể nói được

- Anh không nói nhưng Liên Liên có thể đoán được. Có phải vì tình yêu mà anh không muốn trở thành ca sĩ?

- Tại sao... Tại sao Liên Liên lại đoán như vậy?

- Vì tên anh là Tôn Tử Ái. Em đoán chắc rằng đó không phải là tên thật của anh. Người họ Tôn đã chết vì yêu! Chẳng có cha mẹ nào đặt tên con như thế! Có phải đó là biệt hiệu anh tự đặt lấy phải không?

Vương Long gật đầu

- Liên Liên thông minh lắm, tôi không thể giấu được

Liên Liên cười nhạt

- Chẳng phải một mình em đoán thế mà tất cả mọi người trong đoàn đều nghĩ anh thất vọng vì tình nên mới không muốn trở thành một người nổi danh.

Ngừng một chút như để suy nghĩ, nàng nói tiếp

- Chẳng biết người đàn bà đã làm anh tuyệt vọng đến thế là ai? Và nó có liên quan gì trong việc anh tự huỷ hoại tương lai của anh như thế này?

Nụ cười chua chát trên môi Vương Long

- Đó là một người con gái đã chết trong trái tim tôi. Và nếu như tôi tự vui dập tương lai của mình là vì nàng, để tang cho nàng!

Chàng thở dài, hỏi Liên Liên qua chuyện khác

- Còn Liên Liên, bữa nay đỡ khan cổ chưa?

- Đỡ rồi, tôi nay có thể hát lại, nhưng em buồn quá..

- Tại sao?

Liên Liên không trả lời thẳng câu hỏi của chàng, mà trở lại câu chuyện cũ

- Chắc người con gái đó đã phụ anh? Chắc anh phải tha thiết với cô ta lắm nên mới quyết tâm tự huỷ tương lai như vậy.

- Không, cô ta không phụ tôi, chỉ tại tôi không còn xứng đáng với nàng

- Anh mà không xứng đáng với cô ta sao? Trong đoàn hát ai cũng mến cũng khen anh là một người có tư cách, có tài. có cách gì để làm lại từ đầu không hở?

- Không, chẳng còn cách nào ngoài cách tôi đã lựa chọn và quyết định. Mà thôi, đừng đề cập tới chuyện này nữa. Nếu như thật sự mọi người trong đoàn hát mến tôi thì hãy để cho tôi mãi mãi là một nhạc sĩ đệm vĩ cầm trong hậu trường, bằng không tôi sẽ lại phải ra đi.

Liên Liên thở dài, nàng không ngờ Vương Long lại quyết tâm đến thế

- Thôi được, em sẽ không đề cập tới chuyện này nữa, có điều em muốn nhờ anh, chẳng biết anh có vui lòng giúp em được không?

- Liên Liên muốn nhờ tôi chuyện gì? Nếu như có thể giúp được tôi sẵn sàng giúp.

- Em nghe anh hát và đàn, biết anh giỏi về âm pháp lắm.

Anh có vui lòng làm sư phụ dạy nhạc cho em không?

- Nếu Liên Liên không chê thì tôi sẵn lòng, nhưng tôi không chịu cái chức sư phụ. Liên Liên vừa nói đâu.

Kể từ đó, chàng dạy nhạc dạy hát thêm cho Liên Liên. Chàng lựa những bài ca hợp với giọng hát của nàng để dạy. Tư chất Liên Liên rất kha, nàng lại có giọng ca tốt nên tiến triển trông thấy. Kỹ thuật trình bày của Liên Liên trở nên vững chắc, điêu luyện, nàng không còn thiếu kỹ thuật hát như trước kia. Lý Bân thấy Vương Long không chịu làm ca sĩ, nhưng chịu khó luyện tập cho con gái mình thì cũng hài lòng.

Thế rồi, Liên Liên dần dần nổi tiếng. Giọng hát điêu luyện của nàng được khán thính giả ưa thích. Một vài hãng đĩa đến điều đình thu thanh. Nhờ tên tuổi Liên Liên, đoàn hát Thiên Nga cũng trở nên phát đạt.

Mọi người đều vui mừng hăng hái làm việc. Về phần Vương Long, ngoài giờ đệm nhạc và trao luyện thêm cho Liên Liên, chàng bắt đầu sáng tác nhạc với bút danh Tôn Tử Ái, và những bản nhạc kịch của chàng đem ra trình diễn rất thành công.

Nhờ công việc bận rộn, Vương Long cũng khuây khỏa được một chút tình riêng tư. Nhưng cũng chỉ tạm khuây khỏa để mà sống bề ngoài. Tự trong thâm tâm, chàng vẫn âm thầm đau khổ, nhất là những đêm khuya, cô độc một mình

- Quán Anh, Quán Anh, chẳng bao giờ ta có thể quên được nàng!

20

- Thời gian là một liều thuốc thần diệu, nó sẽ giúp ta quên tất cả những bất hạnh xảy ra cho cuộc đời ta. Nhưng điều quan trọng vẫn là do ý chí của mình. Đã ba năm rồi tôi thấy anh thu mình vào trong cái vỏ riêng tư, cái vỏ mang đầy sầu đau dĩ vãng đó để làm gì? Có ích lợi gì? Mỗi người chúng ta chỉ có một đời sống, chúng ta không có quyền làm hư vì những chuyện bất hạnh đã qua.

Ngừng một chút Lý Bân nói tiếp

- Đã ba năm rồi sống trong đoàn hát, anh đã thấy tình cảm của tôi đối với anh ra sao, tôi coi anh như một người em, một người con trong gia đình, nếu như anh cho phép tôi coi như thế... Mọi người trong đoàn đều áy náy khi thấy anh tự chôn vùi tương lai của mình đằng sau hậu trường. Tôi không biết chuyện tình cảm dĩ vãng của anh ra sao, mà cũng chẳng tò mò muốn biết làm gì, nhưng hãy cho tôi hỏi một câu: anh không thể quên được chuyện cũ đó sao?

Đôi mắt Vương Long nhuốm buồn, chàng nhẹ lắc đầu

- Chẳng bao giờ có thể quên được!

- Tôi không tin như thế. Quên được hay không là do sự quyết tâm của anh. Chỉ tại anh không muốn quên phải không?

Vương Long thành thật gật đầu

- Không nên như thế, phải quên đi và có người cũng muốn giúp cho anh quên!

Hai bàn tay Lý Bân đặt lên vai Vương Long, giọng ông chân thành

- Thật, cũng bắt đắc dĩ tôi mới phải đề cập đến chuyện này. Anh có biết tình cảm của Liên Liên đối với anh ra sao không?

- Tôi biết Liên Liên rất tốt với tôi

- Tôi nghĩ là hơn thế nữa. Nó có cảm tình đặc biệt với anh. Người trong đoàn cũng biết vậy. Chỉ riêng anh vì vết thương trong lòng nên không muốn biết mà thôi. Hoặc giả anh ngại tôi không bằng lòng. Thật ra, nếu như tôi có một người con rể như anh để sau này nối nghiệp lo cho đoàn hát thì không gì bằng, anh nghĩ sao?

Vương Long cúi đầu bối rối, không biết trả lời ra sao để khỏi đụng chạm tới lòng tốt của Lý Bân.

Lý Bân cũng im lặng chờ đợi câu trả lời của chàng. Muối tên đã bật khỏi dây cung, bây giờ chỉ còn chờ đợi xem có trúng mục tiêu hay không. Đó cũng là một điều cùng bắt đắc dĩ đối với Lý Bân.

Đã ba năm qua kể từ ngày biết được tình cảm của con gái dành cho chàng trai đang ngồi trước mặt ông, bằng tất cả sự đam say tuyệt vọng, ông đã cô nén lòng chờ đợi một ngày vui. Nhưng càng chờ đợi, Liên Liên càng tỏ ra say đắm thì Tử Ái càng

hững hờ giả khờ không biết. Điều đó làm Liên Liên tuyệt vọng và chính ông cũng cảm thấy đau lòng. Lúc đầu tuy không nói ra, nhưng ông có hơi bất mãn, nghĩ rằng Tử Ái không thích Liên Liên nên làm mặt khinh thường. Nhưng rồi nhận xét kỹ, ông thấy không phải là như vậy! Tử Ái là một thanh niên trầm lặng, buồn bã ít nói. Cuộc sống của Tử Ái thật là đàng hoàng đứng đắn không thể chê trách điểm nào. Tử Ái lại cũng tỏ ra rất lịch sự, chăm sóc nuông chiều Liên Liên về đủ mọi thứ, chỉ trừ tình yêu là chàng làm ra vẻ mặt lạnh lùng không biết mà thôi! Chính vì thế mà Lý Bân biết rằng Tử Ái có một nỗi buồn riêng tư nào đó, chưa thể quên được.

Nỗi buồn riêng tư đó là nỗi buồn gì? Chắc hẳn là một chuyện tình tuyệt vọng, chuyện tình đó ra sao? Lý Bân không cần biết, nhưng ông nghĩ tới một giải pháp làm cho Tử Ái quên đi chuyện cũ.

Thấy chàng chuyên tâm dạy nhạc cho Liên Liên, lại hằng say sáng tác nhạc kịch, ông rất mừng, hy vọng sự gần gũi của hai người, sự duyên dáng trẻ đẹp của con gái sẽ làm cho chàng siêu lòng, thấy nhớ mãi về một chuyện tình đã qua là một điều vô lý. Rồi, sự hằng say làm việc cũng sẽ là một lý do, giúp cho những người hay sống về nội tâm bớt đi phần nghĩ ngợi. Nhưng điều mừng đó của Lý Bân mỗi ngày một thêm lụn tắt, khi nhận ra con gái của ông mỗi ngày một buồn bã thêm, gầy ốm thêm trong khi chàng trai đang ngồi trước mặt ông vẫn đứng đưng trước mỗi tình tha thiết.

Cùng chẳng đã, ông phải nói ra những câu vừa rồi để dò ý chàng trai. Nhưng chàng trai vẫn ngồi cúi đầu, buồn bã chưa chịu trả lời. Nóng ruột, Lý Bân không giữ được sự im lặng

- Anh nghĩ sao về câu tôi vừa hỏi anh? Hình như anh cho là khó trả lời?

Vương Long ngược nhìn Lý Bân, đôi mắt chàng thật buồn và tỏ dấu biết ơn

- Tôi biết , ông và Liên Liên tốt với tôi quá! Nhưng...Tôi không biết phải nói sao đây, để cho nó đúng với ý nghĩ lo âu trong lòng tôi.

Chàng ngập ngừng một chút rồi nói tiếp

- Không phải là tôi vô tình không biết tới những tình cảm của Liên Liên, Và từ ba năm nay tôi đã lo sợ tới phút nhìn thẳng vào sự thật này. Rất may, giờ phút này tôi lại đối diện với ông chứ không phải là Liên Liên. Nên tôi dễ nói thực tâm lòng tôi hơn. Chẳng ngừng một chút như để sắp xếp những ý nghĩ trong việc giải bay

- Đối với ông và Liên Liên, tôi luôn luôn có một cảm tình sâu đậm, một cảm tình mang thêm cả sự biết ơn. Ông đã cho tôi một việc làm để sống. Còn Liên Liên đã dành cho tôi một cảm tình đặc biệt. Nhưng lòng tôi đã trót gửi cho một người, lòng tôi đã chết rồi thì đúng hơn. Nên tôi đã cảm thấy bị ray rức lo âu khổ sở vì không biết lấy gì để đền bù lại lòng tốt của Liên Liên.

Lý Bân mỉm cười

- Cậu vừa nói rằng tâm lòng của cậu đã gửi cho một người, phải chăng cậu có ý nói tới tình yêu?

- Vâng, tình yêu!

- Người đó đã phụ cậu, hay vì một lý do gì mà chuyện tình của hai người không được trọn vẹn?

- Tại vì tôi đã lỗi lầm

- Có hy vọng gì hàn gắn lại được không?

- Không. Đối với người đó tôi là người đã chết. Tôi đã viết thư tuyệt mạng cho nàng, và bây giờ nàng yên chí tôi chẳng còn ở thế gian này nữa

- Vì thế mà cậu đã bỏ tên cũ, lấy cái tên mới đầy lãng mạng đáng cay?

- Vâng. Giấy tờ cũ tôi đã đốt hết cả

- Như vậy có nghĩa là con người cũ của cậu cũng đã chết rồi.

Tại sao cậu không chấp nhận sống với con người mới?

- Tôi muốn cũng không thể được! không thể quên được nàng!

Lý Bân nhìn thẳng vào mắt Vương Long

- Nay, người bạn trẻ của tôi ơi, muốn thì phải được chứ!

Tôi không ép cậu, cậu thử nghĩ xem, Liên Liên nó đối với cậu rất tha thiết, nó lại không phải là một thiếu nữ tệ, vậy cậu thử đối với nó tốt hơn một chút nữa, lưu tâm với nó hơn xem có thể thay

đôi được gì không. Tôi thật tâm mến cậu chứ không phải vì hạnh phúc của riêng con gái tôi.

Vương Long cảm động gật đầu

- Tôi sẽ cố gắng. Để cho Liên Liên buồn, chính tôi là người khổ tâm hơn.

Lý Bân nhún nạy

- Dù sao Liên Liên nó cũng mới mười tám tuổi. Nếu nó thật yêu cậu.

21

Chỉ mới có năm năm mà Đài Bắc đã có quá nhiều thay đổi. Nhà cửa mọc cao ngất, chen chúc. Nhiều con đường xưa kia còn là đất, nay đã được trải nhựa, sạch sẽ rộng thênh thang.

- Cảnh vật thì như thế còn lòng người thì sao? Chắc chắn cũng đã có nhiều thay đổi!

Vương Long thở dài nghĩ đến Trương Tú, Quán Anh. Chắc là Trương Tú đã về Nam, không còn ở Đài Bắc nữa. Hai người chắc cũng đã lấy nhau. Tự nhiên chàng thấy nhớ Trương Tú, Quán Anh vô cùng. Đã nhiều hôm chàng nghĩ tới hình ảnh của hai người. Cả hai đối với chàng đã mất hẳn mà như lúc nào cũng hiện diện trong lòng chàng. Mất là vì chàng tự nguyện là kẻ đã chết, không bao giờ còn có thể gặp lại nữa. Còn là vì ngoài hai người, chàng còn ai đâu mà thương nhớ, yêu thương?

Quán Anh thì là một người yêu cao cả, còn Trương Tú là một người bạn quân tử, chân tình. Hai người đó mà kết hợp lại với nhau, nhất định là hạnh phúc tuyệt vời!

- Nghĩ gì mà thờ người ra thế?

Vương Long giật mình, trở về với thực tại. Liên Liên đã vào phòng chàng tự lúc nào.

- Ô, Liên Liên, cô bước nhẹ như con mèo!

- Không phải anh lo suy nghĩ, hồn để tận đâu chứ không phải ở trong căn phòng này?

Chàng không trả lời câu hỏi của Liên Liên, mà nghiêng đầu ngắm nàng, rồi trầm trồ khen ngợi

- Liên Liên càng ngày càng đẹp. Mà em định đi phố hay sao mà diện quá vậy?

- Tính bắt anh làm hướng dẫn viên đây! Anh đã ở Đài Bắc, anh phải dẫn em đi phố chứ.

- Anh chỉ ở có mấy tháng, suốt ngày lại ru rú trong lớp với trong phòng, chẳng đi đâu nên cũng không biết gì nhiều

- Dù sao, anh vẫn phải biết Đài Bắc hơn em. Đoàn hát của mình ghé đây ba lần, nhưng cả ba lần trước, em còn nhỏ chưa biết đi chơi, lần này là lần thứ tư nhất định phải đi hết tất cả đường phố cho biết Đài Bắc ra sao!

- Như vậy em nhờ một người khác dẫn đi tốt hơn. Bởi vì anh mà làm hướng dẫn viên cho em chính anh sẽ là kẻ bị lạc trước.

- Chẳng ai chịu dẫn em đi cả, mọi người đều bận việc, chỉ còn có anh thôi.

- Thật tình em thích đi coi các phố lắm à?

- Bộ anh nghĩ em nói dối sao?

- Vậy thì mình đi. Em chờ anh thay đồ một chút.

Vương Long vào phía trong, vừa sửa soạn vừa nghĩ ngợi

- Trong thời gian ở đây, mình định không ra khỏi cửa, dù biết là hiện tại, chẳng có người thân nào ở đây, nhưng biết đâu, lại chẳng có người trong thị trấn lên đây? Lỡ họ nhận ra mình còn sống, họ sẽ nghĩ gì? Lỡ ra câu chuyện lại đến cả tai Trương Tú.

Nghĩ tới hậu quả có thể xảy ra, nếu như có người quen biết nhận ra, chàng lo sợ không muốn đi chút nào. Nhưng từ hai năm trước, chàng đã hứa với Lý Bân sẽ cố gắng đối xử thật tốt với Liên Liên, những gì chàng xét ra có thể làm được, chàng sẽ không từ chối. Chàng phải đưa nàng đi chơi và cố gắng đề phòng để chẳng ai có thể nhận biết.

Thay quần áo xong, Vương Long đeo vào một cặp kính mát, chàng còn cẩn thận đội thêm chiếc nón trên đầu rồi mới đi ra.

Liên Liên reo lên

- Trông anh giống như một điệp viên hào hoa phong nhã! Có điều hôm nay trời mát lắm, cần gì đeo kính mát.

- Anh đeo kính mát vì em chứ không phải vì trời nắng

- Tại sao?

- Vì em quá đẹp, ra ngoài chắc chắn sẽ có nhiều người nhìn lắm. Tính anh lại hay mắc cỡ đeo kính mát để nhờ có bối rối, cũng chẳng ai biết được.

- Chứ không phải em xấu, anh sợ mắc cỡ đi với một cô gái xấu à?

Cả hai cùng cười vui vẻ, sánh vai bước ra khỏi khách sạn.

Quả thật trời hôm nay mát lắm. Cả cái nón lẫn kính mát của Vương Long đều thừa. Nhưng chàng vẫn không chịu bỏ ra. Liên Liên nhận xét

- Trông anh khác hẳn với mọi người! Anh lúc nào cũng khác lạ.

- Anh khác ở chỗ nào?

- Ở hết cả mọi thứ, chính vì thế mà em mới phục anh

Hai người vui vẻ đi bên nhau, qua vài dãy phố thì đến trước cửa trường đại học, chàng đứng lại bui ngùi chỉ cho Liên Liên

- Đây là ngôi trường cũ của anh

Liên Liên phấn khởi?

- Như vậy là anh đã có bằng cấp đại học

Vương Long lắc đầu

- Người ta phải học từ ba đến năm năm mới tốt nghiệp, còn anh chỉ học có vài tháng.

- Tại sao như vậy?

- Vì anh gặp chuyện buồn bỏ trường mà đi.

Liên Liên bất chợt có dáng nghĩ ngợi

- Chuyện buồn đó là chuyện tình đã làm khổ anh mấy năm nay, phải không?

- Đúng vậy!

Liên Liên cố nén tiếng thở dài, nàng nắm lấy tay Vương Long

- Minh đi, anh! Em ghét cái ngôi trường này quá.

Tuy đang buồn, chàng cũng phải bật cười

- Em lầm rồi, chuyện tình cũ của anh xảy ra ở mãi miền nam. Đây chỉ là ngôi trường cũ đúng vào thời gian anh đang theo học. Nó vô tội.

- Nhưng nó vẫn gợi nhớ lại những kỷ niệm cũ. Em ghét nó, ghét luôn cả Đài Bắc này! Em hết muốn đi dạo rồi, mình về nghe anh?

- Phải đó. Về khách sạn anh sẽ dạy cho em một bài hát mà dân ở Đài Bắc ai cũng thích cũng biết. Nếu như buổi tối đầu tiên em ra trình diễn bài ca đó chắc chắn sẽ thu được cảm tình đặc biệt của khán giả

Liên Liên không trả lời, hai người đi dạo theo đường cũ trở về khách sạn. Vương Long lấy vĩ cầm ra kéo bản nhạc mà chàng đã nói để dạy Liên Liên. Nàng im lặng ngồi nghe, nhưng tâm trí của nàng như không chú ý vào việc học ca. Bất chợt Liên Liên hỏi

- Anh không thể quên được chuyện cũ à?

Bị hỏi bất ngờ Vương Long bối rối

- Thôi đừng hỏi đến chuyện đó nữa, hãy chú tâm vào bản nhạc mà anh đang dạy cho em.

- Em không thích học ca. Em thích anh kể chuyện cũ cho em nghe.

- Khổ lắm, chuyện cũ của anh không có gì đáng để kể cho em nghe ca?

- Nhưng anh luôn luôn nhớ tới nó!

Giọng Vương Long bỗng dịu dàng, như để an ủi Liên Liên

- Rồi anh sẽ quên. Chỉ cần em giúp anh, đừng để anh có dịp nghĩ lại chuyện cũ như bắt anh kể lại cho em nghe.

Liên Liên bỗng xúc động ôm lấy mặt khổ sở

- Em còn có thể giúp anh gì hơn được nữa? Năm năm qua em đã yêu anh bằng một tình yêu nhiệt thành, trọn vẹn. Em sẵn sàng mang lại nguồn an ủi, hạnh phúc gia đình cho anh bớt cô đơn. Vậy mà, anh có thềm để ý tới đâu! Anh đối với em thật tốt, nhưng chỉ là lòng tốt của sự thương hại!

Liên Liên oà lên khóc nức nở, Vương Long bối rối đặt tay lên bờ vai nàng

- Liên Liên, em đừng bi lụy khiến anh đau lòng. Anh thật có tội với em.

Liên Liên bỗng xoay người, hai tay ôm choàng ngang lưng Vương Long, nàng úp mặt vào bụng chàng, hai vai nàng rung lên vì xúc động. Chàng đứng im. Một cảm giác ấm nóng do hơi thở, nước mắt của nàng truyền qua da thịt chàng. Toàn thân chàng tê rần, xúc động. Một sự xúc động vừa đau đớn, khổ tâm vừa thích thú đến mê mẩn tê dại. Đây là lần thứ nhất của cuộc đời chàng, đụng chạm, gần gũi nhất với một người con gái. Hai bàn tay chàng vuốt nhẹ lên mái tóc, cần cổ nàng. Rồi, hai bàn tay đó lần ra phía trước, ôm hai bên má nàng từ từ nâng mặt nàng lên. Nàng nhìn chàng bằng ánh mắt thiết tha chờ đợi. Hai dòng nước mắt lăn dài. Chàng cúi xuống hôn nhẹ lên hai dòng nước mắt của nàng. Chiếc hôn đầu tiên của cuộc đời chàng trao cho một người con gái, là hôn trên nước mắt.

- Anh có lỗi với em quá, Liên Liên ơi!

Chàng buông nàng ra, nhưng nàng vẫn ôm cứng ngang lưng chàng. Nàng đã quá xúc động vì nụ hôn chàng vừa trao cho nàng. Một nụ hôn mà nàng chờ đợi từ năm năm qua. Một sự tiến triển? bất ngờ đem lại cho nàng tràn đầy hạnh phúc.

- Đừng bỏ em nhé, anh Tử Ái!

Đôi mắt Vương Long tràn ngập xót thương

- Anh đáng gì đâu mà em thương anh như thế?

- Anh là tất cả nghĩa sống của em

- Nhưng anh đã mang lại cho em sự buồn phiền đau khổ

- Em chờ đợi được, em chịu đựng được! Chỉ cần anh chấp nhận tình yêu của em

- Nhưng anh không xứng đáng, không xứng đáng một chút nào cả

Để trả lời cho câu nói chàng, vòng tay nàng ôm chặt ngang lưng chàng hơn. Nàng ép sát má vào bụng chàng, đôi mắt nàng nhắm lại như hài lòng hưởng thụ hạnh phúc mà nàng ôm trong vòng tay. Căn phòng trở nên im lặng, kéo dài. Vương Long đã lấy lại sự bình tĩnh, chàng nhẹ gỡ tay Liên Liên

- Nào, để anh dạy em bài ca mà dân ở đây ưa thích.

Liên Liên vâng lời, nàng cũng đã bớt đi phần nào sự bi cảm. Chiếc hôn nhẹ nhàng của chàng đã xóa mờ đi hết cả những đắng cay chờ đợi trong lòng nàng bấy lâu nay. Một tia hy vọng le lói trong tim người thiếu nữ vừa tròn hai mươi tuổi.

Vương Long cầm lấy cây vĩ cầm dạo nhạc và bắt đầu cất tiếng hát trong khi Liên Liên nhắm theo. Hai người đang say sưa tập dượt thì Lý Bân đẩy cửa bước vào

- Mọi chuyện đều tốt đẹp cả, chúng ta sẽ ở lại đây ba tháng, chia làm ba nơi trình diễn, một tháng rưỡi ở Đài Bắc, một tháng ở Đài Trung và nửa tháng ở Đài Nam, Sau đó sẽ đi qua Tân Gia Ba.

Nghe nhắc tới Đài Nam, tự nhiên Vương Long cảm thấy hồi hộp, càng về gần quê hương, lòng lo lắng và vui thích càng tăng, đó là một tình cảm mâu thuẫn trong lòng chàng.

Liên Liên nắm lấy tay cha, mắt nàng long lanh hạnh phúc. Nàng đã quên hết cả những đau khổ đợi chờ. Giờ đây là niềm hân hoan, nàng nói

- Anh Tử Ái đang dạy cho con một bài hát mà dân Đài Bắc ưa thích. Con hy vọng là tối nay có thể trình diễn được rồi.

- Tốt lắm

Lý Bân nhìn con gái rồi nhìn qua Vương Long

- Mà hình như vừa xảy ra một chuyện gì phải không? Giác quan thứ sáu báo cho tôi biết như vậy.

Liên Liên mỉm cười

- Không có chuyện gì đâu cha. Không khí mát mẻ ở Đài Bắc làm cho chúng con vui.

Vô tình hay cố ý Liên Liên đã dùng tới chữ "chúng con" để ám chỉ luôn cả Vương Long

-Ồ, mùa này ở đây thật dễ chịu. Thôi, hai người tập dượt tiếp đi. Tôi phải xuống rạp coi xem đã dựng bảng quảng cáo xong chưa.

Lý Bân bỏ ra ngoài. Vương Long và Liên Liên nhìn nhau. Ánh mắt của nàng tràn đầy hạnh phúc làm Vương Long lo sợ, chàng biết nụ hôn vừa qua đã làm biến đổi tâm tư u sầu của nàng. Nhưng còn chàng? Vương Long khó tìm được câu trả lời cho chính

xác. Thoáng phút, chàng nhớ tới Quán Anh. Nhớ tới mối tình tay ba đã làm chàng trở thành con người đê tiện, hèn hạ và đau khổ.

Nhưng chen lẫn với những cảm giác mênh mang buồn thảm đó, là sự rung cảm ấm áp của nụ hôn, của sự đụng chạm với Liên Liên vừa qua. Chàng không hiểu sự xúc cảm đó là do tâm tính chàng bắt đầu thay đổi hay do sự đụng chạm lần đầu với người khác phái gây ra?

Để tránh sự bối rối , Vương Long vội cầm lại cây vĩ cầm

- Bây giờ em hát lại một lần nữa xem có vững nhịp chưa
Tiếng đàn lại trôi lên réo rắt, hòa hợp với tiếng ca ngọt ngào thánh thót của Liên Liên.

CHƯƠNG 8

Suốt đêm Vương Long không ngủ được, đầu óc chàng đầy áp những suy tư, những cảm nghĩ dằn vặt trong tâm.

Khi bỏ ra đi, chàng đã tự coi cuộc đời chàng không còn nữa. Chàng sẽ suốt đời sống trong âm thầm tưởng nhớ tới Quán Anh. Vậy mà giờ đây lòng chàng đang bồi rối vì Liên Liên

- Lòng ta đã bắt đầu thay đổi rồi chăng?

Vương Long nhủ thầm trong lòng. Nếu như có thể thay đổi được để làm lại cuộc đời như Lý Bân đã từng khuyên thì sung sướng biết bao nhiêu.

Nhưng chàng biết tự trong sâu thẳm của tâm hồn chẳng làm sao thay đổi được. Hình ảnh Quán Anh vẫn rục rở trong chàng. Chàng sẽ nhớ nàng suốt đời không thể nào quên.

Nhưng sao ta lại hôn Liên Liên, để lòng nàng hy vọng? Đã từ lâu ta biết nàng yêu ta, nên cố đối xử tốt lại với nàng. Nhưng chính Liên Liên cũng tự biết, tình cảm đó của ta không phải là tình yêu. Nàng biết tình yêu của nàng không lối thoát, nàng chờ đợi, kiên nhẫn chờ đợi. Thế mà ta lại làm cho nàng lầm tưởng giờ phút mà nàng chờ đợi đã tới. Chàng thở dài nhìn qua khung cửa sổ đầy sao. Những ngôi sao mờ nhạt như đắm chìm vào màn đêm đen lạnh. Sao nào là sao số mạng của chàng? Rồi cuộc đời chàng sẽ ra sao?

Vương Long cười thầm, mĩa mai trong trí

- Cả bầu trời đầy sao đó, đâu có sao nào là sao của ta! Vì sao số mạng của ta đã rụng rồi, rụng từ đêm ta viết lá thư cho Quán Anh. Đời ta đã chết, vậy mà có kẻ lại yêu ta.

Chưa lúc nào bằng lúc này chàng thấy tội nghiệp cho Liên Liên. Chàng muốn từ chối tình yêu của nàng một cách dứt khoát, nhưng lại sợ nàng buồn. Nhưng nếu lững lờ im lặng thì thế nào cũng tiến tới tình trạng gay gắt hơn. Chàng có can đảm? lừa dối Liên Liên suốt đời không? Ôi, nếu chàng có thể quên được Quán Anh, có thể yêu Liên Liên thì mọi việc được giải quyết thật dễ dàng.

- Có lẽ mình phải rời đoàn hát Thiên Nga này, để cắt đứt với Liên Liên. Nàng còn trẻ cuộc sống sẽ giúp nàng quên mình. Cứ mãi mê suy nghĩ như thế mà trời đã sáng. Trời lát phát mưa như cái buổi sáng hôm nào chàng bỏ Đài Bắc qua Hương Cảng. Có tiếng gõ cửa rồi Liên Liên xuất hiện

- Anh, dậy đi. Cha em đang chờ anh cùng đi ăn sáng.

Chàng uể oải vào buồng tắm. Một đêm thức trắng chàng có cảm tưởng như mình đã nhuộm đau.

Mà chàng đã bị đau thật! Sau khi ăn sáng với cha con Lý Bân, trở về khách sạn tự nhiên chàng bị choáng váng, mắt mờ đi ngất xỉu, giống như trước kia, chàng đã bị một lần.

Trong lúc chàng ngất đi, có Liên Liên ở bên. Nàng sợ hãi gọi Lý Bân rồi rít

- Cha ơi! Anh Tử Ái làm sao thế này?

Mọi người chạy vào, Lý Bân vội giục Trúc Can một nhân viên trong đoàn hát

- Xuống hỏi ông quản lý khách sạn xem có thể đi gọi bác sĩ ở đâu?

Trúc Can chạy bay ra phía cửa trong khi Lý Bân khiêng Vương Long lên giường. Liên Liên khóc thút thít

- Anh có sao không ba?

Lý Bân chưa kịp trả lời thì Vương Long tỉnh lại. Nhìn thấy mọi người xúm xít chung quanh, thấy mắt Liên Liên còn ngấn lệ chàng cảm động thều thào

- Tôi không sao đâu. Chỉ nằm nghỉ một chút là khỏe lại. Tưởng như lần ngất đi kỳ trước, chàng chống tay định ngồi dậy, nhưng toàn thân rã rời, hơi sức như mất hết.

Lý Bân đặt tay lên trán chàng

- Cứ nằm im, bác sĩ đến ngay bây giờ.

Một lúc sau bác sĩ đến. Sau khi chẩn mạch, chích thuốc, ông ta bảo Lý Bân

- Nên gửi ông này vào bệnh viện. Bệnh tình không đến nỗi nguy hiểm, nhưng ông ta cần tĩnh dưỡng ít nhất là một tháng mới có thể hồi phục lại được.

Liên Liên hỏi

- Thưa bác sĩ, anh bị bệnh gì vậy?

- Đau tim!! Và bây giờ đang trúng cảm

- Xin bác sĩ cho chúng tôi biết nên đưa vào bệnh viện nào?

- Hồng Châu! Ở đó không lớn nhưng đầy đủ dụng cụ chữa trị bệnh tim

Thấy mình bị đau đến phải vào bệnh viện, Vương Long rất đau buồn không biết tính sao. Trong khi người bác sĩ đang viết giấy giới thiệu thì Trúc Can đi kêu một chiếc xe kéo. Hai người phải dìu Vương Long ra xe vì chàng đi không nổi.

Trước tình trạng như thế Vương Long vừa khổ tâm, vừa thắc mắc. Chàng không thể nào ngờ được là chỉ trước đó mấy phút chàng còn đi đứng bình thường. Vậy mà giờ đây người chàng rã rời, nhấc tay lên cũng không được.

Lý Bân và Liên Liên cùng đến bệnh viện với chàng. Sau khi mọi thủ tục giấy tờ xong xuôi Lý Bân ra về còn Liên Liên ở lại chăm sóc cho chàng. Và những ngày kế tiếp nàng bỏ ăn bỏ ngủ chăm sóc chàng như một người vợ hiền chăm sóc cho người chồng yêu quý. Chân tình khiến chàng vừa cảm động, vừa ái ngại. Một hôm Vương Long nắm lấy tay nàng nói

- Liên Liên, em tốt với anh quá. Nếu lần đau này mà không có em và ba em anh không biết sẽ ra sao. Anh không biết lấy gì để trả ơn em.

Nàng nắm chặt lấy tay chàng, run run nói

- Anh đừng nói chuyện ơn nghĩa. Ba và em coi anh như người nhà, anh không biết sao?

- Anh biết!!

Bàn tay chàng bóp chặt. Trong một lúc xúc động, tình cảm chan hòa, chàng muốn đền ơn nàng bằng cả cuộc đời còn lại của chàng

- Anh định sau này nếu như sức khỏe bình phục lại như cũ, anh sẽ thưa với ba xin em làm vợ, em có bằng lòng không?

- Anh !

Liên Liên nghẹn lời, hai giọt nước mắt sung sướng trào ra. Đã bao năm rồi nàng chờ câu hỏi đó. Thượng đế đã ban cho nàng hạnh phúc

- Sao em có bằng lòng không?

Liên Liên nhè nhẹ gật đầu. Niềm hân hoan trong lòng nàng quá lớn đến không thể nói ra. Vương Long thở dài thoải mái, đôi mắt chàng nhắm lại như bằng lòng phản ứng của nàng

- Anh ngốc quá, đã bỏ phí không biết bao nhiêu thì giờ. Từ nay, anh sẽ biết rõ hơn anh phải làm gì...

23

Khi Vương Long ra khỏi bệnh viện thì đoàn hát đã đi Đài Nam. Chàng phải nằm dưỡng bệnh lâu hơn cả sự dự liệu của bác sĩ, đúng hai tháng.

Sức khỏe chàng đã bình phục gần như cũ. Đáng lẽ ra theo lời khuyên của bác sĩ chàng nên nghỉ ngơi thêm ít ngày nữa thì tốt hơn. Nhưng vì nhiều lý do khiến chàng cương quyết xuất viện. Lý do thứ nhất là chàng muốn trở lại quê hương miền Nam của chàng trước khi thành hôn với Liên Liên. Chàng muốn nhìn lại hình ảnh của Quán Anh. Muốn chính mắt trông thấy nàng hạnh phúc. Như vậy chàng mới có thể quyết định được đời mình. Nếu không chàng sẽ làm cho Liên Liên đau khổ. Nàng là một người con gái tốt, nàng đáng được hưởng tất cả hạnh phúc mà chàng mang lại.

Buổi sáng đáp xe lửa về Nam, chàng không khỏi bồi hồi xúc động. Thời gian trôi qua thật mau, mới ngày nào đây cũng ơ? ga xe lửa này, chàng còn là một sinh viên tràn đầy tin tưởng vào tương lai. Còn rộn ràng với những ước mơ yêu đương. Vậy mà đã năm năm với biết bao thay đổi.

Khi chàng đến Đài Nam, thì đoàn hát đã trình diễn ở đó được hai ngày. Gặp lại chàng, mọi người đều mừng rỡ chào hỏi. Riêng Lý Bân thì hơi ngạc nhiên

- Liên Liên nó đang sửa soạn để ngày mai trở lên Đài Bắc thăm cậu. Nó nói cậu còn phải nằm trong bệnh viện cả tháng nữa mà?

- Sức khỏe của tôi đã khá rồi, chỉ còn phải nghỉ ngơi ít ngày nữa. Nằm ở bệnh viện vừa buồn vừa tốn kém, tôi lại nhớ mấy anh em trong đoàn, nên về đây nghỉ ngơi tốt hơn.

- Tùy cậu, nhưng cậu nên nhớ rằng sức khỏe là cần nhất. Tôi sẽ không cho cậu làm việc ngay đâu. Cậu phải nghỉ ngơi một thời gian nữa cho khỏe hẳn.

Chàng nhìn quanh hỏi

- Còn Liên Liên đâu?

- Nó xuống phố mua quà để sáng sớm mai đi thăm cậu. Chắc cũng sắp về.

Trúc Can xen lời

- Liên Liên định lên Đài Bắc ở lại luôn chờ đoàn hát trình diễn xong ở đây thì cùng đi Tân Gia Ba luôn. Chúng ta chỉ còn ở lại đây ba ngày nữa thôi.

- Tại sao lại chỉ còn ở lại ba ngày? Tôi nhớ bác Lý Bân nói sẽ ở lại Đài Nam hai tuần mà?

Lý Bân gật đầu

- Đúng thế! Nhưng tôi vừa nhận được điện tín từ Tân Gia Ba, họ yêu cầu mình qua trước một tuần

- Càng hay!!!

Chàng nói như nói một mình, nghĩ đến cái hại có thể xảy ra nếu chàng ở lại miền Nam quá lâu.

Vừa lúc đó Liên Liên trở về, nàng ôm đầy quà mới mua

- Liên Liên

- Anh!!

Hai người mừng rỡ nắm chặt lấy tay nhau trong ánh mắt hài lòng của mọi người

- Em cứ tưởng anh còn nằm trong bệnh viện

- Đúng ra thì như vậy. Nhưng anh nhớ mọi người chịu không nổi.

Liên Liên chớp mắt cảm động. Trong sự lạc quan sung sướng, nàng nghĩ chàng nói câu đó là để cho riêng nàng.

- Mọi người cũng nhớ anh. Anh về, ai cũng mừng

Trúc Can phá lên cười

- Nhưng kẻ mừng nhất là Liên Liên

Liên Liên lườm Trúc Can nhưng hần vẫn tỉnh bơ nói tiếp

- Tử Ái về đây, chính ra không phải vì nhớ anh em, mà vì nhớ Liên Liên.

Mọi người cùng cười vui vẻ. Lý Bân lên tiếng

- Mình phải mở tiệc đãi Tử Ái bình phục lại chứ. Mọi người xuống quán tôi đãi một chiều.

Buổi tối hôm đó, trong lúc mọi người lo trình diễn, Vương Long ở lại khách sạn một mình. Chàng quyết định ngày mai sẽ trở về quê thực hiện ý định của mình.

Vương Long mặc áo, thả bộ xuống phố. Trời đổ mưa lất phất nhẹ hột. Gió khuya như quện lấy hơi sương làm lạnh không gian. Nhưng cái lạnh của cảnh sắc bên ngoài không bằng cái lạnh trong lòng chàng.

Trên neo đời mịt mù thăm thẳm, chàng thấy mình bơ vơ, cô đơn quá. Một chút hương tình ấm áp của Liên Liên không đủ sưởi ấm lòng chàng!

- Dù sao ta cũng quyết tiến tới hôn nhân với Liên Liên

Gần tới giờ văn hát, chàng trở về rạp đón Liên Liên. Hai người thả bộ tay trong tay yên lặng đi bên nhau. Một lúc sau, chàng lên tiếng

- Sáng mai anh về quê một ngày

Nàng ngạc nhiên

- Anh còn đau mà đã đi sao?

- Anh phải về để giải quyết một chuyện, sau đó mới có thể nói tới việc hôn nhân của chúng ta. Anh đang cố gắng để cuộc sống sau này của mình được sung sướng.

Bàn tay Liên Liên bóp chặt những ngón tay chàng. Nàng đi như dựa vào người chàng

- Em chỉ biết yêu anh, được sống gần anh là em hạnh phúc rồi. Còn chuyện dĩ vãng của anh em hứa sẽ không bao giờ hỏi tới.

- Có hỏi cũng chẳng ích lợi gì. Phần anh, anh sẽ cố quên chuyện cũ để sống trọn vẹn cho em. Ngày mai anh về quê không ngoài mục đích đó.

Hai người im lặng bước đi. Mưa vẫn nhẹ hột lất phát buồn. Một thứ buồn dịu dịu, phản phát, chen lẫn sự êm đềm hạnh phúc. Liên Liên thở dài

- Gần về tới khách sạn rồi, sao em thấy con đường ngắn quá!

- Thật ra con đường cũng chỉ có bấy nhiêu.

- Vâng, chẳng qua chỉ là ảo tưởng, có cái gì thật đâu.

- Em nói như một triết nhân. Từ trước tới nay, anh tưởng là không bao giờ em có thể nói một câu như thế

- Tại sao?

- Vì em còn quá trẻ, cuộc đời em lại có nhiều danh vọng

- Nhưng tâm hồn em thì lại đã già rồi!!

Nàng ngừng lại, quay sang nhìn chàng

- Nhưng bây giờ nó đã trẻ lại, câu nói vừa qua là kết quả của mấy năm thất vọng suy tư.

Hai người đứng im lặng, lặng lẽ nhìn nhau. Nàng ngược mặt, môi run run chờ đợi. Một thoáng thật nhanh, chàng nghĩ phải hôn nàng. Nhưng chàng chỉ lắc đầu, đưa hai tay vuốt nhẹ đôi má nàng

- Mình vào trong đi. Sáng mai anh đi sớm, có lẽ em chưa thức giấc, chiều mai anh sẽ về.

Ánh mắt nàng nhìn chàng đắm đuối

- Anh đi bình an. Luôn nhớ tới em nhé.

- Dĩ nhiên rồi. Bây giờ em là tất cả hy vọng của anh

Chàng đưa nàng tới tận cửa phòng. Rồi trở về sắp xếp những thứ cần thiết cho chuyến đi sáng hôm sau.

24

Con tàu rúc một hồi còi dài, từ từ dừng lại sân ga nhỏ của quê chàng. Vương Long bước xuống, tâm hồn chàng không khỏi xúc động. Từ Đài Nam về quê chàng chỉ mất có một tiếng đồng hồ.

Trời còn mờ hơi sương, lạnh lạnh như buổi sớm năm năm trước, chàng cùng Trương Tú rời quê lên Đài Bắc đi học. Chàng đưa mắt nhìn quanh, cảnh vật không có gì thay đổi. Chàng rời sân ga đi theo con đường nhỏ về quận. Chàng vào một quán ăn, vừa ăn vừa sắp đặt chương trình cho buổi sáng hôm nay.

Từ sáng trước khi rời khách sạn, chàng đã sửa soạn kỹ cho chuyến đi này. Chàng biết mình phải làm gì để gặp lại những người quen biết mà họ không thể nhận ra chàng.

Qua mấy năm đi theo đoàn hát, chàng đã biết được kỹ thuật hóa trang. Chàng sẽ biến thành một lão già rách rưới đi hát dạo với cây vĩ cầm.

Ăn uống xong, chàng từ từ đi về phía xưởng mộc, ngôi nhà cũ của chú thím chàng. Chàng dừng lại ở cổng, bắt đầu kéo một bản nhạc. Những người trong xưởng dừng tay đồ xô ra nhìn. Chàng bắt đầu cất tiếng hát.

Chỉ mới hát vài câu, chàng đã nhìn thấy chú thím từ trong nhà bước ra. Cả hai trông đều khỏe mạnh, điều đó khiến chàng được yên tâm.

Chú chàng rẽ đám đông tiến vào chính giữa. Ông đứng đối diện ngay trước mặt chàng chăm chú nhìn. Không biết kỹ thuật hóa trang của chàng có sơ hở gì không? Có lấy lại bình tĩnh, chàng tiếp tục hát. Theo đúng hành động của một người hát dạo, dứt bản nhạc chàng ngửa nón đi vòng quanh. Vài đồng tiền vút vào nón chàng. Tới trước mặt chú, chàng ngừng lại chờ đợi. Chú chàng từ từ lần túi móc ra một đồng tiền bỏ vào nón rồi quay người trở vào trong.

Chàng đứng lặng nhìn theo. Mắt rưng rưng mờ lệ, kèm hăm tiếng kêu trong lòng chàng nhặt những đồng tiền cho vào túi. Thế là xong một phần công việc. Chú thím và những người hàng xóm không ai nhận ra chàng. Vương Long yên tâm đi về phía nhà của Quán Anh.

Tới trước cửa biệt thự, chàng dừng lại đứng dựa mình vào gốc cây bạch dương năm nào chia tay cùng Quán Anh. Chàng còn nhớ rõ từng cử chỉ, từng điệu bộ, từng lời nói, ánh mắt nàng hôm đó. Bây giờ trở lại, cũng dưới gốc cây này, chàng vẫn là một kẻ cô độc, còn nàng chắc là hạnh phúc tràn đầy. Đặt vĩ cầm lên vai, chàng bắt đầu hát bài ca kỷ niệm "Bản tình ca muôn thử". Tiếng

hát của chàng nương theo dòng nhạc, trầm ấm ngọt ngào mà buồn thảm. Những người đi đường dừng lại, những người chung quanh đổ ra nghe, nhưng cửa nhà nàng vẫn đóng kín im lìm. Trong ngạc nhiên và thất vọng chàng vẫn tiếp tục kéo đàn và hát.

Bỗng nhiên, cửa sổ trên lầu bật mở, rồi bóng một thiếu nữ hiện ra, đúng là Quán Anh. Trái tim chàng muốn ngừng đập, giọng chàng như tắc nghẽn..chàng cố giữ vững tay đàn cho giọng hát khỏi bị lạc đi. Từ trên lầu cao, nàng nghiêng hẳn người ra ngoài cửa sổ, chăm chú nhìn xuống đường. Một bàn tay từ trong thò ra đặt lên vai nàng. Rồi Trương Tú cũng xuất hiện. Hai người như trao đổi với nhau vài câu ngắn. Cả hai cùng biến mất trong khung cửa sổ.

Được nhìn hình ảnh hạnh phúc của họ như vậy đối với Vương Long đã đủ lắm rồi. Nhưng Vương Long hiểu rằng chàng sắp được đối diện với họ gần hơn. Chắc chắn những câu trao đổi đó là những lời họ rủ nhau xuống nghe chàng hát. Tuy hồi hộp nhưng chàng vẫn cố giữ được giọng hát trầm ấm ngọt ngào. Và vì cảm động tiếng hát lại hay hơn, buồn hơn là giọng tự nhiên thương ngày của chàng.

Đúng như điều chàng đoán, cánh cửa chính đã được mở ra, Trương Tú dìu Quán Anh ra ngoài. Họ băng qua vườn để đến chỗ chàng đứng. Nhưng tới cổng cả hai ngừng lại im lặng nhìn chàng. Hai người vẫn như xưa. Quán Anh vẫn thanh cao, điệu vợi. Nàng có vẻ hơi gầy đi và già dặn hơn xưa. Cả người nàng không có gì thay đổi nhiều kể cả chiếc áo trắng mà nàng hay mặc. Trương Tú thì mập và chững chạc ra, không còn dáng vẻ của một thư sinh mà đã mang dáng điệu của một nhà thương gia lịch lãm.

Hai người đứng lặng vừa nhìn vừa nghe chàng hát. Bản nhạc hết, chàng bắt đầu lại từ đầu. Càng lúc giọng chàng càng ngọt ngào tha thiết hơn. Và nếu họ còn đứng đó nghe chàng lập đi lập lại cả trăm lần chàng cũng không hát bản khác. Nhưng chàng chưa kịp hát đến lần thứ ba thì Quán Anh từ từ ngả đầu dựa vào vai Trương Tú, trong mắt nàng hai dòng lệ trào ra lăn dài trên má. Vương Long thấy mắt chàng cũng mờ đi.

Trương Tú quay nhìn Quán Anh rồi lặng lẽ dìu nàng trở vào nhà. Đi được vài bước nàng quay trở ra móc trong ví mười đồng bỏ vào nón của chàng. Đôi mắt chàng bắt đầu cay, nhòa nhạt nhưng

chàng vẫn tiếp tục hát cho đến khi cánh cửa chính từ từ khép lại thì bài hát cũng vừa chấm dứt.

Chàng đứng lặng ngẩn ngơ như kẻ mất hồn. Mắt chàng đầy lệ, lặng lẽ nhạt đồng tiền trong nón bỏ vào túi chàng cất bước trở lại nhà ga

- Nàng đã khóc vì cảm động, như vậy là nàng vẫn còn nhớ đến ta

Chàng muốn gào lên với ý tưởng đó. Niềm đau như xé tâm can chàng. Ngồi trên xe lửa trở về Đài Nam, chàng đã lấy lại được bình tĩnh. Mân mê đồng tiền của Quán Anh trong tay Đồng tiền đã ở trong bàn tay của nàng, đã mang đầy hơi hướm của nàng.

Chàng hôn lên đồng tiền.

- Ta sẽ coi nó là một kỷ niệm, sẽ giữ nó suốt đời. Ta đã nhìn lại được nàng, như thế là quá đủ

Vương Long ngược nhìn qua khung cửa con tàu. Cảnh sắc chạy lùi dần, lùi dần như thời gian, như dĩ vãng của đời chàng chạy qua

- Bây giờ là lúc ta phải nghĩ tới Liên Liên.

CHƯƠNG 9

Trong căn phòng khách sạn, được anh em nghệ sĩ dang đèn kết hoa, biến thành phòng hoa chúc cho chàng và Liên Liên vui đêm hợp cẩn.

Sau khi mọi người đã ra về, cả hai lặng lẽ nhìn nhau, mỗi người một ý nghĩ, nhưng hạnh phúc tràn đầy.

Sau lần gặp lại Quán Anh trở về, chàng đã quyết định chôn vùi dĩ vãng. Chàng sẽ lấy Liên Liên, tạo lập một tương lai khác. Sẽ cố đem lại hạnh phúc cho Liên Liên. Chàng chính thức ngỏ lời với Lý Bân và đám cưới đã xảy ra, mượn khách sạn làm nhà. Chàng đứng lặng nhìn Liên Liên, nàng chưa thay áo cưới, chưa bỏ vòng hoa trên đầu ra, nàng thật đẹp, thật hiền, thật ngoan. Nàng đã là vợ chàng, từ nay chàng có bổn phận phải tạo hạnh phúc cho nàng.

Còn Liên Liên, sau mấy năm dài đau khổ chờ đợi, nàng đã chính thức chiếm được Vương Long, nàng đã có được hạnh phúc trong tay, nàng sung sướng quá! Nhìn hai ngọn nến hồng chập chờn ánh lửa toả sáng, nàng tưởng như chính con tim mình đang lửa cháy reo vui.

Wương Long từ từ tiến lại, ngồi xuống cạnh nàng

- Khuya rồi em đi thay áo đi!

Nàng lẳng lẳng gật đầu, đứng dậy bỏ vào trong. Năm phút sau, nàng trở ra với chiếc áo ngủ mỏng manh màu hồng. Vương Long nhìn nàng, một sự thoả mãn xâm chiếm tâm tư. Chàng đưa hai tay ra, nàng ngã vào lòng chàng. Hai người trao nhau những cái hôn đắm đuối đầu tiên của tình vợ chồng.

Đêm dần vào khuya, cặp nến trên bàn vẫn chập chờn cháy. Cháy suốt đêm, canh cho giấc ngủ hạnh phúc của đôi vợ chồng trẻ.

Sáng hôm sau, hai vợ chồng tạm biệt mọi người, lên đường hưởng tuần trăng mật. Họ có cả một chương trình vừa hưởng hạnh phúc vừa quảng cáo cho đoàn hát ở những nơi mà họ sẽ đi qua. Họ cũng dành nhiều thì giờ để đi ngắm những danh lam thắng cảnh.

Sau hai tháng chu du hết quốc gia này đến quốc gia khác, họ trở về Hương Cảng là địa điểm chính của đoàn hát. Những ngày trăng mật chấm dứt, nhưng hạnh phúc lứa đôi còn đầy. Liên Liên thật sự thoả mãn, còn Vương Long sống bên người vợ hiền duyên dáng, dần dần cũng lây cái vui tươi hạnh phúc của nàng. Chàng đã bớt nhớ tới Quán Anh. Và mỗi khi hình ảnh Quán Anh hiện về trong trí, chàng cố gắng xua đuổi, chàng chăm chú vào công việc nhiều hơn và âu yếm Liên Liên hơn. Cả trăm lần chàng tự nhủ thầm "Liên Liên yêu ta, tình yêu của nàng say đắm không thua gì Quán Anh, nàng đã là vợ ta, ta không được phản bội nàng." Chàng cố gắng, cố gắng thật nhiều.

Trở về Hương Cảng, Lý Bân chính thức trao quyền điều khiển đoàn hát cho chàng. Thêm một gánh nặng trên vai làm chàng bớt suy nghĩ. Thế rồi một đêm, sáu tháng sau ngày cử hành hôn lễ, Liên Liên để tay chồng lên bụng mình, giọng nàng sung sướng báo tin

- Anh! Em đã có thai!

- Em đã có thai? Như vậy là anh sắp có con? Có chắc không?

- Em cảm thấy trong mình khác lạ từ hai tháng nay nên em tin chắc là mình sắp có con rồi.

Vương Long hôn lên má vợ.

- Anh sung sướng quá! Anh không ngờ đời anh lại được sung sướng như thế này!

- Ngày mai anh đưa em đi bác sĩ để biết cách giữ gìn

- Ừ, sáng mai anh sẽ đưa em đi.

Giọng Liên Liên mơ mộng, chan hòa hạnh phúc

- Tử Ái à, anh thích con đầu lòng của chúng mình là trai hay gái?

Vương Long nhìn vợ nghĩ ngợi, trong một thoáng rất nhanh, chàng có cảm tưởng như vừa nhìn thấy Quán Anh qua hình ảnh Liên Liên. Chàng ước mong con đầu lòng của chàng sẽ là con gái, giống như Quán Anh. Thật là bất công, Vương Long lắc đầu cố xua đuổi ý nghĩ đó.

Thấy chồng có vẻ nghĩ ngợi lâu không trả lời, Liên Liên mỉm cười

- Em thích con đầu lòng của mình sẽ là con trai, nó phải giống anh như hai giọt nước!

Ôm chặt vợ vào lòng, chàng nói như để chuộc lỗi

- Không, anh thích nó là con gái, xinh đẹp, thông minh giống em thì tốt hơn!

Liên Liên nũng nịu rúc đầu vào ngực chồng

- Em không chịu đâu. Em thích sanh con trai giống anh cơ!

- Vậy thì em hãy sanh đôi cho anh! Một đứa trai, một đứa gái.

Sáng hôm sau hai vợ chồng đưa nhau đến bác sĩ. Vị bác sĩ cho biết Liên Liên đã có thai hai tháng. Một niềm hy vọng mới chớm nở trong lòng, chàng nói với vợ.

- Ngay từ bây giờ, mình phải nghĩ tới việc định cư, phải có một mái gia đình cho em chờ ngày sanh đẻ. Mình không thể sống mãi cái cảnh lang thang nay khách sạn này mai khách sạn khác được, bất tiện lắm.

- Nhưng làm sao được hả anh? Đoàn hát của mình luôn luôn lưu động.

- Đoàn hát lưu động là chuyện của đoàn hát, em đã có thai thì phải nằm chờ một chỗ để sanh đẻ chứ? Không lẽ, em cũng đi theo đoàn hát à?

Liên Liên có vẻ lo sợ, nàng thật sự chưa hề nghĩ tới điều đó. Vương Long nhận biết sự lo lắng của vợ, chàng giải thích cho nàng yên tâm

- Dù sao thì chuyện cũng chưa phải là gấp lắm. Em có thể theo đoàn hát năm sáu tháng nữa, chừng vài tháng trước khi sanh, em ở lại một chỗ cũng kịp. Tuy vậy, chuyện nhà cửa thì phải lo ngay từ bây giờ.

Buổi chiều hôm đó vợ chồng Vương Long báo tin cho Lý Bân biết là ông sắp có cháu ngoại. Chàng cũng cho Lý Bân biết ý định của chàng về việc lựa mua sẵn một căn nhà cho Liên Liên ở trong những ngày sanh đẻ. Lý Bân mỉm cười kéo Liên Liên ngồi sát bên ông

- Cậu khỏi phải lo, tôi đã nghĩ tới chuyện đó rồi. Vì hai lý do: trước nhất tôi đã già, công việc trong đoàn hát đã có cậu lo, nên tôi đã nghĩ tới một nơi cố định để ở. Thứ hai, Liên Liên là con gái cưng của tôi thì tôi phải lo chứ.

Ngừng một chút Lý Bân tiếp

- Cũng chính vì thế tôi đã quyết định mua một căn nhà. Mới đầu tôi định mua một căn ở tạm đủ ngay tại Hương Cảng này. Nhưng nhà ở đây còn đắt hơn vàng, nên trong thời gian cô cậu đi hưởng tuần trăng mật, tôi đã trở qua Đài Bắc và mua một căn ở vùng ngoại ô. Điều thích thú là căn nhà đó lại có cả một mảnh vườn trước sân, tha hồ để tôi trồng hoa, trồng cây ăn trái. Liên Liên nhòm người dậy vì ngạc nhiên

- Thiệt hả ba?

- Tại sao lại không là sự thật hả, bộ cô tưởng tôi làm việc suốt đời cũng không có một căn nhà sao?

Liên Liên ôm hôn cha

- Vậy thì tuyệt quá! Nhưng sao ba không nói cho tụi con hay?

- Thì tôi chờ cái giờ phút này đây! Tôi biết rằng sớm muộn gì cô cũng cho tôi một đứa cháu. Lúc đó, tôi sẽ đưa cô về đó ở và chờ đợi ngày sanh. Còn đoàn hát thì để một mình Tử Ai lo cũng đủ

Vương Long cảm động

- Ba thương chúng con quá, chuyện ba tính thiệt chu toàn

- Tuyệt diệu! Ba là người dễ thương nhất ở trái đất này.

Lý Bân phá ra cười

- Thôi tôi chẳng muốn cái mũi nó nở phồng như quả bong bóng vì những lời khen của cô cậu. Bây giờ báo cho mọi người biết tôi nay ăn mừng vì tôi sắp có cháu ngoại

Bản tính của Lý Bân vốn phóng khoáng cởi mở, nên ông rất thích chia sẻ vui buồn với người thân thiết chung quanh.

Thế là ba mươi phút sau, mọi người trong đoàn hát đã có mặt ở trong một quán ăn sang trọng.

26

Bụng Liên Liên mỗi ngày một lớn, đã tới lúc nàng không thể đi theo đoàn hát được nữa. Vương Long sửa soạn để gửi vợ về Đài Bắc.

Từ hai tháng trước Lý Bân đã về rồi. Mọi chuyện trong đoàn hát đều trao trọn quyền cho Vương Long sắp xếp lo liệu. Ngày mà Vương Long quyết định gửi vợ về, đoàn hát đang trình diễn ở Tân Gia Ba. Thật là đáng ngại, phải để cho Liên Liên đi một mình. Từ nhỏ đến lớn, đi đâu nàng đều đi với cha. Từ ngày lấy chồng nàng là cái bóng của chàng không rời một bước. Nhưng vì những giao kèo của đoàn hát đã lỡ ký cả năm. Công việc điều khiển lại rất bận rộn, nên chàng đành để vợ đáp tàu về Đài Bắc một mình. Trước đêm chia tay, chàng dặn dò vợ đủ thứ. Chàng nói thêm

- Gặp cha, em nói là cha cứ yên tâm. Mọi chuyện anh lo liệu chu toàn trôi chảy cả. Nhờ chương trình quảng cáo đoàn hát đã gặt hái được nhiều thành công, trong hai tháng vừa qua mình dư ra được ba vạn rưỡi. Anh giữ lại một vạn để dùng khi bất trắc, em đem về cho cha hai vạn rưỡi để chi dùng hay để vào nhà băng. Điều em cần nhớ nhất là giữ gìn sức khỏe. Đừng thức quá khuya, đừng làm chuyện gì để có thể mất sức. Anh sẽ tính ngày, tới lúc em gần sanh, dù có bận chuyện gì anh cũng về với em. Mắt Liên Liên rơm lên.

- Xa anh em nhớ anh lắm. Nếu không vì sức khỏe của con sau này, chắc em không chịu về như thế này đâu!

Wương Long gật đầu an ủi vợ.

- Anh biết. Nhưng em phải cố gắng. Mình chỉ tạm xa nhau ít tháng thôi. Rồi mọi chuyện lại như cũ.

Wương Long mỉm cười nói cho Liên Liên quên buồn

- Nhớ là phải sanh con gái giống y hệt em đó nghe!

- Không, em đã nói rồi, Nhất định nó phải là con trai.

Hai vợ chồng ôm nhau cùng cười sung sướng.

Từ ngày biết chắc là mình sắp có con, tâm tình Vương Long cũng dần dần thay đổi với niềm hy vọng mới. Chàng âu yếm yêu

thương Liên Liên chân thành hơn. Chàng hăng say làm việc nhiều hơn.

Quả thật, tình yêu của Liên Liên đã cứu vớt đời chàng. Tình yêu thật là mâu nhiệm. Chàng cảm ơn thượng đế đã ban cho chàng một người vợ tốt. Chàng cảm ơn Liên Liên đã yêu chàng. Chàng đã nhận ra được rằng tất cả những gì chàng đang có, sắp có là tuyệt diệu, là đáng quý. Chàng đã biết gìn giữ và vun đắp. Chàng đã biết lưu luyến và sợ nó mất đi.

Thế rồi giờ phút chia tay đã đến. Liên Liên lên tàu trở về Đài Bắc, còn chàng trở về khách sạn một mình. Nhìn chiếc giường rộng rãi, chàng bỗng cảm thấy một nỗi cô đơn trống trải tràn ngập tâm tư.

Gần một năm qua cuộc sống lứa đôi đã tạo cho chàng những thói quen. Bây giờ xa Liên Liên chàng mới biết sự hiện diện của nàng trong đời sống của chàng là cần thiết. Để quên đi nỗi buồn xa cách, chàng lao đầu vào công việc, hăng say hoạt động hơn.

Thời gian một tháng trôi qua. Vương Long tính thầm chỉ còn một tháng nữa thì tới ngày Liên Liên sanh. Nhưng một hôm, chàng đang trông coi một buổi tập dợt thì nhận được điện tín của Lý Bân. Mở ra coi chỉ có mấy chữ

"Về gấp Liên Liên đau nặng. Lý Bân"

Vương Long giật mình, chàng trao tất cả công việc cho Trúc Can trông coi, rồi đáp tàu về Đài Bắc ngay.

Một ngày một đêm lênh đênh trên biển cả, lòng nóng như lửa đốt. Chàng tự hỏi mới mấy tháng trước đây, Liên Liên còn khỏe mạnh bình thường, sao lại nhận được tin nàng đau nặng. Nàng bị đau bệnh gì? Có gì nguy hiểm cho nàng không?

Một nỗi lo âu tràn ngập trong lòng chàng. Chắc là bệnh tình phải nguy kịch lắm nên Lý Bân mới đánh điện tín cho chàng bằng một giọng như vậy. Một linh cảm có chuyện không hay sắp sửa xảy ra khiến chàng càng thêm lo âu hồi hộp. Về tới nhà, chàng thấy trong sân đầy những người, kẻ giảng màn, người che sân... Một điềm bất thường rồi. Chàng đứng chết lặng ở cổng. Chiếc xách cầm tay rớt xuống đất tư. Lúc nào.

Một người trong sân nhìn ra thấy chàng thì la lớn

- Tử Ái! Tử Ái!!

Mọi người cùng đổ xô ra. Lý Bân cũng bước ra vừa nhìn thấy chàng, ông đã lắc đầu tuyệt vọng

- Chậm quá rồi, con ơi!

Ông òa lên khóc nức nở khiến chàng cũng không cầm long được nước mắt chảy quanh. Hai người đàn ông một già một trẻ ôm lấy nhau sụt sùi rơi lệ, thật chẳng còn cảnh nào buồn lòng hơn. Vương Long phải cố gắng trấn tĩnh, dìu cha vợ vào nhà

- Nhà con đi hồi nào vậy?

- Tám giờ tối hôm qua. Cho tới lúc sắp đi, nó chỉ nhắc tên con, nó tội nghiệp con ở lại không có người chăm sóc. Nó còn hy vọng con về kịp, để nó nhìn mặt nhủ con vài điều. Nhưng hy vọng của nó cuối cùng cũng không thành.

Nước mắt Vương Long chảy quanh, giọng chàng lạc đi

- Hiện giờ nhà con nằm đâu?

- Ở trong y viện. Mọi người đang sửa soạn đón nó về đây.

Chắc cũng sắp về tới nơi rồi

- Nhưng nhà con đau bệnh gì mà đi mau vậy? Hay là đau đã lâu mà cha đánh điện chậm cho con?

Lý Bân lắc đầu giọng vẫn nghẹn ngào

- Không, nó vừa bị đau là cha đưa nó vào y viện và đánh điện tín cho con hay ngay. Nó bị hư thai rồi làm băng, đi mau lắm, chỉ có hai ngày hai đêm.

Giọng Lý Bân tắc nghẹn

- Như vậy là cái mộng có cháu của cha không thành rồi, trời sao trở trêu, kẻ già không bắt chết, lại bắt người trẻ.

Hai hàm răng của Vương Long cắn chặt vào nhau. Chàng có cảm tưởng như hụt hơi, nghẹt thở. Sự ra đi của Liên Liên thật quá bất ngờ. Chỉ mới tháng trước thôi, cuộc đời còn xây bao nhiêu mộng ước. Vợ chồng còn bàn tính cùng nhau chuyện nọ chuyện kia. Thế mà, chỉ một sớm một chiều, Liên Liên đã ra đi vĩnh viễn. Tiếng xe đổ ngoài cổng. Xác Liên Liên đã về tới nhà. Hai người phu nhà đòn nhẹ nhàng đặt xác nàng xuống giường rồi bỏ ra. Vương Long đứng bên kéo tấm vải trắng phủ mặt vợ ra nhìn lần cuối. Mặt nàng xám xanh không còn chút máu. Chàng vuốt tay lên trán nàng lạnh ngắt.

Niềm xúc động dâng tràn, không cầm lòng được chàng ôm chặt lấy thân thể lạnh cóng cứng đờ của nàng

- Liên Liên, em chết thật rồi sao, em bỏ anh thật rồi sao Hai bờ vai chàng rung lên, mọi người phải khó nhọc lắm mới gỡ chàng ra khỏi xác nàng, chàng gào thét

- Trời ơi, Liên Liên đã chết thật rồi

Vì quá xúc động bệnh cũ của chàng tái phát. Mắt chàng hoa lên, lả người trong vòng tay của Lý Bân. Mọi người xôn xao, có tiếng la, tiếng gọi. Nhưng chàng đã không còn nghe được gì nữa.

- Tội nghiệp, cậu ta thương vợ quá

Người ta đưa chàng vào y viện trước khi tân liệm xác Liên Liên và tiến hành việc tang lễ.

Đến y viện một lúc sau thì chàng tỉnh lại. Mặc dù các y sĩ hết lời khuyên, chàng cũng đòi trở về nhà. Việc chôn cất của Liên Liên không thể không có mặt chàng. Khi chàng đến nhà thì mọi việc đã xong xuôi. Suốt đêm chàng ngồi trên chiếc ghế gần đầu quan tài. Có lúc mệt quá chàng đã ngủ thiếp ngay trên ghế. Người ta khuyên chàng vào giường nằm nghỉ chàng cũng không nghe.

Sáng hôm sau, đám tang Liên Liên được cử hành dưới một bầu trời âm ảm, mưa lâm râm. Vương Long bước theo xe tang với một cõi lòng tan nát. Chàng như mất hết sức lực như ngày bị bệnh trước kia, không thể đi được nữa. Những hòn đất lạnh lùng đập xuống, chôn vùi người vợ trẻ còn đầy những mộng ước tương lai. Nhưng bây giờ thì đã hết, giữa cõi sống và cõi chết chỉ cách nhau một thước đất mà thật xa cách nghìn trùng.

Trời vẫn mưa, gió vẫn lạnh. Năm mồ của Liên Liên được đắp lên cao dần...

Lý Bân đứng dưới trời mưa, đầu cổ áo quần ướt sũng. Ông đứng như ngây như dại như người mất hồn nhìn những người chung quanh lấp vùi thân xác đứa con gái thân yêu độc nhất của ông. Mặt ông đầy nước. Nước mắt của lòng già tuôn chảy pha nhòa với nước mưa của trời xanh vô tình.

Vương Long ngồi im bất động, chàng không còn khóc, nhưng nhìn mắt chàng người ta thấy rõ niềm tuyệt vọng sâu xa. Thế rồi đám tang cũng xong. Đã tới lúc Liên Liên một mình nhận lấy niềm cô đơn của chính cuộc đời nàng.

Người ta dìu Lý Bân lên xe trở về nhà. Người ta đưa Vương Long trở lại bệnh viện...

27

Vương Long trở lại nằm điều trị tại bệnh viện cũ. Ở đó người ta có sẵn bệnh lý của chàng nên dễ dàng theo dõi để điều trị. Và vì lần trước căn bệnh chưa được dứt hẳn, lại không chịu giữ gìn rồi bị xúc động để cho bệnh tái phát nên vấn đề chữa trị gặp sự khó khăn hơn.

Trong những ngày đầu nằm ở bệnh viện, mỗi lần nghĩ tới Liên Liên, chàng lại xúc động đến rơi lệ, chàng chán nản tuyệt vọng chẳng còn thiết gì. Suốt ngày chàng nằm cô đơn trên giường, nghĩ tới lần bị bệnh trước, luôn luôn có Liên Liên bên cạnh chàng lại buồn tủi cho thân phận rủi ro bất hạnh của chàng. Chàng lại nhớ thương Liên Liên không ngớt.

Sáng hôm sau, Lý Bân vào thăm chàng. Chỉ có mấy ngày mà sắc diện ông hốc hác hẳn đi. Hai người đàn ông cùng nhìn nhau thiếu nói.

Lý Bân lên tiếng trước

- Con người ta ai cũng có số phận, con không nên bi lụy làm gì.

Đôi mắt Vương Long rơm rớm.

- Lẽ ra câu nói vừa rồi phải là của con nói lên để an ủi cha.

Chính cha là người đau khổ nhiều nhất, chỉ có mấy ngày mà cha mất hẳn sắc diện trước kia.

- Thật ra thì cha cũng không cầm được lòng đau đớn. Nhưng cha sẽ cố quên chuyện bi thảm này.

- Quên làm sao được hả cha ? Sự ra đi của Liên Liên đã để lại một khoảng trống quá lớn trong gia đình ta. Rồi đây cuộc đời cha con mình sẽ ra sao?

- Con còn đau nên nằm điều trị ở đây cho thật bình phục rồi hãy nghĩ đến chuyện khác. Còn cha sẽ trở lại đoàn hát. Cha hy vọng công việc bận rộn sẽ làm cha quên đi những giây phút trống trải.

- Cha tính vậy cũng phải..

Lý Bân thở dài

- Chưa chắc đâu con ạ, từ bao nhiêu năm nay cha sống trong đoàn hát lúc nào cũng có Liên Liên bên cạnh. Bây giờ trở lại hoạt động không có nó chắc cha cũng buồn lắm nhưng chẳng biết làm sao hơn.

- Cha dự tính chừng nào qua bên đoàn hát?

- Sáng mai

Vương Long nghĩ một chút rồi nói với Lý Bân

- Có lẽ con cũng không nằm ở trong này lâu đâu. Con định nằm ít ngày cho đỡ rồi về nhà nằm cho yên tĩnh hơn.

- Con phải liệu mà tính. Ở nhà sẽ không có sẵn thuốc men, phương tiện để điều trị như ở đây.

- Vâng, con sẽ nhờ y sĩ cho toa mỗi tuần

Sáng sớm hôm sau người nhà vào cho biết Lý Bân đã qua Tân Gia Ba với đoàn hát.

Tuy mang nỗi buồn sớm mất Liên Liên, nhưng nhờ sự tận tâm chăm sóc của các y sĩ, bệnh tình của chàng cũng thuyên giảm mau lẹ. Chỉ mười lăm ngày sau, chàng đã có thể thơ thẩn đi dạo ngoài vườn.

Ở lại bệnh viện thêm một tuần nữa, chàng xin về điều trị tại nhà. Trước khi về chàng đã ghi tựa một sổ sách nhờ cô y tá mua giúp và đem đến nhà riêng cho chàng.

Khi rời khỏi bệnh viện vị y sĩ căn dặn chàng phải ba ngày một lần trở lại để chích thuốc và mỗi tuần phải khám bệnh một lần.

Vương Long cảm ơn vị y sĩ và ra xe trở về nhà.

CHƯƠNG 10

Những ngày nghỉ ngơi dưỡng bệnh, Vương Long đã tìm lại được một chút an nhàn thanh thản cho tâm hồn. Ngày hai buổi chàng ngồi đọc sách, hoặc chăm sóc những khóm hoa trong vườn mà Lý Bân đã trồng. Bệnh tình của chàng gần như đã bình phục. Tuy vậy, bệnh của chàng là một căn bệnh cần điều trị lâu dài với sự nghỉ ngơi tối đa. Nhớ lời dặn mỗi tuần một lần chàng đến bệnh viện để tái khám. Cứ mỗi lần đi như thế lúc ra về chàng lại ghé vào tiệm sách lựa mua ít cuốn.

Chỉ trong vòng ba tháng, chàng đã tạo cho mình một tủ sách khá quý. Chàng tìm quên trong sách vở và chưa nghĩ tới việc trở lại đoàn hát.

Lần này trở lại khám bệnh, vị y sĩ đã cho Vương Long biết tình trạng sức khỏe của chàng rất khả quan. Nếu cố gắng điều trị chỉ độ ba tháng là bệnh sẽ dứt hẳn. Chỉ cần ba tháng nữa ư? Đối với chàng bây giờ, đó không phải là vấn đề khó giải quyết. Nếu như cần nhiều thời gian hơn nữa, chàng cũng bằng lòng bởi vì chàng đã tìm được niềm vui trong sách vở.

Cám ơn viên y sĩ xong, Vương Long trở ra ngoài. Trong lúc hấp tấp chàng đụng phải một ông bác sĩ trẻ từ hành lang đi vào.

Cả hai cùng khựng lại trên ngưỡng cửa

- Xin lỗi ông
- Xin lỗi bác sĩ
- Vương Long!!!
- Ô, anh Tấn Hi

Hai người ngỡ ngàng nhìn nhau. Vương Long bối rối. Người bác sĩ trẻ trước mặt chàng là một người bạn cùng lớp ở? Cao Trung trước kia. Người bác sĩ đó đã nhận ra chàng, không cách nào có thể trốn tránh được nữa

- Thật không ngờ! Vậy mà bạn bè bảo là anh đã chết. Tại sao lại có chuyện như thế được?

Trong một thoáng rất nhanh, Vương Long thấy cần phải giải thích cho Tấn Hi biết đầu đuôi câu chuyện để yêu cầu Tấn Hi giữ kín chuyện gặp chàng

- Chuyện dài dòng lắm, anh có rảnh không? Tôi muốn được giải thích với anh.

Tấn Hi coi đồng hồ rồi lắc đầu

- Tôi nóng lòng được nghe anh giải thích. Nhưng ngay bây giờ tôi chưa thể đi được. Tôi vừa đi về đây từ hôm qua.

Bây giờ tôi phải vào nhận chỉ thị làm việc.

- Thật tiếc. Vậy thì mình nói chuyện với nhau vào dịp khác vậy. Mỗi tuần tôi đến đây một lần.

- Anh bị bệnh gì thế?

- Bệnh tim

- Như vậy thì mình sẽ còn gặp nhau nhiều, tôi muốn gặp anh và nói chuyện nội trong ngày hôm nay, anh có rảnh không?

- Hoàn toàn rảnh

- Vậy mình hẹn nhau ở đâu bây giờ?

- Anh có bị ràng buộc giờ giấc gì về chuyện gia đình không?

- Tôi vẫn còn tự do. Từ lâu, tôi vẫn chủ trương sống độc thân là sung sướng nhất.

- Vậy thì, tôi mời anh tối nay lại nhà dùng cơm với tôi. Sau đó, mình tha hồ có thì giờ để mà tâm sự.

Vương Long ghi rõ địa chỉ của mình rồi trao cho bạn. Tấn Hi cất vào túi

- Tôi sẽ lại anh vào khoảng sáu giờ

Hai người bạn lại xiết tay nhau từ giã.

Tối đó, Tấn Hi đến đúng giờ, Vương Long ra cổng đón bạn.

Nhìn ngôi nhà Tấn Hi khen

- Anh ở đây khang trang mát mẻ quá. Thật là một nơi lý tưởng để dưỡng bệnh

- Cám ơn anh, mời anh vào nhà cơm rượu đã sẵn sàng

Hai người đưa nhau vào nhà. Vừa dùng cơm, hai người vừa nói chuyện

- Suốt ngày hôm nay tôi vui vì gặp lại anh

- Còn tôi, chắc chắn là vui hơn anh vì tôi được gặp lại một người bạn mà tôi tưởng đã qua đời!

- Cuộc sống của tôi thật ra gần đúng như thế

- Tại sao? Chỉ nhìn thoáng qua thôi, tôi nghĩ anh không đến nỗi nào. Cuộc sống của anh có vẻ sung túc, thanh tịnh lắm

- Hiện tại thì như thế. Anh chỉ thấy bề ngoài thôi. Ngôi nhà này thật ra không phải của tôi.

- Vậy thì của ai? Không phải anh một mình sống ở đây sao?

- Vâng, tôi sống một mình. Nhưng, nhà này là của cha vợ tôi..

- Anh đã lập gia đình? Vậy thì chị ấy đâu? Phải cho tôi chào hỏi chứ.

- Nhà tôi mất rồi anh a.

-Ồ! Tôi thật không ngờ, tôi có lời chia buồn cùng anh. Chị mất đã lâu chưa?

- Đã ba tháng rồi

Hai người im lặng nhìn nhau rồi nhìn xuống bàn ăn

- Tôi thật vô tình đã khơi lại nỗi buồn của anh

- Không, Nỗi buồn của tôi nằm sẵn trong lòng, chẳng cần ai khơi ra nó cũng có sẵn. Chính tôi mới có lỗi, đã cho anh một nỗi buồn không đâu. Chắc chuyện của anh vui hơn, phải không?

Tấn Hi cười nhe.

- Nó không vui cũng chẳng buồn, nó tầm thường như con người của tôi.

Hai người cùng im lặng, một lúc sau Tấn Hi lên tiếng

- Anh chưa kể cho tôi nghe câu chuyện tại sao anh lại bỏ ra đi và loan tin trong bạn bè là anh đã chết? Anh có biết là chuyện gì xảy ra sau khi bạn bè nghe tin anh chết không?

- Chuyện gì hả anh?

- Họ họp ở trường cũ và làm lễ cầu hồn cho anh!

- Tôi thật không ngờ!

- Nhiều người đã xúc động đến chảy nước mắt khi nhắc tới anh. Anh là một người bạn tốt. Bởi thế hôm nay gặp lại anh, tôi muốn nghe anh giải thích về hành động của anh. Nói thật suốt ngày hôm nay tôi mừng vì gặp lại anh nhưng đồng thời tôi cũng rất âm ỉ trong lòng vì có cảm tưởng như mình bị lừa gạt về mặt tình cảm. Dĩ nhiên tôi biết anh không muốn thế, khi anh tung tin đó ra chắc là anh có lý do riêng.

Vương Long ngồi cúi đầu im lặng, câu nói của Tấn Hi thật thấm thía. Chàng đâu có ngờ bạn bè thương yêu chàng đến thế. Vậy mà chàng đã quên hết họ, nếu như biết trước ngoài tình yêu ra, chàng còn có tình bạn, chàng có thể hành động như đã hành động không?

- Tôi thật có lỗi với tất cả mọi người. Nếu như anh và bạn bè biết được nỗi khổ tâm của tôi, biết được lý do tại sao tôi phải làm như vậy chắc là sẽ tha thứ cho tôi một phần

- Nhưng anh đã gặp chuyện gì?

Bằng một giọng xúc động, Vương Long kể rõ đầu đuôi câu chuyện của chàng cho Tấn Hi nghe. Từ đầu tới cuối Tấn Hi ngồi im lặng cho đến khi Vương Long dứt lời. Cả hai cùng trầm mặc im lặng. Một lúc lâu Tấn Hi vẫn chưa chịu mở lời, chàng ta nằm ngả mình trên ghế dựa có vẻ suy nghĩ mông lung.

Đêm đã vào khuya, ánh trăng lên cao, sương trời nhuốm lạnh, cảnh sắc trở nên huyền ảo lạ lùng. Chờ lâu vẫn không thấy Tấn Hi lên tiếng, Vương Long nói tiếp

- Tôi đã kể rõ câu chuyện cho anh nghe, chỉ xin anh một điều, xin anh đừng cho ai biết là tôi còn sống. Từ nay tôi sẽ sống ẩn thân hơn, để đừng xảy ra trường hợp gặp lại người quen, như tôi gặp anh. Tấn Hi từ từ ngồi thẳng dậy, mắt nhìn chăm chú vào Vương Long

- Chậm rồi

- Sao? Anh đã tiết lộ cho ai biết là tôi còn sống?

- Chưa tôi chưa nói với ai cả.

Vương Long thở phào nhẹ nhõm như trút được sự lo âu

- Vậy thì tại sao anh bảo là chậm rồi?

- Vì, tôi muốn cho anh biết, sự ảm tích mai danh của anh đã trở thành vô ích, không cần thiết. Bởi vì...

Tấn Hi ngập ngừng, Vương Long vội hỏi

- Vì sao?

- Vì, Trương Tú không còn ở cõi đời này nữa, Trương Tú đã chết, chết thật chứ không phải chết giả như anh.

- Trời!!!

Vương Long nhòm người như ngồi trên đống lửa, chàng như muốn chồm về phía Tấn Hi

- Vô lý! Vô lý!

Giọng Tấn Hi vẫn trầm đều, như thoát ra từ cõi hư vô

- Vâng vô lý thật! Cuộc đời đầy sung sướng hạnh phúc lẽ ra Trương Tú phải hưởng tới già mới phải. Nhưng sau khi nghe chuyện của anh, với cái chết của Liên Liên, nào có khác gì cái chết của Trương Tú đâu.

Hai tay Vương Long ôm đầu khổ sở?

- Cuộc đời sao lắm cảnh trở trêu, tàn nhẫn, kẻ đáng chết thì không chết, còn kẻ đáng sống lại phải chết.

- Điều đó cho thấy rằng cuộc đời thật là hư ảo. Nếu như anh biết cuộc đời của Quán Anh đã gặp những chuyện gì, chắc anh còn đau lòng hơn.

- Còn chuyện gì nữa? Anh làm ơn nói hết cho tôi nghe.

- Nếu như tôi biết anh bị lụy quá như thế này, tôi đã không nói tới chuyện Trương Tú. Tôi quên là anh đang bị đau tim.

- Anh đừng ngại cho tôi. Thật tình tôi chẳng còn tha thiết tới sự sống!

Tấn Hi đứng dậy

- Khuya rồi, mình nên chấm dứt câu chuyện ở đây, anh nên đi nghỉ?

Nhưng Vương Long đã nắm chặt cánh tay Tấn Hi kéo xuống, giọng chàng khẩn thiết

- Anh hãy tiếp tục kể cho tôi nghe. Quán Anh đã gặp nỗi bất hạnh gì?

Tấn Hi chăm chú nhìn Vương Long, chàng thở dài ngồi xuống

- Được rồi tôi nói hết cho anh nghe.

Ngừng một chút như để nghĩ ngợi, Tấn Hi hỏi

- Anh còn nhớ cha của Quán Anh là công chức cao cấp của bộ giáo dục?

- Vâng

- Tôi không nhớ rõ đích xác khoảng thời gian, nhưng chừng hai hay ba năm gì đó, sau ngày anh bỏ đi. Cha nàng nhận được công lệnh ra ngoại quốc phục vụ, hình như là để nghiên cứu một dự án gì đó to lớn lắm. Khoảng thời gian cha nàng phải đi cũng lâu tới hai ba năm. Tôi nhận được thiệp mời dự đám cưới của Trương Tú gửi cho, tôi có hơi ngạc nhiên vì sự học của Trương Tú chưa thành mà đã lập gia đình nên tò mò hỏi và được Trương Tú giải thích nên tôi mới biết rõ.

Tấn Hi lại ngừng, bật lửa môi một điều thuốc

- Vì chuyến công du quá lâu, nên cha nàng dự tính hoàn thành gia thất cho nàng rồi mới đi. Nên đám cưới mới được cử hành gấp như vậy. Xong đâu vào đó, vợ chồng Trương Tú ở tại biệt thự của họ Miêu, còn cha nàng đưa cả gia đình đi ngoại quốc. Tấn Hi thở dài trầm giọng

- Nào ngờ đó là chuyến đi tử biệt. Con tàu đưa gia đình nàng gặp bão bị chìm. Quán Anh nhận được tin đó giữa lúc đang hưởng tuần trăng mật

Vương Long ngồi im bất động như chết cứng trên ghế

- Suy cho cùng, cuộc đời thật là lắm tử biệt sinh ly. Con người sống đó rồi chết đó. Giữa sự sống và sự chết cách nhau có một bước. Và so ra nỗi buồn của hai người, Quán Anh có phần chịu đau khổ hơn

Giọng Vương Long lạc hẳn

- Tôi không ngờ nàng gặp nhiều đau khổ như thế. Thảo nào khi tôi đóng vai người hát dạo trở về, tôi thấy nàng có vẻ xanh xao gầy ốm hơn, mặc dù nét đẹp của nàng không mấy thay đổi và Miêu gia trang thì có vẻ hoang vắng cô tịch.

- Khi anh trở về thì cha mẹ và hai em của nàng đã gặp nạn hai ba năm rồi.

- Còn Trương Tú đã chết bao lâu?

- Gần một năm nay. Đám táng của Trương Tú tôi không dự được

- Anh có biết Trương Tú vì sao mà chết không?

- Tai nạn xe hơi! Thật Quán Anh gặp toàn cảnh đau lòng. Những người thân yêu nhất cứ chết bất đắc kỳ tử.

Hai người lặng lẽ ngồi bên nhau. Không khí mang đầy sự thê lương chết chóc. Một cơn gió lạnh thoảng qua, một đám mây đen từ phương tây kéo lại che khuất cả mặt trăng.

- Trời sắp đổ mưa

Vương Long như không nghe câu nói của Tấn Hi. Chàng vẫn ngồi im bất động, vẻ mặt bi thiết đôi mắt chìm đắm vào cõi mộng lung

Chợt chàng lên tiếng

- Tôi phải về Nam

- Anh quyết định như vậy là đúng. Hiện tại, Quán Anh đang sống cảnh cô đơn buồn thảm, anh nên trở về với nàng.

- Tôi sẽ về, tôi phải về. Trên cõi đời này, nàng chẳng còn ai thân thích, chẳng còn ai thương yêu.

Gió lạnh đêm khuya thổi đám mây đen che khuất mặt trăng xô chéch một bên. Chỗ hai người ngồi ánh trăng lại sáng soi, diệu vợi

...

29

Vì y sĩ điều trị cho Vương Long lắc đầu

- Ông không nên đi về miền Nam lúc này. Bệnh tình của ông tuy có thuyên giảm, nhưng sự nghỉ ngơi và tránh xúc động vẫn là điều cần thiết.

Tấn Hi nhìn Vương Long

- Anh thấy chưa? Anh nên nghỉ ngơi độ một tháng nữa cho bệnh đỡ hẳn rồi hãy về gặp Quán Anh.

- Một tháng? Tôi sợ là không đủ kiên nhẫn đợi một tuần.

- Tại sao anh lại gấp như thế? Anh xa Quán Anh đã bảy tám năm nay rồi, đợi thêm một tháng nữa cũng không quá đáng đâu.

- Trước kia khác, bây giờ khác. Lúc trước tôi xa nàng vì nghĩ rằng nàng sẽ sống hạnh phúc bên Trương Tú. Bây giờ, mỗi khi nghĩ đến việc nàng phải cô đơn một mình tôi chịu không được.

Vị y sĩ điều trị lắc đầu

- Ông hiểu rõ cách điều trị bệnh tim ra sao. Uống thuốc là cần, nhưng thật sự không cần bằng sự nghỉ ngơi và giữ cho tâm hồn được thanh thản. Với tư cách của một y sĩ, tôi khuyên ông chưa nên đi xa lúc này. Nhưng nếu ở lại mà ông đầy những lo âu bứt rứt thì ông cứ việc đi. Có điều ông nên nhớ lời tôi dặn, cô tránh sự mệt mỏi và xúc động. Tôi sẽ kê toa cho ông đủ thuốc dùng trong vòng mười lăm ngày. Khi ông trở lại Đài Bắc, nhớ ghé y viện ngay.

Vị y sĩ lấy ra những thứ thuốc cần thiết, căn dặn Vương Long uống.

Chàng cảm ơn cùng Tấn Hi đi ra. Ra tới cổng y viện, Tấn Hi đứng lại

- Tôi ân hận đã nói chuyện Trương Tú cho anh nghe không đúng lúc

- Anh nói đúng lúc lắm chứ. Tôi mang ơn anh thật nhiều vì tôi sắp gặp lại Quán Anh trong những ngày sắp tới này.

- Vậy chúc anh đi bình an và tìm lại được hạnh phúc Vương Long kêu một chiếc xe trở về nhà lấy hành lý.

Hành lý chàng đã sắp xếp xong từ ngay cái đêm nói chuyện với Tấn Hi. Ba giờ mới có một chuyến tàu về Nam, nhìn đồng hồ mới mười giờ hơn, chàng không biết làm gì cho hết thì giờ.

Chàng chợt nhớ tới Liên Liên, từ nửa tháng qua chàng chưa thăm mộ vợ, chàng ghé qua phố mua một bó hoa rồi lên xe ra nghĩa trang thăm mộ nàng. Ngôi mộ đã được xây cất sau tang lễ, được trồng hoa chung quanh. Những cành hoa mọc lên sắp sửa trở nụ. Buổi trưa, nghĩa trang thật vắng bóng người.

Chàng đặt bó hoa trên mộ, đốt nhang cắm vào bát hương rồi lặng lẽ ngồi cuối mộ vợ.

Nỗi buồn lại xâm chiếm trái tim chàng. Chàng nhớ lại những kỷ niệm đã chung sống với Liên Liên. Những kỷ niệm không làm chàng say đắm nhưng khá đẹp, dịu dàng, thiết tha, êm thấm. Liên Liên là một người tình, một người vợ hoàn toàn. Nàng sẽ tiếp tục hoàn toàn nếu như nàng còn sống. Chàng hối tiếc vì con tim chàng đã không thể dành trọn vẹn cho nàng khi nàng còn sống tới khi nàng chết.

- Liên Liên, đó không phải là lỗi tại anh. Tình yêu anh đã dâng hiến cho Quán Anh trước khi gặp em.

Chàng nhớ lại quãng đời đã qua và chua chát nhận ra rằng chính khoảng thời gian chung sống với Liên Liên, chàng đã được sung sướng thanh thoi nhất. Vậy mà chàng đã không thể chung thủy với nàng.

Vương Long đứng dậy không dám nghĩ tiếp. Chàng đốt thêm nhang, mùi thơm thoảng trong gió. Nghĩa trang buổi trưa thật buồn thật diệu vợi. Vương Long sợ nghĩ ngợi, chàng lưu luyến Liên Liên, yêu thích vẻ thanh tịnh buồn bã của nghĩa trang nên nấn ná mãi không nở rời.

Ngước nhìn khoảng trời xanh lẫm đặng vài đám mây trắng trôi dật dờ, chàng tưởng tượng ra phút gặp lại Quán Anh. Chàng như trông thấy niềm ngạc nhiên sung sướng trong mắt nàng.

Đã gần tới giờ xe lửa chạy, Vương Long đứng dậy thắp thêm một nén hương, chàng đứng lặng khấn thầm trong trí

- Liên Liên, hãy hiểu cho tâm sự của anh. Khi sống em đã thông cảm, tha thứ cho anh, thì khi chết, linh hồn em linh thiêng, anh tin là em sẽ hiểu anh hơn. Anh sẽ nhớ em suốt đời và sẽ đem Quán Anh lại thăm em.

Một cơn gió thoảng qua, dật dờ nhang khói, lay động ngọn cỏ. Chàng tưởng như linh hồn của Liên Liên về, chứng giám cho lòng thành của chàng.

Mặt trời đã đứng bóng, chàng bước ra khỏi nghĩa trang mang theo tâm sự nửa bui ngủi xúc động, nửa mơ màng hạnh phúc.

Chàng trở về nhà viết lá thư cho Lý Bân báo tin chàng có việc sẽ về Nam, không biết bao lâu mới trở về, mà có khi chàng sẽ

chẳng trở về nữa. Bỏ lá thư xong, sắp xếp mọi chuyện xong xuôi, chàng xách vali rời khỏi nhà Lý Bân. Một tương lai khác đang chờ đón chàng...

CHƯƠNG 11

Ngôi biệt thự của nhà họ Miêu đã hiện ra trước mắt. Chàng dừng chân cố nén niềm vui sướng, xúc động. Chàng đứng lặng hồi lâu để ngắm nhìn căn nhà mà trước kia chàng cho là cao sang, xa lạ, giờ đây là một cảm giác thân yêu diệu vợi. Bởi vì nó đang che chở bảo bọc người chàng yêu thương nhất đời.

Chân bước vội , tim đập rộn ràng, chàng dừng lại trước cổng ngay dưới gốc cây bạch dương. Cổng khoá! Quán Anh không có ở nhà sao? Chàng hơi thất vọng. Nhìn vào phía trong, mọi cửa sổ, cửa chính đều đóng kín. Ngôi nhà có vẻ hoang vắng tiêu điều. Hoa viên, lối đi ngày nào tươi tốt, thứ tự sạch sẽ và rực rỡ mà ngày nay cỏ mọc, xác xơ...

Vương Long đứng nhìn ổ khoá phân vân lưỡng lự , đang lúc định cất tiếng gọi chàng thấy một bóng người thấp thoáng sau cành lá. Mừng rỡ, chàng nhìn kỹ, nhận ra bóng người đó là một người đàn bà, chắc là một người làm ở đây. Chàng gọi lớn

- Bà ơi! cho tôi hỏi thăm một chút.

Chàng phải gọi tới ba lần, người đàn bà mới nghe tiếng, nhìn ra

- Ông hỏi gì?

- Cô Quán Anh có nhà không hả bà?

- Ông hỏi bà Trương?

- Vâng! bà Trương?

Người đàn bà chăm chú nhìn chàng rồi nhẹ lắc đầu

- Bà Trương đi vắng rồi

- Bà ấy đi đâu?
- Tôi không biết!
- Chẳng nào về?
- Tôi không biết
- Bà là người làm của gia đình này phải không?
- Vâng, tôi trông coi tòa biệt thự này
- Vậy thì tại sao bà không biết là chủ đi tới bao giờ về?
- Tôi coi nhà thì biết coi nhà thôi, còn chủ đi đâu, bao giờ về làm sao tôi biết được!

Bà ta trả lời chàng không mấy thiện cảm.

- Tôi là một người bạn thân của ông bà Trương. Từ nhiều năm nay tôi không gặp lại hai người. Khi hay tin ông Trương mất nên về thăm. Nếu như bà Trương gặp lại tôi, bà ta sẽ mừng lắm. Ánh mắt người đàn bà đã biểu lộ một chút thiện cảm, bà ta chăm chú nhìn chàng.

- Khi nào bà Trương về, nói có ông họ Đỗ từ xa về thăm. Tối nay tôi sẽ trở lại

- Tôi sợ rằng tối nay ông chưa gặp được chủ tôi. Ông đừng trở lại mất công.

- Tại sao vậy, bà Trương đi xa à?

- Vâng, chủ tôi đi du lịch

- Đi từ bao lâu?

- Sáu tháng rồi. Khi đi, bà dặn tôi ở nhà coi nhà tử tế, lâu lắm bà mới về

- Bà đi một mình hay đi với ai?

- Một mình!

Vương Long im lặng không hỏi nữa. Chàng không thể mất đi niềm hy vọng. Nàng đi du lịch rồi cũng sẽ trở về. Có lẽ vì sống quá cô quạnh nên nàng mới đi để khuây khoả. Chàng nói với người quản gia

- Thôi được, tôi ở ngay thị trấn này và còn ở lại đây lâu, thỉnh thoảng tôi sẽ ghé lại, nếu bà Trương có về bất ngờ, nhờ bà hãy đưa tấm danh thiếp này giúp tôi.

Chàng rút tấm danh thiếp, gạch bỏ chữ Tôn Tử Ái, viết' vào chữ Đỗ Vương Long, rồi chàng viết thêm

"Người chết đã sống lại và trở về. Nếu về, đừng đi đâu nữa nhé. Mong tái ngộ"

Chàng đưa cho bà quản gia, cảm ơn bà ta rồi trở lại con đường cũ. Tới ngã ba, chàng rẽ về phía nhà.

Chàng dừng lại ở trước cổng. Ngôi nhà cũ vẫn như xưa không có gì thay đổi ngoài vẻ cũ kỹ hơn trước. Xưởng mộc nằm trong dãy nhà ngang, phía sân trước vẫn nhận nhịp bóng người làm việc. Chú chàng từ trong xưởng mộc bước ra, lưng còng phải chống gậy, nhưng đầu ngẩng cao, tóc bạc trắng

- Chú ! Chú ơi!

Chàng la lên rồi chạy lại Ông chú giật mình ngơ ngác, đã lâu rồi, tiếng "chú" đối với ông đã trở thành xa lạ . Trong lúc ông còn đang ngơ ngác thì một bóng người đã lướt tới trước mặt hai cánh tay dang rộng ôm choàng lấy ông

- Chú, Vương Long của chú đã về đây.

- Vương Long! Vương Long!!

Ông chú lặp lại với thái độ hốt hoảng. Người ta đã nói với ông Vương Long chết rồi. Vậy kẻ nào đang tự nhận là Vương Long đùa dỡn với ông đây? Hay hồn ma của Vương Long hiện về.

- Vâng! Vương Long của chú đã về đây! Vương Long còn sống chứ chưa chết đâu.

- Con! Con!!

Ông chú đã nhận ra người đang ôm chặt lấy ông chính là đứa cháu thân yêu bằng da bằng thịt chứ không phải là hồn ma. Niềm vui mừng sung sướng chợt đến làm ông nghẹn ngào không nói nên lời.

- Vâng! con đây!

- Vậy mà người ta bảo con đã chết. Cảm ơn trời phật cháu tôi còn sống.

Mọi người trong xưởng cũng đã chạy ra, vây quanh hai người, mỗi người nói một câu, phút chốc sân nhà huyền náo tiếng nói cười mừng rỡ. Bà thím từ trong nhà nghe huyền náo chạy ra. Thấy Vương Long bà đứng khựng lại hai chân run bắn cơ hồ muốn

té. Rồi, bằng tất cả sự cố gắng bà chạy lại Vương Long ôm chầm lấy chàng.

Thấy niềm hân hoan sung sướng của chú thím, Vương Long không khỏi ân hận về hành động đã qua của chàng.

- Con đã hành động như một kẻ điên rồ, ích kỷ. Con thật là vô ơn đối với chú thím, từ nay con sẽ ở lại đây mãi mãi để phụng dưỡng chú thím.

Vừa nói chàng vừa dìu chú thím vào trong nhà.

Những ngày đầu mới trở về, đầy vui mừng háo hức, thăm hỏi đã qua. Quán Anh đi du lịch vẫn chưa trở về. Vương Long nghĩ tới việc sắp xếp công việc giờ giấc cho đỡ trống trải hơn. Vì đang trong thời kỳ dưỡng bệnh, nên chàng chỉ có thể đi dạo, đọc sách và nghỉ ngơi. Đồng thời cho sửa lại ngôi nhà đang ở được khang trang đầy đủ hơn. Chàng cho đóng một ít kệ sách, tạo cho chàng một thư viện riêng. Xong tất cả những việc đó, một tháng đã trôi qua. Quán Anh vẫn chưa về.

Chàng tiếp tục chờ đợi. Những ngày tháng qua, đến năm cũng rụng xuống dần dần. Một năm, hai năm rồi ba năm trôi qua, nàng vẫn biệt tăm. Những đau khổ, mỗi mòn chờ đợi chồng chất thêm trong tim.

Nàng đi đâu? Tại sao lại đi lâu quá như vậy? Bao giờ nàng mới chịu trở về? Bao giờ ta mới gặp được nàng?

Tâm trí chàng bắt đầu xôn xang bất định. Đã tới lúc chàng không còn chịu đựng được sự chờ đợi nữa. Chàng phải lên đường đi tìm nàng, dù chẳng biết nàng ở đâu, còn sống hay đã chết. Điều cần nhất là phải lên đường tìm nàng, đi bất cứ nơi đâu, không chần chờ được nữa.

Thế rồi buổi sáng hôm sau, khi trời còn mờ sương, một vai mang hành lý, một vai vác cây đàn, chàng lên đường. Chàng đi tìm một cánh chim vô định.

Chàng đi và tiếp tục đi mãi, đi hết đảo Đài Loan, qua Hương Cảng sang Tân Gia Ba... Hết tiền chàng trở về nhà lấy thêm rồi tiếp tục đi. Nhưng người đi tìm thì bền chí quyết lòng mà kẻ được tìm vẫn biệt tăm. Ba năm nữa trôi qua, tài chánh chàng dần dần khánh kiệt. Hết tiền chàng lại đi hát dạo kiếm tiền để tiếp tục đi tìm nàng. Sức khoẻ chàng dần dần bị hao mòn vì những gian lao

cực trí. Nhưng chàng vẫn không ngã lòng, vẫn đi hết mọi nơi tiếp tục tìm kiếm...

Chàng trở lại Đài Bắc, viếng thăm mộ phần Liên Liên, đi qua những cánh đồng quê, những cánh rừng, những thành phố cũ. Rồi một buổi chiều chàng trở về Hương Cảng. Trong lúc thả bộ đi qua các đường phố, Vương Long nhìn thấy những bản quảng cáo của đoàn hát Thiên Nga. Đoàn hát đang trình diễn ở đây.

Nhớ tới những người anh em nghệ sĩ cũ, những người đôi xử với chàng thật chân tình, mà mấy năm nay chàng chẳng hề nhớ tới họ, Vương Long tìm đến rạp hát họ đang trình diễn. Đúng vào cái rạp hát mà mười năm trước chàng đã đói khát khốn khổ vào ngủ nhờ ở đó. Trái đất này thật quá nhỏ bé, thế mà ta và Quán Anh mãi chẳng gặp nhau.

Vương Long vào rạp hát, mọi người đều mừng rỡ khi gặp lại nhau.

Trúc Can đã lập gia đình và có ba con. Sau những câu chào hỏi, Trúc Can vỗ vai Vương Long

- Tôi có chuyện này muốn nói với anh
- Chuyện gì thế Trúc Can?
- Cách đây chừng hơn một năm, có một người đàn bà rất đẹp đến tìm anh
- Một người đàn bà đến tìm tôi?
- Vâng, thật ra, từ ngày đoàn trình diễn những vở ca nhạc kịch của anh sáng tác, không thiếu gì những nữ khán giả đủ mọi lứa tuổi đến hỏi thăm và muôn làm quen với anh. Có điều trường hợp này lạ lắm, nên tôi nghĩ phải nói cho anh nghe.

Vương Long hỏi hộp

- Chuyện lạ ra sao?

Nghĩ ngợi một chút như để sắp xếp câu chuyện, Trúc Can mới nói

- Đạo đó, đoàn hát đang trình diễn ở Tân Gia Ba, liên tiếp nhiều tuần lễ, anh em nghệ sĩ trong đoàn để ý, thấy một nữ khán giả thật đẹp, thật buồn lặng lẽ ngồi coi ở hàng ghế đầu, vở nhạc kịch "Tình vương đến chết" mà ở phần cuối có bài hát "Bản tình ca muôn thưở" đó. Bà ta coi đi coi lại vở kịch nhiều lần. Và cứ mỗi lần

tiếng hát từ trong hậu trường vọng ra thì bà ta cúi đầu buồn bã đưa khăn lên lau nước mắt.

Ngừng một chút Trúc Can tiếp

- Một hôm sau giờ văn hát, bà ta vào hậu trường hỏi thăm về anh, hỏi thật kỹ. Bà ta hỏi rằng cái tên Tôn Tử Ái là tên thật hay bút hiệu. Bà ta có thể gặp anh được không?

- Anh trả lời sao?

- Tôi bảo bà ta đó là tên thật. Và anh không còn cộng tác với đoàn hát từ lâu, nên không biết địa chỉ của anh ở đâu.

- Bà ấy có nói muốn gặp tôi vì mục đích gì không?

- Không, nhưng khi tôi trả lời, bà ta có vẻ thất vọng lắm.

- Bà ta có cho anh biết tên không?

- Ngay lúc đó thì không. Nhưng một tuần lễ sau, tôi đưa nhà tôi vào y viện vì nhà tôi đau bất ngờ thì gặp bà ta cũng nằm điều trị tại đây.

Trúc Can thở dài nói tiếp

- Bà ta bị bệnh bất ngờ và khá nặng. Và, thật là một sự tình cờ số mạng, vợ chồng tôi đã giúp cho bà ta đến nơi an nghỉ cuối cùng.

Vương Long giật mình

- Bà ấy chết rồi sao?

- Vâng, bà ta bị đau chùng nửa tháng sau thì qua đời.

Trước khi chết bà ta tỏ ý nghi ngờ Tôn Tử Ái không phải là tên thật của anh, vì khi coi vở kịch bà ta có linh cảm anh là người mà bà ta đang tìm kiếm. Một người họ Đỗ tên Vương Long. Vương Long hỏi giọng chàng lạc hẳn đi

- Còn bà ta tên gì?

- Người họ Miêu tên Quán Anh... Bà ta là người giàu có nhưng không có họ hàng gì. Bà ta có cho chúng tôi một số tiền và gửi một gói vật dụng, dặn rằng khi nào gặp một người tên Đỗ Vương Long người miền Nam thì trao giúp...

Hai tai Vương Long ù đi, chàng lão đảo ôm lấy đầu, không còn nghe Trúc Can đang nói những gì.

Trời bỗng chuyển mưa đổ ào ào.

Trong nghĩa trang buồn, Vương Long đứng chết lặng trước ngôi mộ của Quán Anh. Mặc cho cơn mưa bất ngờ đổ xuống. Những hạt mưa nặng hột rơi xuống rất buốt thịt da. Đầu cổ quần áo chàng ướt sũng, nhưng Vương Long vẫn đứng bất động. Những điều Trúc Can tiết lộ đã cho chàng hiểu được một phần nào tâm sự của Quán Anh. Nàng không tin là chàng đã chết! Nàng đã đi tìm chàng!! Nhưng giữa chàng và nàng như hai chấm ở hai nơi, trên một đường chu vi. Chu vi đó có quay, nhưng hai điểm đen vẫn bất động, nên chẳng bao giờ gặp lại được nhau.

Định mệnh thật quá khắc khe tàn nhẫn!

Ba năm liên tìm kiếm mà chẳng gặp được nhau. Ai bảo trái đất này nhỏ bé? Đối với cuộc tình giữa chàng và nàng, trái đất này mênh mông bát ngát mịt mù xa thẳm bao la. Chỉ có mười năm trời mà chàng đã gặp quá nhiều sinh ly tử biệt! Đầu óc chàng u mê, đau đớn khôn cùng. Chàng qua thăm mộ nàng để làm gì? Đối với sự sống, chàng cảm thấy quá mong manh. Đối với cuộc đời chàng thấy quá nhiều bất trắc.

Chàng đứng chết lặng trước mộ phần của nàng, mạch máu như se lại, nước mắt như cạn khô, trái tim như muốn nổ tung, hơi thở như nghẹn tắc.

Chàng đứng thật lâu, mặc cho gió mưa vùi dập. Nghĩa trang sũng ướt. Trên cành cao một con chim chiêm chiếp gọi đàn. Sau cơn mưa rào đổ xuống, nó đã mất bạn! Như cuộc đời chàng đã mất Quán Anh.

Mộng khó bền

Ngàn năm vương vấn

Mất thắm mộng lung

Vì em vĩnh viễn

Sương tuyết đầy hồn

Ôm ấp tương tư

Mòn đời lê gót viễn du

Tìm em chẳng gặp

Hoang vu ngút hồn

Nhạc tình còn vọng
Ca khúc xôn xao
Ngập tràn thấu tận trăng sao
Bài ca muôn thử em nào có hay
Lạc cung sầu khúc
Lạc bước trần gian
Mòn con mắt thắm ngút ngàn
Thoáng bay theo gió lời vàng bất âm
Mây trắng bay về núi
Chim bay mỏi cánh rồi
Mất người tình lạnh xa xôi
Trăm năm hạnh phúc môi cười vỡ tan

Nhạc khóc lời than, bài ca ngày nào chàng hát cho nàng nghe bỗng nhiên trở về trong tâm trí. Những hàng cây, những ngôi mộ trước mắt mờ dần. Chàng tưởng như đang sống lại cái đêm văn nghệ ngày nào, chàng đứng trên sân khấu, vừa hát vừa nhìn nàng đứng tựa mình vào cây. Màu áo trắng, ánh mắt lung linh diệu vợi. Và trong mùi ẩm mốc của nghĩa trang sau một cơn mưa, chàng tưởng như là mùi hương dịu dàng của cánh lan tím mà nàng đã tung lên cho chàng.

Trong cõi lòng ngây ngất nhớ về dĩ vãng, chàng từ từ gỡ cây vĩ cầm đeo trên vai. Tiếng đàn cất lên réo rắt nghẹn ngào. Lời ca thoát ra như quện vào trời vào đất. Bài ca như lời trần trời sau cùng.

Tiếng đàn chưa dứt, lời ca chưa xong mà chàng tưởng như trái tim thức giấc nhói đau. Hơi thở chàng như tắc nghẹn, âm thanh bài hát chàng ca không còn tiếng nữa. Hai chân bủn rủn. Chiếc đàn rơi xuống. Chàng quỵ ngã, úp mặt trên phần mộ nàng... Cái ngã của chàng gây ra một tiếng động, như tiếng chân người nặng bước. Như một tảng đá rơi, một thân cây đổ khiến con chim lạc đàn đậu gần đó sợ hãi vụt bay lên cao.